

ผลของการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลด
พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
Effects of Group Counseling Program based on Behaviorism on Reducing
Aggressive Behavior of Sixth Grade Students

อุสมาน สะอิด
Usamarn Sa-id

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Arts in Psychology
Prince of Songkla University

2563

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์	ผลของการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิด พฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ผู้เขียน	นายอุสมาน สะอิด
สาขาวิชา	จิตวิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
คณะกรรมการสอบ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริยา คูหา)

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วัน เดชพิชัย)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริยา คูหา)

.....
(ดร.มัทธิ แวดราแม)

.....กรรมการ
(ดร.มัทธิ แวดราแม)

.....กรรมการ
(ดร.ฐปรัตน์ รักษ์ภาณูสิทธิ์)

.....กรรมการ
(ดร.ฐปนรรฆ์ ประทีปเกาะ)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา

.....
(ศาสตราจารย์ ดร.ดำรงศักดิ์ ฟาร์รุ่งแสง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้มาจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และได้แสดงความขอบคุณ
บุคคลที่มีส่วนช่วยเหลือแล้ว

ลงชื่อ.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริยา คูหา)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ลงชื่อ.....

(นายอุสมาน สะอิด)

นักศึกษา

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน
และไม่ได้ถูกใช้ในการยื่นขออนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ.....

(นายอุสมาน สะอิด)

นักศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์	ผลของการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิด พฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ผู้เขียน	นายอุสมาน สะอิด
สาขาวิชา	จิตวิทยา
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงทดลองครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมของกลุ่มทดลอง 2) เพื่อศึกษาระดับพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม 3) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวน 30 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 15 คน กลุ่มทดลองได้รับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม และกลุ่มควบคุมเข้ารับการเรียนวิชาเพิ่มเติมในวิชาหน้าที่พลเมือง กิจกรรมลูกเสือและกิจกรรมชุมนุม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวที่มีค่าความเชื่อมั่น 0.97 (2) โปรแกรมการให้การปรึกษากลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 10 ครั้งๆ ละ 60 นาที วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ยค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์และการทดสอบของวิลคอกสัน (Wilcoxon's Matched Pairs Signed – Rank Test)

ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมหลังการทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ระดับพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 30.10 ระดับกลาง
3. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Thesis Title	Effects of Group Counseling Program based on Behaviorism on Reducing Aggressive Behavior of Sixth Grade Students
Author	Mr. Usamarn Sa-id
Major Program	Psychology
Academic Year	2019

ABSTRACT

The objectives of this experimental research were 1) To compare aggressive behavior of sixth grade students between before and after treatment of group counseling program based on behaviorism of experimental group 2) To determine the relative gain score of students in the experimental group before and after using group counseling program based on behaviorism 3) To compare aggressive behavior of the sixth grade students after treated with group counseling program based on behaviorism between experimental group and control group. 30 samples were divided into 2 group, 15 each e.i experimental and control group. Experimental group were treated by behaviorism program with 10 sessions of 60 minutes each and the control group received courses in citizenship boy scout activities. The study Instruments were 1) aggressive behavior scale with the reliability of 0.97. 2) Program of counseling to reduce aggressive behavior 10 time and 60 minutes each. Statistically analysis used SD, relative gain score and test of Wilcoxon s Matched Pairs Signed – Rank Test.

The results revealed that students who were treated by group counseling program based on behaviorism showed the reduce of aggressive behavior with significantly at level of .01.

The relative developmental level of experimental group students before and after using the group counseling program using behavioral concepts had an average increase of 30.10 percent at the mid level.

The comparisons of aggressive behavior between the experimental group and the control group showed the reduced aggressive behavior at the significant level of .01.

กิตติกรรมประกาศ

ด้วยความโปรดปรานจากเอกองค์อัลลอฮ์ (ซุบฮานาฮูวาทาอาลา) ทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ขอขอบคุณอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อริยา คูหา และ ดร. มัสดี แวดราแม ซึ่งได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตลอดจนกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ดร. ฐปรัตน์ รักษ์ภาณุสิทธิ์ ดร. ฐปนรรมภ์ ประทีปเกาะ และผู้ทรงคุณวุฒิ รองศาสตราจารย์ ดร. วัน เดชพิชัย ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย พร้อมทั้งตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของวิทยานิพนธ์

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ทุกท่าน ที่ได้เป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ความเชี่ยวชาญทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติประสบการณ์ต่างๆ ด้านการศึกษาและการทำวิจัย

ขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่เห็นความสำคัญของงานวิจัยฉบับนี้ ได้เสียสละให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ในการสร้างและแก้ไขเครื่องมือเพื่อการวิจัยให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ นายแวรอสมลี แวบูละ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านบางปู และนายศุภชัย ศักดิ์แก้ว ผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนบ้านปาตาที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี ตลอดจนขอขอบคุณเลขานุการภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คุณจิตรภรณ์ กำจรศุภสวัสดิ์ และขอขอบคุณ คุณบุคอรี้ แก้วกับทอง เจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย

ท้ายสุดนี้ ขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ให้ความร่วมมือและขอบคุณบุคคลที่สำคัญยิ่งที่ เป็นผู้ผลักดัน ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนในทุกๆ มิติ เพื่อความสำเร็จของผู้วิจัย กล่าวคือ คุณพ่อ คุณแม่ คุณน้า คุณอา พี่ๆ น้องๆ และเพื่อนทุกคน ที่คอยให้กำลังใจเสมอมา ผู้วิจัยขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

อุสมาน สะอิด

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(5)
ABSTRACT	(6)
กิตติกรรมประกาศ.....	(7)
สารบัญ.....	(8)
รายการตาราง.....	(11)
รายการภาพประกอบ.....	(12)
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย.....	4
ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
กรอบเนื้อหาของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของการปรึกษา.....	9
ความหมายการให้การปรึกษา.....	9
จุดมุ่งหมายการให้การปรึกษา.....	10
ประเภทของการให้การปรึกษา.....	11
จุดมุ่งหมายการปรึกษาแบบกลุ่ม.....	23
ทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม.....	25
ทักษะการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม.....	31

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
เทคนิคและวิธีการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม	33
จรรยาบรรณในการให้การปรึกษา	42
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของพฤติกรรมก้าวร้าว.....	43
ความหมายของพฤติกรรมก้าวร้าว	43
ประเภทของการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว	45
สาเหตุของการเกิดของพฤติกรรมก้าวร้าว.....	46
การประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว.....	50
การแก้ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว.....	51
การสร้างโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม.....	53
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	56
งานวิจัยในประเทศ.....	56
งานวิจัยต่างประเทศ.....	58
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	60
รูปแบบการวิจัย.....	60
กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย.....	61
การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง	62
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	62
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	74
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ.....	74
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	79
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน.....	80
ตอนที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้โปรแกรม	81

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ตอนที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษา แบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมระหว่างกลุ่มทดลอง	84
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	85
สรุปผลการวิจัย.....	85
อภิปรายผล	85
ข้อเสนอแนะ.....	89
บรรณานุกรม.....	90
ภาคผนวก.....	98
ภาคผนวก ก แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว	99
ภาคผนวก ข โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม.....	104
ภาคผนวก ค สื่อและอุปกรณ์ของโปรแกรมการให้การปรึกษา.....	130
ภาคผนวก ง บันทึกการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม	143
ภาคผนวก จ หนังสือราชการ.....	176
ภาคผนวก ฉ คุณภาพเครื่องมือ.....	181
ภาคผนวก ช รายงานผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ.....	185
ประวัติผู้เขียน.....	187

รายการตาราง

ตาราง		หน้า
1	บทบาทหน้าที่ของผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษา.....	14
2	ทฤษฎีการให้การปรึกษา.....	25
3	โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม.....	70
4	ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	80
5	การเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้โปรแกรม.....	81
6	การเปรียบเทียบคะแนนก่อนทดลองและหลังทดลองและคะแนนพัฒนาการ.....	83
7	การเปรียบเทียบคะแนนความก้าวร้าวหลังการทดลอง.....	84
8	การเปรียบเทียบคะแนนความก้าวร้าวหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลอง.....	84
9	ตัวอย่างแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว.....	102
10	สรุปผลการตรวจแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวโดยผู้เชี่ยวชาญ.....	182
11	สรุปผลการตรวจโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยผู้เชี่ยวชาญ.....	184

รายการภาพประกอบ

	รายการภาพประกอบ	หน้า
1	กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	7
2	ขั้นตอนและเทคนิคในการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม.....	22
3	เทคนิคและวิธีการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิด.....	41
4	แผนภูมิการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิด.....	71
5	แผนภูมิแท่งแสดงคะแนนก่อนทดลองและหลังทดลอง.....	82

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“นักเรียนที่ยังก่อเรื่องวิวาท จนเกิดความเสียหายแก่ตน แก่โรงเรียน ขอให้สำนึกว่าการกระทำเช่นนั้น อาจกลายเป็นการทำลายอนาคตของตนไปได้อย่างคิดไม่ถึง ฉะนั้นขอให้พยายามฝึกฝนอบรมตนเองให้มีค่า เป็นคนเต็มคน ให้เป็นคนที่มีประโยชน์ให้จงได้”

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ในพิธีเปิดงานกรีฑาศิลปหัตถกรรมนักเรียน ประจำปี ๒๕๑๒ ณ กรีฑาสถานแห่งชาติวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๑๒

จากพระราชดำรัสข้างต้นที่เน้นการปลูกฝังคุณลักษณะแก่เยาวชน โดยจะต้องเริ่มจากเด็กและเยาวชนก่อนช่วงชีวิตอื่น เนื่องจากเด็กและเยาวชนอยู่ในวัยที่สอนง่าย รั้งรู้และเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว เมื่อเด็กและเยาวชนเกิดการเรียนรู้ในคุณลักษณะดังกล่าว ก็จะสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นและเป็นผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพของสังคม (ฉัตรพันธ์ ดุสิตกุล, 2554)

จากสภาพปัจจุบันกระแสเศรษฐกิจและสังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว สืบเนื่องมาจากความพยายามในการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าในด้านเทคโนโลยีต่างๆ ให้ทัดเทียมกับนานาประเทศในแถบตะวันตก ก่อให้เกิดการหลั่งไหลของวัฒนธรรมตะวันตก เข้ามาสู่ประเทศอย่างต่อเนื่อง ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตและพฤติกรรมของเด็กไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมความก้าวร้าวของเด็กวัยเรียนซึ่งเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ เนื่องจากเด็กเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวก่อน โดยเฉพาะครอบครัว โรงเรียนและสิ่งแวดล้อมอื่นๆรอบตัว ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของพฤติกรรมตั้งแต่การให้มีพฤติกรรมนุ่มนวลอ่อนโยนจนถึงก้าวร้าว (จักรี อย่าเสีย สัตย์, 2556) พฤติกรรมที่เด็กแสดงออกโดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมที่ทำให้เกิดปัญหา สังเกตได้จากเด็กนักเรียนในยุคสมัยนี้มีการแสดงออกของพฤติกรรมทางวาจาและพฤติกรรมทางกายที่ไม่เหมาะสมทั้งต่อเพื่อน ครอบครัว ครูผู้สอน และบุคคลอื่นๆ

ดัชนี นิงษา (2554) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมก้าวร้าว เป็นอารมณ์อย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่แสดงออกมาในรูปของอารมณ์และความรู้สึกนึกคิด มีลักษณะของการแสดงออกที่รุนแรงผิดปกติ โดยมุ่งให้เกิดผลด้านความเสียหายหรือบาดเจ็บ อาจเป็นคำพูดหรือการกระทำที่แสดงออกทั้งต่อสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต

ศิริธร เรียบสันเทียะ (2553) ได้กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมก้าวร้าว คือการแสดงออกของพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะผ่านทางความคิดทางวาจาหรือทางการกระทำ เมื่อแสดงออกมาแล้วทำให้ตนเองหรือ ผู้อื่นได้รับความเสียหาย ไม่ว่าจะทางด้านจิตใจ ด้านร่างกายหรือด้าน

ทรัพย์สินต่างๆ ทั้งนี้การตัดสินว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมก้าวร้าวหรือไม่ ต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างเข้าร่วมพิจารณา ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพทางเศรษฐกิจ สภาพครอบครัวและเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ของผู้กระทำเจตนาในการกระทำพฤติกรรมตลอดจนบริบทรอบๆ ตัว หรือสิ่งแวดล้อมที่บุคคลกำลังเผชิญอยู่ซึ่งมีบทบาทในการกำหนดพฤติกรรมนั้นๆ อีกด้วย

ปัจจุบันเด็กและเยาวชนไทยมีการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวและใช้ความรุนแรงในการตัดสินปัญหามากขึ้น กรมสุขภาพจิต (2561) ได้ย้ำเตือนผู้ปกครองอย่าเฝ้าปัญหาลูกก้าวร้าว รังแก ทำร้ายคนอื่น พุดจาหายาบคาย ซึ่งไม่ใช่ลักษณะเด็กที่มีความกล้าตามปกติ แต่เป็นโรคทางพฤติกรรมที่ต้องรีบแก้ไข ควรปรับรูปแบบการเลี้ยงดูหรือพาไปบำบัดรักษาตั้งแต่เด็กจะได้มีโอกาสดีขึ้น จากผลการสำรวจของกรมสุขภาพจิตในปี 2559 ในกลุ่มเด็กและเยาวชนอายุ 13 - 17 ปี ที่มีประมาณ 4 ล้านกว่าคน พบเป็นโรคพฤติกรรมก้าวร้าวร้อยละ 3.8 คาดว่ามีประมาณ 1.5 แสนคนทั่วประเทศ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย สาเหตุที่ทำให้เด็กก้าวร้าวมีหลายปัจจัย ส่วนหนึ่งมาจากพื้นฐานการของเลี้ยงดูยาก เป็นเด็กเจ้าอารมณ์ ซึ่งมีประมาณร้อยละ 15 เปอร์เซ็นต์ เกิดจากความผิดปกติของสารเคมีในสมอง เช่น เด็กที่เป็นโรคสมาธิสั้นหรือโรคออทิสติก โรคซึมเศร้าและสมองพิการ หรือมาจากสภาพสังคมสิ่งแวดล้อม ซึ่งพบว่าเด็กที่ดูหนัง เล่นเกมที่มีเนื้อหาคู่ต่อสู้รุนแรงบ่อยๆ จะมีผลทำให้เด็กมีจิตใจอึดอัด อายากเลียนแบบ แต่ปัจจัยที่เป็นสาเหตุสำคัญที่สุดคือครอบครัวและการเลี้ยงดู เพื่อเป็นการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนที่เกิขึ้นการได้ศึกษาและวิเคราะห์แนวคิดต่างๆ ของการให้คำปรึกษาพบว่า แนวคิดพฤติกรรมนิยมเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการให้การปรึกษาเพื่อลดความก้าวร้าวของนักเรียน ซึ่งการให้การปรึกษาตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมนี้เป็นสิ่งที่กำหนดร่วมกันระหว่างผู้ให้การปรึกษากับผู้รับการปรึกษาแต่ละราย เป้าหมายที่กำหนดขึ้นนั้น ต้องมีความชัดเจนเป็นรูปธรรม และดำเนินการตกลงร่วมกันเป็นสัญญา เพื่อขึ้นำการปรึกษาและการบำบัด (ดวงมณี จงรักษ์, 2556) กำหนดจุดมุ่งหมาย หรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้ชัดเจน โดยเน้นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและพยายามให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้ที่จะสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ขึ้นมาใหม่ (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา, 2556) เมื่อพฤติกรรมเกิดการเรียนรู้ ดังนั้นสามารถที่จะทำ ให้เลิกเรียนรู้ได้ (ดวงมณี จงรักษ์, 2556)

การให้การปรึกษาแนวพฤติกรรมนิยม เป็นการให้การปรึกษาที่สำคัญต่อพฤติกรรมที่สังเกตเห็นและวัดได้ ซึ่งแนวคิดจะยึดหลักด้านพฤติกรรมของมนุษย์ว่าเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ โดยการเลือกใช้เทคนิคและวิธีการที่เหมาะสมกับผู้รับการปรึกษาแต่ละคน เทคนิคที่ใช้ในการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม มีหลายวิธี เช่น เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement Technique) เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ (Model) เทคนิคการฝึกทักษะทางสังคม (Social Skills Training Technique) และเทคนิคการปรับพฤติกรรม (Behavior Modification) (ดวงมณี จงรักษ์, 2556)

สุพจน์ เปลี่ยวสงัด (2557) ได้ศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองมีระดับจิตสาธารณะในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และในกลุ่มทดลองมีระดับจิตสาธารณะสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

นฤมล เปี่ยมปัญญา (2552) ศึกษาผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนมหาวชิราวุธ จังหวัดสงขลา พบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีการแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 05 แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธของนักเรียน

จะเห็นได้ว่าการให้การปรึกษาตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมสามารถใช้พัฒนาพฤติกรรมผู้เรียนได้ ดังนั้นจากการที่ผู้วิจัยได้สังเกตการณ์ติดตามศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนโรงเรียนบ้านบางปูอย่างต่อเนื่อง พบว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มักแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมาบ่อยและเด่นชัดกว่าช่วงชั้นอื่น ๆ เมื่อผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูผู้สอน ครูที่ปรึกษาและครูแนะแนวในโรงเรียนพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าชั้นอื่นๆ ด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ผลจากการสำรวจสภาพปัจจุบันของนักเรียนพบว่ามีนักเรียน 46 คน ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 60 คน พบว่ามีพฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกทางวาจาและทางกาย อาทิเช่น ทำลายของ การตบ ตี ตะ กัด ทะเลาะ ทำร้ายร่างกาย ชกต่อย โต้เถียง พุดไม่ไพเราะ การด่าว่า ซุบซิบนินทา การกล่าวหา เป็นต้น

ผู้วิจัยในฐานะเป็นบุคลากรทางการศึกษาและใส่ใจกับพฤติกรรมของนักเรียนภายในโรงเรียน ด้วยระยะเวลาพอสมควร ตระหนักเห็นว่าควรให้ความสำคัญและเอาใจใส่ที่จะแก้ไขปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างจริงจังโดยเฉพาะเด็กที่กำลังศึกษาเล่าเรียนอันจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต หากไม่เช่นนั้นอาจส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศชาติได้ทั้งนี้เพราะพฤติกรรมก้าวร้าว หากมีการแสดงออกบ่อยครั้ง จะก่อให้เกิดความเสี่ยงอย่างหนัก ทั้งต่อตนเองและส่วนรวม รวมทั้งอาจเกิดปัญหาอาชญากรรมตามมาได้ (ทินกร มากมูล, 2552)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเพื่อที่จะช่วยเหลือปรับและตัดพฤติกรรมนักเรียนดังกล่าว เนื่องจากนักเรียนระดับนี้เป็นช่วงวัยที่จะเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ โดยการใช้กระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม โดยใช้รูปแบบการปรึกษาแนวพฤติกรรมนิยม ได้แก่

เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement Technique) เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ (Model) และ เทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Training) ซึ่งในระหว่างการให้การปรึกษานักเรียนสามารถได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ โดยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์และได้เรียนรู้วิธีการใหม่ที่เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อจะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการดำรงชีวิตและนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีคุณค่าในชีวิตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมของกลุ่มทดลอง
2. เพื่อศึกษาระดับพัฒนาการสัมพันธ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม
3. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง
2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

คำถามการวิจัย

การใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมสามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนได้หรือไม่

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่าจะได้ประโยชน์ ดังนี้

1. ด้านความรู้

1.1 ทราบถึงผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมในการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน

1.2 ในการทำโปรแกรมกลุ่มครั้งนี้ ทำให้ทราบว่านักเรียนสามารถรู้จักจัดการถึงความรู้สึกที่จะนำไปสู่พฤติกรรมที่ส่งผลร้ายต่อตนเองและผู้อื่นได้หรือไม่

2. ด้านการนำไปใช้

2.1 เป็นแนวทางให้ครู อาจารย์ ผู้ปกครองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง นำหลักการและวิธีการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมไปช่วยเหลือเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวได้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนบ้านบางปู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1 จำนวน 60 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

ผู้ได้รับการทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 30 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลากแยกแต่ละคูให้อยู่ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมจำนวน 15 คน และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เข้ารับการเรียนรายวิชาเพิ่มเติมในวิชาหน้าที่พลเมือง ลูกเสือและกิจกรรมชุมนุม จำนวน 15 คน

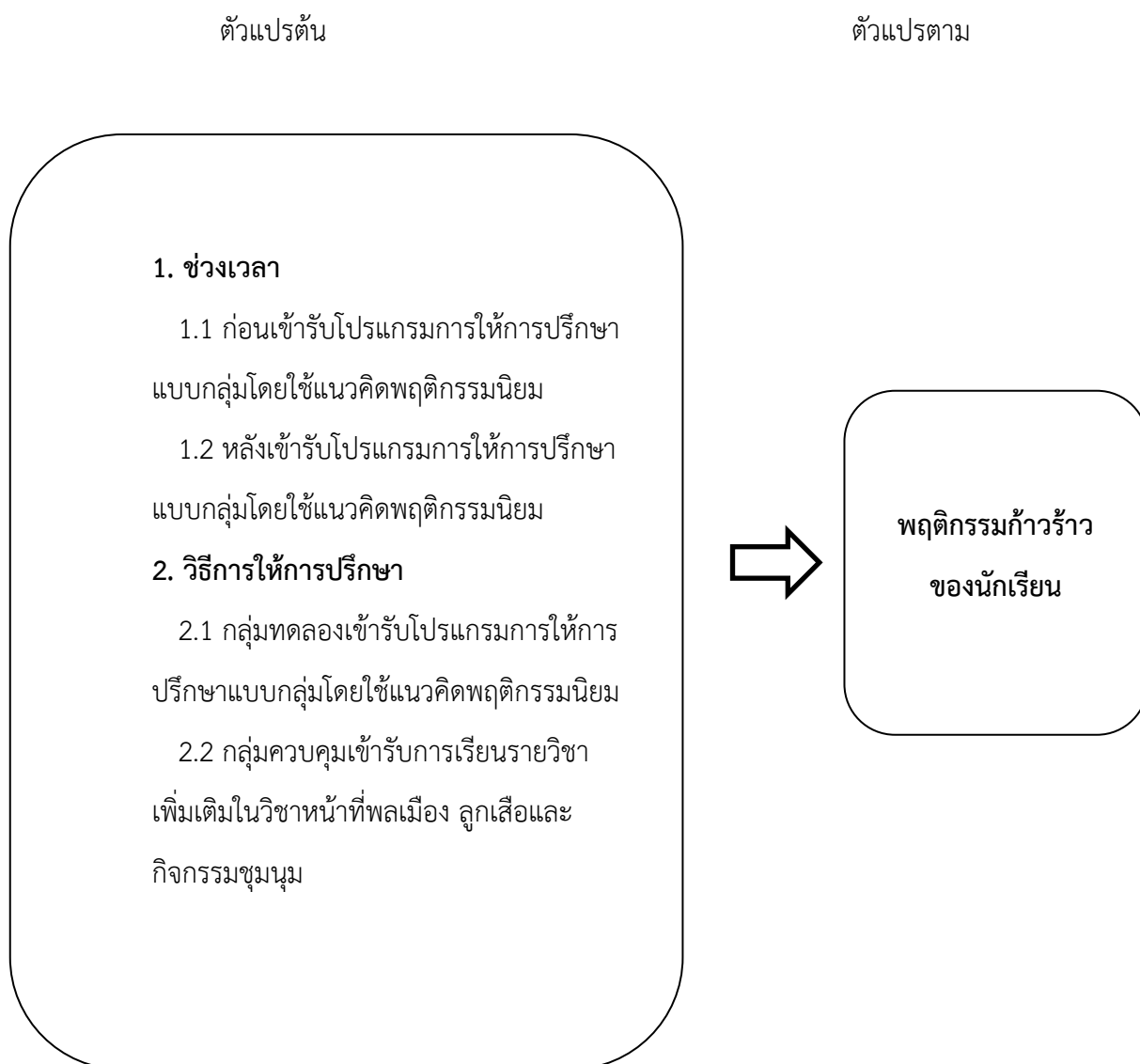
กรอบเนื้อหาพฤติกรรมก้าวร้าว

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม ซึ่งโปรแกรมดังกล่าวแบ่งการดำเนินการ 10 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ใช้เวลาทั้งสิ้น 5 สัปดาห์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **พฤติกรรมก้าวร้าว** หมายถึง การกระทำหรือแสดงกิริยาท่าทางในลักษณะที่รุนแรง ซึ่งทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจหรือทรัพย์สิน ไม่เป็นสิ่งที่พึงประสงค์ของสังคม ในที่นี้ผู้วิจัยศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนที่แสดงออกทางกาย ได้แก่ ทำลายสิ่งของ การตบ ตี เตะ กัด ทะเลาะ ทำร้ายร่างกาย ชกต่อย และพฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกทางวาจา ได้แก่ โต้เถียง พูดไม่ไพเราะ การด่าว่า ซุบซิบนินทา และการกล่าวหาผู้อื่น โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว
2. **การให้การปรึกษาแบบกลุ่ม** หมายถึง กระบวนการที่บุคคลได้มารวมกลุ่มกัน สร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันระหว่างผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษา มุ่งสู่การช่วยเหลือให้ผู้รับการปรึกษาได้ระบายความรู้สึกต่อกันและสามารถช่วยเหลือตนเองได้และได้
3. **แนวคิดพฤติกรรมนิยม** หมายถึง กลุ่มแนวคิดของนักจิตวิทยาที่ได้รับความนิยมและบทบาทสำคัญที่เชื่อว่าพฤติกรรมทุกอย่างเกิดการเรียนรู้และสามารถสังเกตได้
4. **โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว** หมายถึง แบบแผนการให้การปรึกษาแบบกลุ่มที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวทางการปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน จำนวน 10 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวให้แก่สมาชิกกลุ่ม โดยใช้เทคนิคการเสริมแรง การเรียนรู้จากตัวแบบและเทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาให้นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง
5. **นักเรียน** หมายถึง ผู้เรียนที่กำลังศึกษาในระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนบ้านบางปู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยศึกษาเรื่องผลของการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในครั้งนี้ได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยจำแนกตามหัวข้อและนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้การปรึกษา

- 1.1 ความหมายการให้การปรึกษา
- 1.2 จุดมุ่งหมายการให้การปรึกษา
- 1.3 ประเภทของการให้การปรึกษา
- 1.4 จุดมุ่งหมายการปรึกษาแบบกลุ่ม
- 1.5 ทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม
- 1.6 ทักษะในการให้การปรึกษาตามทฤษฎีต่างๆ
- 1.7 เทคนิคและวิธีการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม
- 1.8 จรรยาบรรณในการให้การปรึกษา

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว

- 2.1 ความหมายของพฤติกรรมก้าวร้าว
- 2.2 ประเภทของพฤติกรรมก้าวร้าว
- 2.3 สาเหตุของการเกิดของพฤติกรรมก้าวร้าว
- 2.4 การประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว
- 2.5 การแก้ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว
- 2.6 การสร้างโปรแกรมในการปรับพฤติกรรม

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 3.1 งานวิจัยในประเทศ
- 3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้การปรึกษา

1.1 ความหมายการให้การปรึกษา (Counseling)

การให้การปรึกษา เป็นกระบวนการอย่างหนึ่งที่อาศัยสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้ให้การปรึกษา และผู้รับการปรึกษา นักวิชาการได้ให้นิยามไว้หลายท่าน ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2559) ได้สรุปความหมายของการให้การปรึกษาว่า เป็นกระบวนการให้ความช่วยเหลือบุคคลด้วยการสนทนาและพูดคุยกันอย่างมีเป้าหมาย โดยผู้ให้การปรึกษาจะเป็นผู้ช่วยในการสร้างสัมพันธภาพที่ดี

สุใจ ส่วนโพโรจน์ (2556) ได้ให้ความหมายการให้การปรึกษาว่า คือ กระบวนการที่ช่วยให้ผู้รับการปรึกษา โดยผ่านผู้ให้การปรึกษา เพื่อให้ผู้รับการปรึกษารู้จักเลือก สามารถตัดสินใจและวางแผนเกี่ยวกับตนเองเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่กำลังประสบอยู่

กรมวิชาการ (2545) ได้กำหนดความหมายของการปรึกษาว่า เป็นกระบวนการช่วยเหลือบุคคลให้สามารถรู้จัก เข้าใจและยอมรับตนเอง จนเกิดความกระจ่างในปัญหาของตนเอง สามารถวางแผนและหาแนวทางตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองได้

Nystul (2003) เสนอว่า การให้การปรึกษาเป็นกระบวนการพลวัตระหว่างผู้ให้การปรึกษาที่ได้รับการฝึกฝนเพื่อช่วยเหลือผู้รับการปรึกษาที่มีเรื่องกังวลใจ ในกระบวนการนี้ผู้ให้การปรึกษาจะใช้กลวิธีต่างๆ ซึ่งอาจทำเป็นรายบุคคลเป็นกลุ่มหรือกับครอบครัว เพื่อเอื้อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมส่งเสริมทักษะการเผชิญปัญหาการตัดสินใจและการแก้ไขปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการปรับปรุงการมีสัมพันธภาพ

Hansen et al (1994) มีความเห็นว่าการให้การปรึกษาเป็นสหวิทยาการที่เกิดจากศาสตร์หลายแขนง เช่น จิตวิทยา สังคมวิทยา มานุษยวิทยา การศึกษา เศรษฐศาสตร์และปรัชญา มีเป้าหมายคือ เพื่อช่วยให้บุคคลพัฒนาได้ในระดับสูงสุดมีความรู้สึกที่ดีทั้งในแง่ส่วนตัวและการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น

Howard (1991) ได้นิยามการปรึกษาว่า เป็นการเล่าเรื่อง (Story Telling) หรือบอกเรื่องราว (Narrative) ของผู้รับการปรึกษาโดยทำหน้าที่ซ่อมแซมเรื่องราว (Story Repair) และร่วมกันแต่งเรื่องราวชีวิตใหม่ โดยเริ่มต้นการแยกแยะเนื้อเรื่องที่เป็นการปรับตัวได้ดีและไม่ดี

Warner (1980) ได้นิยามว่า การให้การปรึกษาเป็นกระบวนการบำบัดและกระบวนการเติบโตของบุคคลโดยสามารถกำหนดเป้าหมาย ตัดสินใจและแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอาชีพการงาน การศึกษา เรื่องส่วนตัว และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

จากความหมายการให้การปรึกษาสามารถสรุปได้ว่า การให้การปรึกษาเป็นกระบวนการช่วยเหลือให้ผู้รับการปรึกษาได้สำรวจตนเอง จนเกิดความเข้าใจในพฤติกรรมตนเอง เพื่อนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้น

1.2 จุดมุ่งหมายการให้การปรึกษา

จุดมุ่งหมายของการให้การปรึกษา ซึ่งนักวิชาการได้กล่าวไว้ มีดังนี้

ลักขณา สริวัฒน์ (2560) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายการให้การปรึกษาไว้ว่า การให้การปรึกษาช่วยให้ผู้รับการปรึกษาได้รู้จักตนเองและยอมรับตนเองในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านความถนัด ความสามารถ ความพึงพอใจ และความพร้อมของตนเอง

Corey (2008) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายการให้การปรึกษาว่าเป็นการสร้างสภาพการณ์ใหม่ให้แก่ผู้รับการปรึกษา ซึ่งการเรียนรู้นั้นควรจะแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ ผู้รับการปรึกษาเป็นผู้กำหนดจุดมุ่งหมายซึ่งเป็นผลมาจากการได้รับการปรึกษาโดยผู้รับการปรึกษาจะกำหนดจุดมุ่งหมายการปรับหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมว่าควรจะมีขอบเขตมากน้อยเพียงใด การประเมินผลและการให้การปรึกษาจะกระทำพร้อมกันตลอดเวลาของการให้การปรึกษา

George & Cristiani (1990) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการให้บริการปรึกษาไว้ ดังนี้

1. ส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม (Behavior Change) จุดมุ่งหมายของการให้บริการปรึกษา คือการส่งเสริมให้ผู้รับบริการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปสู่แนวทางที่พึงประสงค์

2. ส่งเสริมให้ผู้รับบริการในการตัดสินใจและวางโครงการอนาคตจุดประสงค์ของการให้บริการปรึกษาไม่ใช่เป็นการตัดสินใจให้ผู้รับบริการแต่ส่งเสริมให้ผู้รับบริการตัดสินใจได้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ส่งเสริมการปรับปรุงสัมพันธภาพ (Improve Relationship) มนุษย์ต้องอยู่ในสังคม ดังนั้นจึงต้องมีการปะทะสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ผู้ให้บริการปรึกษาจะต้องช่วยให้ผู้รับบริการปรับปรุงสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นไม่ว่าจะเป็นคนในวัยเดียวกันหรือต่างวัย คนภายในครอบครัวหรือภายนอก การช่วยให้ผู้รับบริการปรับปรุงสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น จะช่วยให้เขาสามารถปรับตัวในสังคมได้อย่างมีความสุข

4. ส่งเสริมทักษะของผู้รับบริการในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ในชีวิต ในพัฒนาการของชีวิต มีน้อยคนที่จะแก้ปัญหาและเอาชนะอุปสรรคต่างๆ ในชีวิตได้โดยสมบูรณ์ การส่งเสริมให้บุคคลเรียนรู้วิธีการและมีทักษะในการแก้ปัญหาจะช่วยให้ผู้รับบริการนำไปใช้กับสภาพการณ์ต่างๆ ในชีวิตของเขาได้ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาในโรงเรียน ในครอบครัว หรือในชีวิตการทำงานสำหรับจุดประสงค์ระยะยาวในอนาคตคือ ให้ผู้รับบริการสามารถพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ช่วยให้ผู้รับบริการเป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ (The Fully Functioning Person)

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงพอสรุปได้ว่าจุดมุ่งหมายของการให้การปรึกษา เป็นจุดมุ่งหมายที่ได้ตกลงกันระหว่างผู้รับการปรึกษาแต่ละคนกับผู้ให้การปรึกษาว่าจะประสงค์เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใดและต้องเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้

1.3 ประเภทของการให้การปรึกษา

การให้การปรึกษาสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท (ลักษณะ สรวิวัฒน์, 2560) ดังนี้

1.3.1 การให้การปรึกษารายบุคคล (Individual Counseling)

1.3.1.1 ความหมาย การให้การปรึกษารายบุคคล (Individual Counseling) เป็นการให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลที่มีปัญหาครั้งละ 1 คน เป็นการสร้างความสัมพันธ์แบบตัวต่อตัว โดยมีความมุ่งหมายเฉพาะระหว่างบุคคล 2 คน ประกอบด้วยผู้รับการปรึกษาและผู้ให้การปรึกษา ในห้องที่เป็นส่วนตัวเพราะผู้รับการปรึกษาไม่ต้องการให้บุคคลที่สามได้รับรู้ มีการดำเนินการตามความต้องการของผู้รับการปรึกษาและผู้ให้การปรึกษา ด้วยการให้ผู้ขอรับการปรึกษาได้สำรวจและเข้าใจตนเองเพื่อสามารถนำตนเองแก้ไขปัญหาและคลี่คลายปัญหาด้วยตนเองได้ในที่สุด

1.3.1.2 บทบาทหน้าที่ของผู้ให้การปรึกษา บทบาทหน้าที่ของผู้ให้การปรึกษาที่สามารถช่วยผู้ที่มีความทุกข์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีดังต่อไปนี้

- 1) ช่วยเหลือผู้มารับการปรึกษาด้วยความเต็มใจและเอาใจใส่
- 2) เข้าใจสภาพแวดล้อมและความแตกต่างของบุคคล
- 3) ฟังอย่างตั้งใจและใส่ใจ
- 4) พูดน้อยเท่าที่จำเป็นและเป็นประโยชน์ต่อผู้มารับการปรึกษา
- 5) กระตุ้นให้ผู้มารับการปรึกษามั่นใจในตัวเอง
- 6) ให้ผู้มารับการปรึกษาเปลี่ยนแปลงความรู้สึกและยอมรับฟังความคิดเห็น
- 7) กระตุ้นให้ผู้รับการปรึกษาตัดสินใจด้วยตนเองและปรับปรุงแก้ไขตนเอง
- 8) ส่งต่อหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญอื่นๆ ในสาขานั้นๆ เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่สามารถช่วยเหลือหรือแก้ไขปัญหาได้
- 9) จดบันทึกทุกครั้งที่มีการให้การปรึกษาเพื่อประโยชน์ในการช่วยเหลือและศึกษาค้นคว้า

นอกจากนี้ Geldard (1989) ได้เสนอแนะว่า สิ่งที่ผู้ให้การปรึกษาควรจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการให้การปรึกษา คือ ช่วยให้ผู้รับการปรึกษารู้สึกดีขึ้นหรือสบายใจขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นบทบาทหน้าที่เบื้องต้น ส่วนบทบาทหรือหน้าที่อื่นๆ คือ

- 1) ช่วยให้ผู้รับการปรึกษาเรียนรู้ที่จะฟังพอใจในตนเองมากขึ้น
- 2) ช่วยให้ผู้รับการปรึกษามั่นใจตัวเองและสามารถใช้ศักยภาพของตัวเองในการตัดสินใจ
- 3) ช่วยให้ผู้รับการปรึกษาจัดการกับเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตโดยไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่นทุกครั้งที่มีปัญหา
- 4) ช่วยให้ผู้รับการปรึกษาเปลี่ยนแปลงและเจริญเติบโตเต็มตามศักยภาพของเขา

1.3.1.3 การเตรียมตัวของผู้ให้การศึกษา การเตรียมตัวของผู้ให้การศึกษามีส่วนช่วยให้การปรึกษาประสบความสำเร็จ ผู้ให้การศึกษาจึงควรเตรียมพร้อมในเรื่องต่อไปนี้

- 1) แต่งกายสุภาพเรียบร้อย
- 2) ศึกษาข้อมูลรายละเอียดผู้รับการปรึกษาไว้ล่วงหน้า
- 3) เตรียมกระดาษทิชชูสำหรับผู้รับการปรึกษาที่มีอารมณ์เศร้า
- 4) ตรงต่อเวลานัดหมายทั้งในช่วงการเริ่มต้นและสิ้นสุดการให้การศึกษา
- 5) หลีกเลี่ยงการนัดหมายอื่นในเวลาเดียวกันกับที่มึนัดให้การศึกษา

1.3.1.4 การเตรียมสถานที่ สถานที่ให้การศึกษาต้องเป็นสัดส่วน สามารถเก็บความลับได้ จะทำให้ผู้รับการปรึกษาเกิดความมั่นใจและกล้าเปิดเผยเรื่องราวของตนเอง รวมทั้งจัดสถานที่ให้สะอาด สงบ หากเก้าอี้ที่นั่งสบายไว้ในลักษณะที่เป็นมุมฉากกันระหว่างที่นั่งของผู้ให้และผู้รับการปรึกษา โดยจัดตั้งในระยะที่ไม่ห่างหรือใกล้กันมากนัก ระยะที่เหมาะสมควรอยู่ระหว่าง 3-5 ฟุต นอกจากนี้ Geldard (1989) ได้เสนอว่า การจัดที่นั่งที่เหมาะสม คือ การจัดที่นั่งให้เป็นมุมฉากกันระหว่างที่นั่งของผู้ให้การศึกษา โดยไม่มีสิ่งกีดขวางเพื่อเอื้ออำนวยให้การสื่อสารเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.3.1.5 ขั้นตอนการปรึกษารายบุคคล ขั้นตอนของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลให้การช่วยเหลือบุคคลสามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์ของการปรึกษาได้เป็นอย่างดี เพราะขั้นตอนการปรึกษาเป็นตัวกำหนดแนวทางช่วยเหลือที่เป็นระบบและมีทิศทางที่ชัดเจน ซึ่งมี 5 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) ขั้นการสร้างสัมพันธภาพ
- 2) ขั้นสำรวจ
- 3) ขั้นหาแนวทางแก้ไขปัญหา
- 4) ขั้นวางแผนเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ
- 5) ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

1.3.2 การให้การปรึกษาแบบกลุ่ม (Group Counseling)

1.3.2.1 ความหมาย การให้การปรึกษาแบบกลุ่ม (Group Counseling) คือ กระบวนการที่จัดขึ้นเพื่อช่วยเหลือบุคคลปกติที่มีปัญหาในลักษณะที่คล้ายคลึงกันและมีสมาชิกไม่มากเกินไป โดยให้สมาชิกกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์กัน มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น ร่วมความรู้สึก เข้าใจตนเอง และสามารถแก้ไขด้วยตัวเองได้ จึงเป็นกระบวนการเพื่อการป้องกันและเยียวยา การดำเนินการเป็นความลับของกลุ่มจะไม่เปิดเผยต่อบุคคลอื่นในกลุ่ม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2559) นักวิชาการหลายท่านได้นิยามความหมายไว้ ดังนี้

ลักขณา สรีวัฒน์ (2560) ได้กล่าวความหมายของการปรึกษาแบบกลุ่มไว้ว่า คือการดำเนินการตามขั้นตอนหรือกระบวนการให้การช่วยเหลือแก่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปที่มีปัญหาคคล้ายคลึงกัน

ภาณุพงษ์ คงจันทร์ (2553) ได้สรุปความหมายของการปรึกษาแบบกลุ่มว่า เป็นกระบวนการโดยผู้ให้การปรึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่รักการอบรมและฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ภายใต้บรรยากาศแห่งการยอมรับและไว้วางใจซึ่งกันและกัน

กาญจนา ไชยพันธุ์ (2549) ได้ให้ความหมายการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม คือ การให้การปรึกษาแก่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยไม่เกิน 12 คน ผู้รับการปรึกษาจะมีลักษณะปัญหาคล้ายคลึงกัน และต้องการปรับปรุงตนเอง

Corey (2008) ได้อธิบายถึงการให้การปรึกษาแบบกลุ่มว่า การให้การปรึกษาแบบกลุ่มเป็นการป้องกันและบำบัดรักษา เน้นในส่วนของความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เกิดขึ้น โดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนโครงสร้างของบุคลิกภาพใหม่ แต่เป็นการพัฒนาตนเอง

Mahler (1969) ได้ให้ความหมายการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม คือ เป็นกระบวนการสร้างปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม ทำให้สมาชิกเกิดการเข้าใจตนเองและยอมรับภายใต้บรรยากาศแห่งความไว้วางใจซึ่งกันและกัน อันนำไปสู่การสำรวจตนเองและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่พึงปรารถนา

จากความหมายของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มจึงพอจะสรุปได้ว่า กระบวนการที่บุคคลได้มารวมกลุ่มกัน สร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันระหว่างผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษา มุ่งสู่การช่วยเหลือให้ผู้รับการปรึกษาได้ระบายความรู้สึกต่อกันและสามารถช่วยเหลือตนเองได้

1.3.2.2 บทบาทหน้าที่ของผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษา บทบาทหน้าที่ของผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษา นักวิชาการได้เสนอไว้ในตาราง ดังต่อไปนี้

หน้าที่ของผู้ให้การปรึกษา	หน้าที่ของผู้รับการปรึกษา
<p>Corey (2008) ได้สรุปบทบาทหน้าที่ของผู้ให้การปรึกษาไว้ ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สร้างความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกลุ่ม ให้มีการรับฟัง การแสดงความคิดเห็น การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างสมาชิกกลุ่มให้เกิดความไว้วางใจต่อกัน และเปิดเผยความรู้สึกระหว่างสมาชิกกลุ่ม 2. ปฐมนิเทศให้สมาชิกทราบถึง วัตถุประสงค์ แนวทางปฏิบัติในการมีส่วนร่วมในการรับคำปรึกษา การรักษา ความลับ และแสดงความจริงใจเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน 3. สร้างพลังกลุ่มในการให้คำปรึกษาที่มีความจริงใจ เป็นกันเอง มีความเชื่อมั่น ไว้วางใจและเป็นที่ยอมรับของสมาชิกกลุ่ม 4. ผู้ให้การปรึกษาต้องมีทักษะในการฟัง มีความสนใจ และใส่ใจในความรู้สึกนึกคิดของสมาชิกที่แสดงออก 5. ผู้ให้การปรึกษาแจ้งขั้นตอนในการให้การปรึกษาให้สมาชิกทราบในขั้นตอนแต่ละขั้น 	<p>Nelson (1993) ได้เสนอบทบาทหน้าที่ของสมาชิกกลุ่มไว้ ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การตั้งใจรับฟัง (Deep Listening) เป็นการฟังในสิ่งที่สมาชิกกลุ่มได้พูดและพิจารณาว่าสมาชิกกลุ่มมีความรู้สึกอย่างไร มีความคิดเห็นอย่างไร เป็นการฟังทั้งเนื้อหาและความรู้สึกของสมาชิก 2. การช่วยให้สมาชิกได้พูด (Helping Another to Talk) สมาชิกกลุ่มต้องช่วยให้สมาชิกกลุ่มแต่ละคนได้พูดและแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกอย่างเปิดเผย 3. การอภิปรายพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Discussing Problem or Concerns) โดยอภิปรายถึงปัญหาในพฤติกรรมตนเองและให้สมาชิกกลุ่มคนอื่นอภิปรายถึงปัญหาเดียวกันรวมถึงวิธีการแก้ปัญหา 4. การพูดเกี่ยวกับความรู้สึก (Discussing Feeling) เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกในปัญหาของสมาชิกกลุ่ม ซึ่งมีวิธีการแก้ไขโดยในแนวทางอื่นอยู่แล้ว 5. การกล่าวยืนยัน (Confirming) เมื่อสมาชิกกลุ่มได้กล่าวมาแล้ว จะให้สมาชิกอื่นในกลุ่มหยาบยกขึ้นพูดกล่าวอีกครั้ง เพื่อทบทวนเรื่องราวที่เป็นปัญหาอีกครั้งหนึ่ง 6. การวางแผน (Planning) เป็นวิธีการที่ทำให้สมาชิกมีแผนในการแก้ไขปัญหาหรือการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมใหม่ที่ดีกว่า

ตาราง 1 บทบาทหน้าที่ของผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษา

ที่มา : (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2559)

1.3.2.3 การเลือกสมาชิก ในการจัดหาสมาชิกต้องคำนึงถึงอายุ ความสามารถทางสติปัญญา เพศที่ใกล้เคียงกัน ถ้าเป็นเด็กควรคละกันทั้งเด็กหญิงและชายเพื่อจะได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ได้

เรียนรู้ทางสังคมกับเพื่อนต่างเพศ George & Cristiani (1990) มีความเห็นว่าการปรึกษาแบบกลุ่มเป็นการรวมตัวกันของสมาชิกกลุ่มตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป อย่างไรก็ตามในยุคของการพัฒนาทางจิตวิทยาด้วยการปรึกษากลุ่มสมัยใหม่ Corey (2008) ได้มีความเห็นไว้ว่า ขนาดสมาชิกกลุ่มในการปรึกษามีจำนวนเท่าใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญต่าง ๆ ได้แก่ ลักษณะของกลุ่ม ปัญหาของกลุ่มและประสบการณ์ของผู้ให้การปรึกษาในการกำหนดจำนวนและขนาดกลุ่มตามวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษานั้น ๆ

1.3.2.4 การเตรียมตัวสมาชิก สมาชิกทุกคนต้องทราบถึงบทบาทหน้าที่ของสมาชิก ในขณะที่จัดกิจกรรมภายในกลุ่ม รวมถึงการรักษาความลับของสมาชิกแต่ละคนขณะอยู่ในกลุ่ม ให้สมาชิกได้ทราบช่วงเวลาของการจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง จำนวนครั้ง ตลอดจนความสำคัญของการเข้ากลุ่มในแต่ละครั้ง และทราบถึงกฎระเบียบของการเป็นสมาชิก (กาญจนา ไชยพันธุ์, 2549)

1.3.2.5 สถานที่ที่ใช้ในการให้การปรึกษา สถานที่ในการให้การปรึกษาแบบกลุ่มจะแตกต่างกับการให้การปรึกษาเป็นรายบุคคล เพราะการให้การปรึกษาแบบกลุ่มสมาชิกประมาณ 5 – 12 คน จะต้องใช้ห้องกว้างกว่าการให้การปรึกษารายบุคคล แต่ความเงียบหรือความเป็นส่วนตัวปราศจากสิ่งรบกวนก็ยังคงคล้ายคลึงกับการให้การปรึกษารายบุคคล ดังนั้นควรพิจารณาถึงสถานที่ที่จะอำนวยความสะดวก ควรแยกเป็นสัดส่วนจากห้องเรียน เพราะจะช่วยในการจัดกิจกรรมกลุ่มต่าง ๆ ได้ดี สำหรับสี่ห้องเรียนๆ เป็นห้องที่เก็บเสียงและอากาศถ่ายเทได้สะดวก (กาญจนา ไชยพันธุ์, 2549)

1.3.2.6 ขนาดของกลุ่ม Gladding (1998) มีความเห็นว่าการให้การปรึกษาแก่สมาชิกที่มีปัญหาคล้ายคลึงกัน ควรมีขนาดกลุ่ม 8 – 12 คน

1.3.2.7 ระยะเวลา Jacobs (1998) ได้เสนอแนะเวลาให้กับเด็กเล็กควรใช้ประมาณ 30 – 45 นาที สำหรับวัยรุ่นน่าจะใช้เวลา 60 นาที กลุ่มผู้ใหญ่อาจใช้เวลามากกว่านั้น สำหรับเด็กควรจัดให้ถี่ขึ้น โดยจัดสัปดาห์ละ 2 ครั้ง Shertzer & Stone (1981) ได้ศึกษาและมีความเห็นว่าการให้การปรึกษาแบบกลุ่มควรมีสัปดาห์ละ 2 ครั้ง

Gladding (1994) มีความเห็นว่าการปรึกษาแบบกลุ่มควรใช้เวลาครั้งละ 60 -90 นาที ในแต่ละสัปดาห์ และควรให้การปรึกษาจำนวน 10 – 12 ครั้ง

Corey (2008) ให้ความเห็นว่าการปรึกษาขึ้นอยู่กับลักษณะของกลุ่มและความชำนาญของผู้ให้การปรึกษา ซึ่งการปรึกษาสัปดาห์ละครั้งเป็นแบบที่ใช้กันในการปรึกษาแบบกลุ่มโดยทั่วไป แต่สำหรับเด็กหรือกลุ่มวัยรุ่นสมควรให้การปรึกษาสัปดาห์ละ 2 ครั้งโดยใช้เวลาการปรึกษาสั้น ๆ ไม่ใช้เวลานาน สำหรับผู้ใหญ่สมควรให้การปรึกษาสัปดาห์ละครั้ง ใช้เวลา 90 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์

1.3.2.8 จำนวนครั้งของการให้การปรึกษา Mahler (1969) ได้มีความเห็นว่าการจัดสัปดาห์ละ 1 - 2 ครั้ง ควรจะจัดอย่างน้อย 10 ครั้ง วัชรินทร์ ทรัพย์มี (2549) ได้กล่าวว่าในการจัด

กิจกรรมต้องไม่เกิน 1 ปี ถ้าจัดที่โรงเรียนควรเป็นช่วงหนึ่งของภาคการศึกษา ตั้งแต่เปิดภาคการศึกษา จนกระทั่งปิดภาคการศึกษา Gladding (1994) มีความเห็นว่า การศึกษาแบบกลุ่มควรใช้เวลาครั้งละ 60 -90 นาที ในแต่ละสัปดาห์ และควรให้การปรึกษาจำนวน 10 – 12 ครั้ง

1.3.2.9 ข้อตกลงในการปรึกษาแบบกลุ่ม ในการปรึกษาแบบกลุ่มมีผลต่อ

การดำเนินการให้การปรึกษา มีดังนี้ (กาญจนา ไชยพันธุ์, 2549)

1. ข้อผูกพัน (Commitment) คือ การที่สมาชิกต้องยอมรับว่าตนต้องการความช่วยเหลือ และพูดเกี่ยวกับปัญหาของตนเองอย่างเปิดเผย รวมทั้งกลไกป้องกันตนเอง (Defence Mechanism)
2. การคาดหวัง (Expectation) สมาชิกกลุ่มจะได้ประโยชน์มากที่สุดหากเข้าใจสิ่งที่ตนเองคาดหวังสำหรับตน และสิ่งที่ตนคาดหวังจากผู้อื่นก่อนการตัดสินใจที่จะเข้ากลุ่ม
3. ความรับผิดชอบ (Responsibility) การให้สมาชิกได้เพิ่มความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อกระบวนการให้การปรึกษาทั้งยังเพิ่มโอกาสให้สมาชิกได้เจริญก้าวหน้าภายในกลุ่ม
4. การยอมรับ (Acceptance) การยอมรับที่แท้จริงของสมาชิกในกลุ่มเป็นการสร้างความเคารพนับถือภายในกลุ่ม เป็นการสนับสนุนให้สมาชิกได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
5. การดึงดูดความสนใจ (Attractiveness) การเป็นที่น่าดึงดูดความสนใจของกลุ่มนั้นขึ้นอยู่กับความสำคัญของเป้าหมายของกลุ่มและความสนใจของสมาชิกที่จะเข้ากลุ่ม
6. ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belongingness) สมาชิกจะรู้สึกว่าการยอมรับเป็นสิ่งที่ต้องการและมีคุณค่า มีความตั้งใจที่จะเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ ๆ ตลอดจนทุ่มเทตนเองในการเข้าร่วมกลุ่มอย่างแท้จริง
7. ความรู้สึกปลอดภัย (Security) ความรู้สึกปลอดภัยจะทำให้สมาชิกสามารถเป็นตัวของตัวเองและสามารถอภิปรายปัญหาของตนได้อย่างเปิดเผย ยอมรับปฏิกิริยาโต้ตอบของบุคคลอื่นที่มีต่อตนเองรวมทั้งแสดงความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองต่อบุคคลอื่นด้วยความเข้าใจ
8. ความเครียด (Tension) ความเครียดจะเป็นแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ในการช่วยกันและกัน สมาชิกทุกคนจะต้องประสบกับความเครียดและความไม่พอใจกับสภาพปัจจุบันของตน โดยที่สมาชิกจะมีการแลกเปลี่ยนสิ่งที่ต่างฝ่ายต่างเป็นปัญหา ซึ่งเป็นภาระซึ่งกันและกัน
9. ปทัสถานของกลุ่ม (Group Norms) เมื่อสมาชิกเข้าใจและยอมรับในสิ่งที่ตนคาดหวัง สมาชิกจะรู้ว่าปทัสถานของกลุ่มจะเป็นอย่างไร และเปลี่ยนได้อย่างไร ซึ่งสมาชิกจะช่วยพัฒนาและคงปทัสถานของกลุ่ม

1.3.2.10 ขั้นตอนการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม ในการดำเนินการให้การปรึกษาแบบ

กลุ่ม ผู้ให้การปรึกษามีบทบาทสำคัญในการให้การปรึกษาแบบกลุ่มในเบื้องต้น เป็นกระบวนการช่วยเหลือผู้รับการปรึกษาที่มีปัญหาคล้ายคลึงกันหรือมีความต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มีลักษณะเดียวกัน (Counseling Center, 2007) เป็นการมุ่งหมายให้ผู้รับการปรึกษาได้ปรับเปลี่ยน

พฤติกรรมที่ดีกว่า โดยผู้รับการศึกษามีโอกาสสำรวจตนเอง แสดงความรู้สึกความคิดเห็น การเผชิญหน้า และรับการปรึกษาหรือความคิดเห็นของสมาชิกให้มีความอบอุ่น จริงใจ มีการยอมรับ มีความเข้าใจซึ่งกันและกันและมีความไว้วางใจกัน (Gladding, 1994; George & Christiani, 1990)

ดวงมณี จงรักษ์ (2555) ได้กล่าวถึงการดำเนินการกลุ่มในแต่ละครั้ง มี 3 ช่วง ด้วยกัน คือ ช่วงระยะต้น ช่วงระยะกลางและช่วงระยะยุติกลุ่ม ผู้นำกลุ่มจะต้องดำเนินการวางแผน ดังนี้

1. ช่วงระยะต้น ผู้นำกลุ่มจะต้องคำนึงถึงเวลาที่ใช้แนะนำสมาชิกครั้งแรก ไม่รู้สึกอึดอัด สร้างบรรยากาศเป็นกันเอง และสร้างความรู้สึกรักตั้งใจเข้ากลุ่มสมาชิก

2. ช่วงระยะกลาง ช่วงนี้เป็นช่วงที่มีความกระฉับกระเฉง จะมีลักษณะหลากหลาย และในช่วงนี้ การดำเนินการต้องพิจารณาเป้าประสงค์ของกลุ่ม บุคลิกภาพความต้องการของสมาชิก ระดับความสนใจ ความตั้งใจเปลี่ยนแปลง หลังจากนั้นผู้นำกลุ่มสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์

3. ระยะตอนท้าย หรือช่วงยุติกลุ่ม ผู้ให้การปรึกษาและสมาชิกมักมีการแสดงความคิดเห็นและความรู้สึก ผู้นำอาจใช้เวลาเพื่อสรุปประเด็นสำคัญที่สมาชิกได้พูดคุยกัน ตรวจสอบเรื่องราวที่ค้างคาใจของสมาชิก และส่งเสริมให้สมาชิกแสดงปฏิกิริยาก่อนที่กลุ่มจะยุติลง

นฤมล เปี่ยมปัญญา (2552) ได้อธิบายขั้นตอนการให้การปรึกษาแบบกลุ่มว่า มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อตั้งกลุ่ม (The Involvement Stage) เป็นขั้นรวบรวมกลุ่มสมาชิกที่มีปัญหาคล้ายคลึงกัน มีกระบวนการขั้นตอนในการคัดเลือกสมาชิก

ขั้นที่ 2 ขั้นเปลี่ยนแปลงกลุ่ม (The Transition Stage) เป็นขั้นสมาชิกกลุ่มรู้สึกไว้วางใจกัน ผู้ให้การปรึกษาชี้แจงให้สมาชิกเล่าอธิบายปัญหาของตนเองอย่างเปิดเผย

ขั้นที่ 3 ขั้นดำเนินการให้การปรึกษา (The Working Stage) เป็นขั้นระบุปัญหา มีการตั้งเป้าหมายร่วมกันว่าจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในลักษณะใด สามารถแก้ไขได้ไม่ยากเกินกว่าที่สมาชิกจะปฏิบัติได้ ในขั้นตอนนี้ใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อวางแผนและขั้นตอนในการแก้ไขพฤติกรรม

ขั้นที่ 4 ขั้นยุติการให้การปรึกษา (Closing Stage) ผู้ให้การปรึกษาให้สมาชิกกลุ่มสรุปผลของการให้การปรึกษาแต่ละครั้งโดยแสดงความรู้สึกและบอกสิ่งที่จะนำไปปฏิบัติต่อไปและในแต่ละครั้งผู้ให้การปรึกษาจะสรุปเพิ่มเติมและมีการนัดหมายครั้งต่อไปจนการให้การปรึกษากลุ่มเสร็จสิ้น

Corey (2008) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการดำเนินการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มว่าประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการจัดกลุ่ม (Grouping Step) ผู้ให้การปรึกษาจะกำหนดประเภทของสมาชิกกลุ่ม ลักษณะของกลุ่ม การจัดหาสมาชิกที่มีปัญหาลักษณะคล้ายคลึงกัน ขนาดจำนวนของกลุ่ม วัตถุประสงค์ของกลุ่มและหลักเกณฑ์ข้อบังคับของกลุ่ม

2. ขั้นเริ่มต้น (Beginning Step) เป็นขั้นตอนของการปรับตัวเข้ากับสภาวะของสมาชิกกลุ่มให้มีความคุ้นเคยกันและสมาชิกได้เรียนรู้หน้าที่และวัตถุประสงค์ของกลุ่ม อย่างไรก็ตาม ในขั้นตอนนี้สมาชิกกลุ่มจะมีความวิตกกังวล และมีความรู้สึกตนไม่ปลอดภัย ทำให้เกิดสภาพการป้องกันตนเองและแรงต่อต้าน และเกิดลังเลใจในการเปิดเผยตนเองมากนักน้อยเพียงใด และจะไม่เป็นที่ยอมรับของสมาชิกกลุ่มอื่นๆ หรือเข้าใจตนเองผิดแปลกไปได้ จึงต้องมีพื้นฐานความไว้วางใจ ความคุ้นเคยภายในกลุ่ม และความรับผิดชอบของกลุ่ม (Corey, 2008)

3. ขั้นการเปลี่ยนแปลง (Change Process Step) เป็นระยะที่สมาชิกกลุ่มเกิดความวิตกกังวลมีความขัดแย้งและการควบคุม การท้าทายผู้นำกลุ่ม และการต่อต้าน จึงเป็นบทบาทสำคัญของผู้ให้การปรึกษาในการแก้ปัญหาดังกล่าว

4. ขั้นดำเนินการ (The Working Step) เป็นขั้นตอนของการดำเนินการที่ได้รวมประสบการณ์ในปัญหาด้านต่างๆ ที่ผ่านมา ในขั้นตอนนี้จะเริ่มในการสร้างความไว้วางใจของสมาชิกกลุ่ม การสร้างความคุ้นเคยของสมาชิกกลุ่ม การรับผิดชอบของกลุ่มและขั้นตอนการเปลี่ยนแปลง ซึ่งในระหว่างการผ่านขั้นตอนเหล่านี้ สมาชิกกลุ่มได้ร่วมความรู้สึกว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เหมือนเป็นการรวมความรู้สึกของกลุ่มเป็นความคิดเดียวกัน และการนำผลไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของสมาชิกกลุ่มอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นขั้นตอนสำคัญของการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม

5. ขั้นสุดท้ายและการยุติกลุ่ม (The Closing Step) เป็นขั้นตอนการให้การปรึกษาที่สนับสนุนให้สมาชิกสามารถแก้ปัญหาภายในกลุ่มได้ เพื่อสมาชิกนำไปใช้ในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ดีกว่าภายนอกกลุ่ม ตลอดจนการช่วยเหลือสนับสนุนให้กำลังใจในการแก้ปัญหาให้ลุ่ลงสำเร็จไปได้ก่อนมีการยุติ

Trotzer (1989) ได้อธิบายถึงขั้นตอนการดำเนินการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นสร้างความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย (Security Stage) ระยะเริ่มต้นการปรึกษาเป็นช่วงเวลาที่นักเรียนยังรู้สึกลังเลที่จะเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์เป็นกลุ่ม ดังนั้นจุดประสงค์เบื้องต้นของการเริ่มต้นกลุ่ม คือ การพัฒนาความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยของสมาชิกและขั้นนี้จะเป็นการวางรากฐานของการไว้วางใจต่อกันในหมู่สมาชิกซึ่งจะมีลักษณะต่อเนื่องกัน ดังนี้

1.1 การทำความคุ้นเคย (Getting Acquainted) เมื่อเริ่มเปิดการประชุมกลุ่ม นักเรียนยังไม่คุ้นเคยกันจะมีการแสดงออกด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อความคุ้นเคยและรู้จักกันมากขึ้น

1.2 การเริ่มประชุมกลุ่ม (Interpersonal Warm-up) ทุกครั้งที่มีการเปิดประชุมกลุ่มสมาชิกกลุ่มจะเห็นความสนใจไปจากเรื่องส่วนตัวของตนไปยังเรื่องนอกกลุ่ม ดังนั้นเพื่อการสู่

ประสบการณ์กลุ่ม ควรมีบรรยากาศของการต้อนรับซึ่งกันและกันและกันมีความรู้สึกเป็นกันเองในหมู่สมาชิก ทำให้นักเรียนรู้สึกมั่นคงปลอดภัย

1.3 กติกาของกลุ่ม (Setting Boundaries) ผู้นำกลุ่มแจ้งให้นักเรียนทราบถึงกติกาที่พึงปฏิบัติในการอยู่ร่วมกันในกลุ่มการศึกษา เพื่อเอื้อให้สมาชิกกลุ่มเกิดความรู้สึกวางใจในการประชุมกลุ่ม

1.4 การสร้างความไว้วางใจ (Building Trust) ในสถานการณ์กลุ่มสมาชิกจะมีสัมพันธภาพระหว่างกัน เกิดความรู้สึกไว้วางใจตนเองและผู้อื่น ความไว้วางใจต่อกันเป็นพื้นฐานสำคัญที่ทำให้สมาชิกเกิดความกล้าและมั่นใจที่จะเปิดเผยเรื่องราวปัญหาส่วนตัวให้กับกลุ่ม

2. ขั้นยอมรับกลุ่ม (Acceptance Stage) สร้างความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มให้เกิดขึ้นทำให้นักเรียนมีความรู้สึกอบอุ่นได้รับการยอมรับจากกลุ่ม ซึ่งจะส่งผลให้สมาชิกได้มีการเปิดเผยประสบการณ์ส่วนตัวมากขึ้น การกระทำที่จะทำให้เกิดการยอมรับในกลุ่มสมาชิกมีลักษณะดังนี้ คือ

2.1 การแบ่งปันความรู้สึกส่วนตัว (Giving Feedback) ทำให้นักเรียนรู้สึกไว้วางใจจนกล้าที่จะเสี่ยงเปิดเผยเรื่องส่วนตัว รวมทั้งปัญหาของตนให้กลุ่มทราบ รู้จักและเข้าใจความรู้สึกของกันและกันมากขึ้น อันนำไปสู่ความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดและความสนิทสนมในหมู่สมาชิก

2.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Giving Feedback) นักเรียนได้รู้จักตนเองจากมุมมองของผู้อื่น อันนำไปสู่การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแก้ไขตนเอง

2.3 การสร้างความรู้สึกใกล้ชิดเป็นหนึ่งเดียว (Building and Cohesiveness) สร้างความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มและอยู่ร่วมกันในกลุ่มด้วยความรู้สึกผูกพัน

2.4 การเรียนรู้ยอมรับตนเอง (Learning to Accept Self) กลุ่มจะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ยอมรับตนเองด้วยการให้กำลังใจสนับสนุนการแสดงเอกลักษณ์และลักษณะของตนเอง การที่สมาชิกได้รับการยอมรับจากกลุ่มเป็นผลให้สมาชิกรู้จักและเข้าใจตนเองมากขึ้น และผลของการยอมรับและเข้าใจตนเองนักเรียนจะเกิดความมั่นใจในตนเองและเห็นคุณค่าในตนเอง และยังช่วยกระตุ้นให้สมาชิกคนอื่นเกิดการยอมรับตนเองมั่นใจในตนเองด้วย

2.5 การเรียนรู้ต่อการยอมรับผู้อื่น (Learning to Accept Others) เป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนาความรู้สึกไวต่อการรับรู้ในกลุ่มเพื่อนสมาชิกโดยจะมีผู้นำกลุ่มคอยให้การสังเกตและการสนับสนุนให้กำลังใจขณะที่รับฟัง สมาชิกกลุ่มจะให้การยอมรับและกล้าเปิดเผยตนเองส่งผลให้สมาชิกเกิดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

3. **ขั้นรับผิดชอบตนเอง (Responsibility Stage)** นักเรียนจะให้ความรับผิดชอบต่อกระบวนการการแก้ไขปัญหาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งดำเนินการเป็นขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

3.1 **การประเมินผล (Individual Assessment)** นักเรียนแต่ละคนจะประเมินผลตนเอง โดยการพิจารณาตนเอง การประเมินตนเองเป็นการวางรากฐานของการกระทำที่รับผิดชอบต่อ

3.2 **ความรู้สึกเป็นเจ้าของตนเอง (Recognizing Ownership)** นักเรียนจะรู้สึกเป็นเจ้าของความคิดความรู้สึกและพฤติกรรมของตนเองรับรู้ว่าตนเองเป็นผู้มีส่วนในปัญหาของตนเองและจะต้องรับผิดชอบต่อการแก้ไขปัญหาซึ่งตนเป็นเจ้าของอยู่นั้น

3.3 **ประสบการณ์ด้านความรับผิดชอบ (Experiencing and Building Responsibility)** เป็นการช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกรับผิดชอบ อันเกิดจากการเห็นคุณค่าในตนเอง ไม่ใช่การบอกให้สมาชิกรับผิดชอบต่อช่วยให้สมาชิกมีความรู้สึกรับผิดชอบทั้งในกลุ่มและนอกกลุ่มการศึกษา

3.4 **การให้ความเคารพนับถือ (Giving Respect)** การเคารพในสิทธิของผู้อื่นที่ต่างไปจากตน การให้ความเคารพซึ่งกันและกันในกลุ่มสมาชิกเป็นสิ่งจำเป็นซึ่งจะทำให้ นักเรียนเกิดการพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ

3.5 **การมีส่วนร่วมในกลุ่มเท่าเทียมกันของสมาชิก (Doing a Fair Share)** จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตอย่างกลมกลืน รับผิดชอบต่อความสนใจของตนเอง และเรียนรู้ที่จะรับผิดชอบต่อสมาชิกคนอื่นด้วย

4. **ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลง (Work Stage)** เป็นการนำกลุ่มให้ทำงานตามวัตถุประสงค์ของกลุ่มและจุดประสงค์เฉพาะของสมาชิก การปฏิบัติของกลุ่มในขั้นนี้ คือ

4.1 **การแก้ไขปัญหา (Problem Solving)** การช่วยแก้ไขปัญหาตามวัตถุประสงค์ของกลุ่ม ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีประสบการณ์ในการแก้ไขปัญหาโดยใช้เทคนิคในขั้นตอนตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การเสริมแรง (Reinforcement)

4.2 **ระดมพลังกลุ่ม (Mobilization Group Resources)** โดยเอื้ออำนวยสมาชิกกลุ่มให้มีบทบาทเป็นผู้ช่วยเหลือและใช้ประโยชน์จากการเป็นผู้ช่วยเหลืออย่างดีที่สุด ทำให้สมาชิกที่ให้การช่วยเหลือแก่สมาชิกคนอื่นเกิดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้น

4.3 การตรวจสอบเป็นความจริง (Reality Testing) เป็นการทำให้แน่ใจว่านักเรียนทำงานได้อย่างอย่างได้ผล โดยสามารถเข้าใจปัญหาและแก้ปัญหาที่นั้นได้จริงๆในสภาพสังคมนอกกลุ่ม การปรึกษา

5. ขั้นปิดกลุ่ม (Closing Stage) ขั้นปิดกลุ่มเป็นการช่วยให้สมาชิกมีการยุติการได้รับประสบการณ์กลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพ

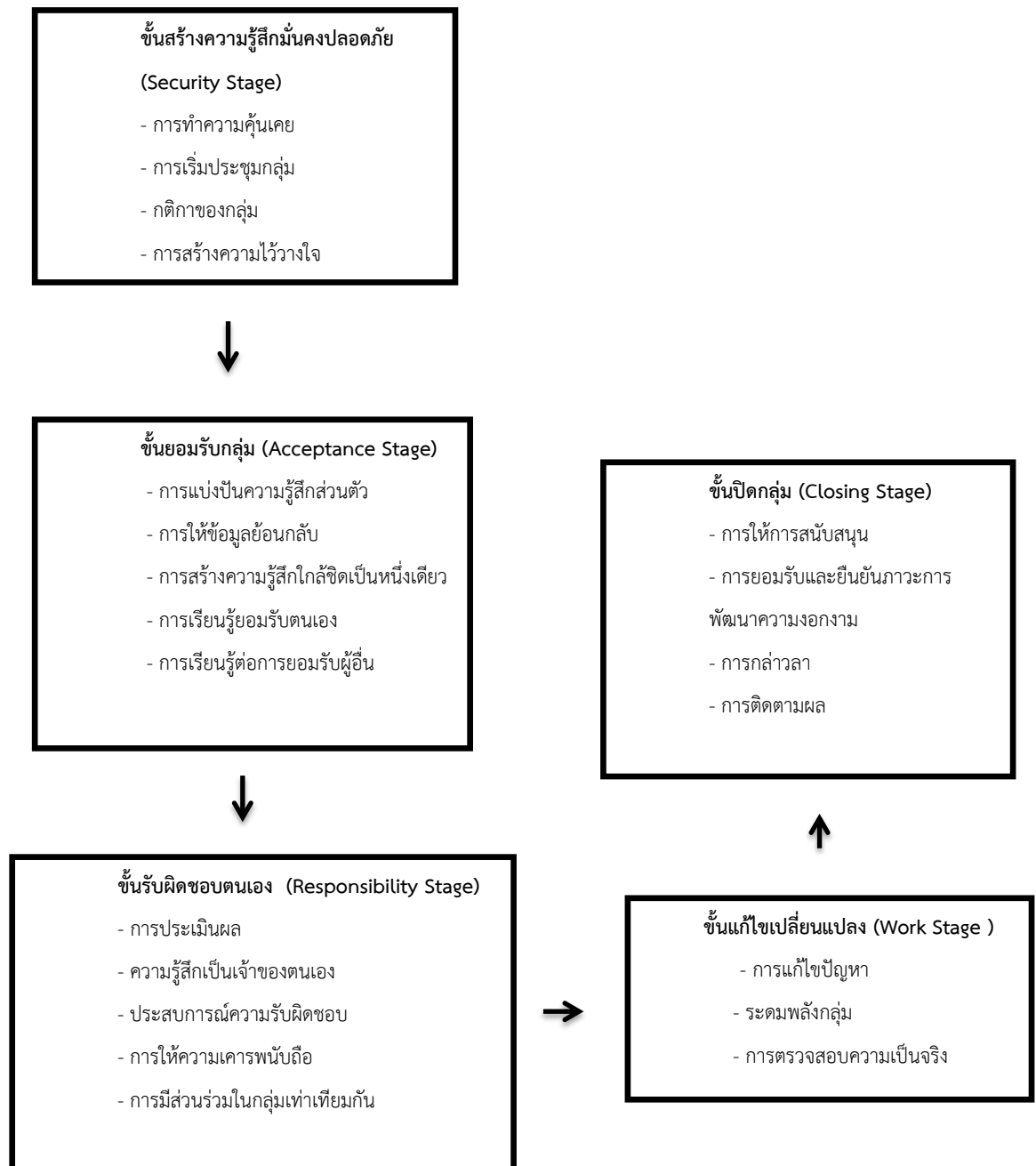
5.1 การให้การสนับสนุน (Giving Support) กลุ่มจะให้การสนับสนุนให้กำลังใจแก่สมาชิกในช่วงที่เขากำลังเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตของตนนอกกลุ่ม

5.2 การยอมรับและยืนยันภาวะการพัฒนาความงอกงาม (Affirming and Confirming Growth)ในขั้นนี้จะมีการทบทวน สรุป และให้กำลังใจแก่สิ่งที่สมาชิกได้เรียนรู้มาแล้ว โดยผ่านกระบวนการปฏิสัมพันธ์ของกลุ่ม ซึ่งจะทำให้สมาชิกเกิดความเชื่อมั่นตนเองและพึ่งตนเองมากขึ้น

5.3 การกล่าวลา (Saying Goodbye) ในขั้นนี้เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนกล่าวคำอำลา ยุติประสบการณ์กลุ่ม แล้วสมาชิกจะต้องกลับออกไปสู่การดำเนินชีวิตนอกกลุ่มต่อไป

5.4 การติดตามผล (Follow up) ขั้นนี้เป็นการเตรียมการติดต่อกับสมาชิกหลังการยุติกลุ่มแล้ว จุดประสงค์เพื่อการประเมินผลและติดตามผล ทำให้ได้รับรู้ว่านักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงในตนเองหรือไม่ และได้นำประสบการณ์การเรียนรู้จากกลุ่มไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ดังนั้นจากแนวคิดการให้การปรึกษาแบบกลุ่มของกลุ่มพฤติกรรมนิยมข้างต้นที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการให้การปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ซึ่งมี 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นสร้างความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย (Security Stage) ขั้นยอมรับกลุ่ม (Acceptance Stage) ขั้นรับผิดชอบตนเอง (Responsibility Stage) ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลง (Work Stage) ขั้นปิดกลุ่ม (Closing Stage) ตามกระบวนการนำเสนอที่ได้แสดงในภาพประกอบที่ 2

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนและเทคนิคการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม

1.4 จุดมุ่งหมายการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม

การปรึกษาแบบกลุ่ม (Group Counseling) ได้ถูกนำมาปรับใช้เป็นพื้นฐานทางจิตวิทยาในการดำเนินการเปลี่ยนพฤติกรรม จากการสร้างความสัมพันธ์ (Relationship) การสังเกต (Observation) การกระตุ้นความสนใจ (Stimulation) การให้กำลังใจ การส่งเสริม (Encouragement) ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้ผู้ที่เปลี่ยนพฤติกรรมตระหนักรู้ถึงปัญหาในพฤติกรรมเก่า และมีความพร้อมในการเปลี่ยนพฤติกรรมเก่าไปสู่พฤติกรรมใหม่ที่ดีกว่า นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายการปรึกษากลุ่มไว้ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) ได้สรุปจุดมุ่งหมายของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มไว้ว่า เพื่อช่วยเหลือบุคคลปกติที่มีปัญหาลักษณะที่คล้ายคลึงกัน มีปฏิสัมพันธ์กันและมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น ร่วมความรู้สึกและเข้าใจตนเอง

นฤมล เปี่ยมปัญญา (2552) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า เป็นจุดมุ่งหมายที่ได้ตกลงร่วมกันระหว่างผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษาว่าประสงค์ที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใด และผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาว่ามีสภาพการณ์ใดบ้างที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่กำหนดให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติ และพฤติกรรมนั้นต้องสังเกตได้

ทินกร มากมูล (2552) ได้อธิบายจุดมุ่งหมายของการให้การปรึกษากลุ่ม ดังนี้

1. เพื่อช่วยให้ผู้รับการสำรวจตัวเอง รู้จักและเข้าใจตนเองอย่างถูกต้อง เกิดความสำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบ กล้าเผชิญหน้ากับสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นกับตน สามารถเผชิญกับความยุ่งยากต่างๆในชีวิต และสามารถรู้ข้อบกพร่องของตนเองได้
2. เพื่อให้สามารถมองเห็นลู่ทางในการแก้ไขปัญหาและการตัดสินใจได้ด้วยตนเอง รับผิดชอบตนเองดีขึ้น
3. เพื่อให้ยอมรับและกล้าเผชิญความจริงกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตน สามารถเผชิญกับความยุ่งยากต่างๆในชีวิต และสามารถรู้ข้อบกพร่องของตนเองได้
4. เพื่อให้มีความรู้ ความชำนาญ มีทักษะในการเลือกการตัดสินใจและการแก้ปัญหาซึ่งอาจเกิดขึ้นในโอกาสต่อไปได้
5. เพื่อให้สามารถปรับปรุงตนเองและจัดข้อบกพร่องต่างๆของตนรู้วิธีการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมให้เหมาะสมกับสถานการณ์
6. เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษามีโอกาสระบายความขุ่นเคือง คับข้องใจและความอัดอั้นตันใจ
7. เพื่อเป็นการส่งเสริมให้เกิดเจตคติและอุปนิสัยที่ดีทั้งในด้านการศึกษาและสังคม
8. เพื่อเป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้รับบริการ เกิดความคุ้นเคยเป็นกันเองมีความไว้วางใจต่อกัน เกิดความอบอุ่นและปลอดภัย

9. เพื่อรู้จักวิธีการเลือกอย่างฉลาด ในการที่จะพัฒนาตนเองให้บรรลุความสำเร็จสูงสุดในชีวิต

10. เพื่อป้องกันและลดความรุนแรงของปัญหาให้น้อยลงหรือสูญสิ้นไป

11. เพื่อช่วยให้สามารถใช้วิจารณ์ญาณของตนในการแก้ความขัดแย้งของปัญหาระหว่างความต้องการของตนและขอบเขตของศีลธรรมจรรยาได้ดีขึ้น

12. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถพัฒนาพฤติกรรมและบุคลิกภาพของตนเองให้เป็นที่พึงปรารถนาของสังคม

13. เพื่อให้ข้อสัมภาษณ์และผู้ขอรับคำปรึกษาต้องการ

วัชร ทรัพย์มี (2549) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการปรึกษาแบบกลุ่มไว้ว่า การให้การปรึกษาแบบกลุ่มช่วยให้ผู้รับการปรึกษาได้เข้าใจตนเอง ได้สำรวจตนเองกับปัญหาในสภาพอบอุ่นเป็นมิตร และเกิดความรู้สึกมั่นคงทางจิตใจ

สุใจ ส่วนไพโรจน์ (2544) ได้สรุปถึงจุดมุ่งหมายของการปรึกษาแบบกลุ่มไว้ว่า การให้การปรึกษาแบบกลุ่มเป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้ช่วยเหลือกันและกัน มีการสร้างบรรยากาศภายในกลุ่ม มีการปฏิสัมพันธ์กัน เกิดความรู้สึกคุ้นเคยไว้วางใจกันและกล้าเปิดเผยปัญหาความคับข้องใจของตน

Corey (1989) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการปรึกษาแบบกลุ่ม ไว้ว่า

1. เพื่อให้สมาชิกรู้จักเข้าใจตนเองและค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน
2. เพื่อยอมรับตนเอง มั่นใจในตนเองและนำไปสู่ทัศนคติใหม่ต่อตนเอง
3. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการหาแนวทางแก้ไขปัญหาและหาแนวทางลดความขัดแย้งภายในตน

4. เพื่อเพิ่มความสามารถในการพึ่งพาตนเองและความรับผิดชอบ

5. เพื่อรับรู้การตัดสินใจเลือกของตนและรู้จักเลือกอย่างฉลาด

6. เพื่อกำหนดแบบแผนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

7. เพื่อเรียนรู้ทักษะการเข้าสังคม

8. เพื่อเรียนรู้ที่จะเผชิญหน้า

9. เพื่อเรียนรู้การดำเนินชีวิตที่เป็นไปตามความมุ่งหวังของตน

10. เพื่อให้เห็นค่านิยมของตนเอง

จากที่กล่าวมาจึงสามารถสรุปได้ว่า การให้การปรึกษาแบบกลุ่มมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สมาชิกกลุ่มได้เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น มีการปฏิสัมพันธ์กัน เกิดความรู้สึกคุ้นเคยไว้วางใจกันและกล้าเปิดเผยปัญหาความคับข้องใจของตนรวมทั้งสามารถแก้ไขและปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

1.5 ทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม

ทฤษฎีการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยามีมากมายที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน สามารถใช้ได้ง่ายและมี การนำไปใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ตามแนวทางการสรุปของ Patterson & Welfel (2000) จาก จำนวน 6 ทฤษฎี ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะ 3 ประเด็นหลักตามแนวคิดของ Scissons (1993) คือ 1) ปรัชญาและเป้าหมายของการปรึกษา 2) กระบวนการของการปรึกษา 3) เทคนิคของการปรึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการนำทฤษฎีการให้การปรึกษาไปใช้ ดังตารางต่อไปนี้

ทฤษฎี	ปรัชญาและเป้าหมาย	กระบวนการ	เทคนิค
1. ทฤษฎีผู้ให้การ ปรึกษาเป็น ศูนย์กลาง (Person-Centered Counseling)	<p>ปรัชญา</p> <ul style="list-style-type: none"> - มนุษย์เป็นผู้ที่มีคุณค่า มีศักดิ์ศรี มีความปรารถนาที่จะพัฒนาให้เจริญสูงสุด - มนุษย์มีเหตุผล มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาและสามารถตัดสินใจด้วยตนเองหากเขาได้รับการยอมรับและมีความไว้วางใจ <p>เป้าหมาย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ช่วยผู้รับการปรึกษาค้นหาความหมายที่พึงพอใจในชีวิตของตนเอง 2. พัฒนาตนในด้านอื่นควบคู่ไปกับการช่วยแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. สร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรและปลอดภัย เอื้ออำนวยให้ผู้รับการปรึกษาได้สำรวจชีวิต ยอมรับความแตกต่าง รวมทั้งแสดงอารมณ์ 2. ใส่ใจและให้ความสำคัญกับการรับรู้ของตนเองและการรับรู้โลกของผู้รับการปรึกษา 3. ไม่มีการกำหนดเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจงให้แก่ผู้รับการปรึกษา 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การฟังอย่างใส่ใจ และแปลความหมายในสิ่งที่ผู้รับการปรึกษาต้องการสื่อ 2. การใช้ภาษาท่าทางที่แสดงถึงความใส่ใจ เช่น การสบตา 3. แสดงการยอมรับและการแสดงออกทางอารมณ์ของผู้รับการปรึกษาอย่างไม่มีเงื่อนไข 4. มีการสะท้อนผลเพื่อกระตุ้นให้ผู้รับการปรึกษาเปิดเผยและยอมรับความรู้สึกที่แท้จริงของตนเอง

ทฤษฎี	ปรัชญาและเป้าหมาย	กระบวนการ	เทคนิค
	<p>3. ยอมรับอารมณ์และความรู้สึกทุกข์ กังวล สับสนและขัดแย้งของตนเองได้มากขึ้น</p> <p>4. ยอมรับและเห็นคุณค่าในตนเอง รวมทั้งตั้งความคาดหวังจากคนอื่นและตนเอง</p>		
<p>2. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Counseling)</p>	<p>ปรัชญา</p> <ul style="list-style-type: none"> - พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากแรงจูงใจในระดับจิตสำนึกและจิตไร้สำนึก - มนุษย์จำกัดความทุกข์ความผิดหวังและความเจ็บปวดที่รุนแรงที่ไม่สามารถทนได้ไปไว้ในจิตไร้สำนึก โดยใช้วิธีการป้องกันตนเอง เช่น การเก็บกด เพื่อให้พ้นการตระหนักรู้ <p>เป้าหมาย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ผู้รับการปรึกษาเข้าใจสาเหตุของพฤติกรรมตนเอง 2. ใช้เหตุผลในการพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ตามข้อเท็จจริง 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การพูดคุยอย่างอิสระเพื่อสำรวจสภาพการณ์ของปัญหาที่เกี่ยวข้องกับความคิด ความรู้สึกและเหตุการณ์ที่เจ็บปวดขัดแย้งกับเหตุการณ์ที่เก็บกดไว้ 2. การกระตุ้นให้ผู้รับการปรึกษาจัดหรือแก้ไขประสบการณ์ที่เจ็บปวดรู้ความขัดแย้งที่อยู่ในจิตไร้สำนึกด้วย 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การตีความหมาย 2. การวิเคราะห์ความฝัน 3. การวิเคราะห์คำพูดที่พลั้งเผลอ 4. การเชื่อมโยงเสรี

ทฤษฎี	ปรัชญาและเป้าหมาย	กระบวนการ	เทคนิค
	3. ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมใหม่		
3. ทฤษฎีวิเคราะห์บุคคลและองค์ประกอบสิ่งแวดล้อม (Trait-Factor Counseling)	<p>ปรัชญา</p> <p>1. มนุษย์มีสติปัญญาสามารถพัฒนาความคิดทักษะพิเศษ ความสนใจและทัศนคติที่จะนำไปใช้ในการตัดสินใจได้เอง</p> <p>2. การรู้จักวิเคราะห์คุณลักษณะของตนเองและความต้องการของโลกจะทำให้มนุษย์สามารถวางแผนและมีชีวิตที่ดีและเป็นประโยชน์</p> <p>เป้าหมาย</p> <p>1. ช่วยให้ผู้รับการปรึกษารู้จักวิธีสำรวจตนเอง</p> <p>2. รู้จักแสวงหาข้อมูลจากสิ่งแวดล้อม</p> <p>3. ได้เรียนรู้กระบวนการ</p>	<p>ใช้วิธีการแก้ปัญหาด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ 6 ขั้นตอนคือ</p> <p>1. การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการรวบรวมข้อมูลและตรวจสอบข้อมูลของผู้รับการปรึกษา</p> <p>2. การสังเคราะห์ข้อมูล</p> <p>3. การวินิจฉัยเพื่อหาสาเหตุของปัญหา</p> <p>4. การทำนายอนาคตเกี่ยวกับความเจริญงอกงาม</p> <p>5. เพื่อช่วยให้ผู้รับการปรึกษากำหนดแนวทางการปรับตัวการเปลี่ยนแปลง</p> <p>สิ่งแวดล้อม การพัฒนาทักษะใหม่ ๆ รวมไปถึงการปรับเปลี่ยนเจตคติ</p> <p>6. การติดตามผลของผู้รับการปรึกษาและให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมในกรณีที่ผู้รับการปรึกษาไม่สามารถพัฒนาตนเองได้</p>	<p>1. การรวบรวมข้อมูล</p> <p>2. การแนะนำ</p> <p>3. การอภิปราย</p> <p>4. การให้ความกระจ่าง</p>

ทฤษฎี	ปรัชญาและเป้าหมาย	กระบวนการ	เทคนิค
		<p>สิ่งแวดล้อม การพัฒนาทักษะใหม่ ๆ รวมไปถึงการปรับเปลี่ยนเจตคติ</p> <p>6. การติดตามผลเฝ้าดูการเจริญงอกงามของผู้รับการปรึกษาและให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมในกรณีที่ผู้รับการปรึกษาไม่สามารถพัฒนาตนเองได้</p>	
<p>4.ทฤษฎีเกสตัลต์ (Gestalt Counseling)</p>	<p>ปรัชญา</p> <ul style="list-style-type: none"> - มนุษย์ไม่สามารถจัดการกับอดีตและอนาคตได้แต่สามารถจัดการกับปัจจุบันได้ - มนุษย์มีความสามารถที่จะรับผิดชอบตนเองได้ <p>เป้าหมาย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. กระตุ้นให้ผู้รับการปรึกษาพัฒนาตนเอง 2. กระตุ้นให้ผู้รับการปรึกษาพิจารณาความแตกต่างที่เกิดขึ้นในความคิดและความรู้สึกเกี่ยวกับชีวิตที่นำไปสู่ประสบการณ์และความก้าวหน้าที่ถูกสกัดกั้น 3. กระตุ้นให้ผู้รับการ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การให้ผู้รับการปรึกษาสนใจความรู้สึกของตนเอง 2. การให้ผู้รับการปรึกษาปรับเปลี่ยนพฤติกรรม 3. การให้ผู้รับการปรึกษาตระหนักถึงจุดแข็งของตนเองเพื่อใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิต 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเผชิญหน้า 2. กลวิธีที่นี้และเดี๋ยวนี้ 3. การแสดงบทบาทสมมติ 4. การแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม 5. กลวิธีเก้าอี้ว่างเปล่า 6. การใช้สรรพนามส่วนบุคคล “ฉัน” และ “เธอ”

ทฤษฎี	ปรัชญาและเป้าหมาย	กระบวนการ	เทคนิค
	<p>ปรึกษาตระหนักใน ภาวะปัจจุบันของ ตนเอง</p>		
<p>5. ทฤษฎีการรู้คิด (Cognitive Counseling)</p>	<p>ปรัชญา</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความคิด อารมณ์ และการกระทำของมนุษย์มีความสัมพันธ์และเป็นเหตุเป็นผลกัน - มนุษย์เกิดมาพร้อมกับความคิดที่มีและไม่มีเหตุผล - ความเชื่อที่ไม่มีเหตุผลเป็นเหตุมนุษย์เกิดความทุกข์ - มนุษย์มีความสามารถที่จะเปลี่ยนกระบวนการคิด อารมณ์และพฤติกรรม <p>เป้าหมาย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ช่วยให้ผู้รับการปรึกษาเปลี่ยนความเชื่อที่ไม่มีเหตุผลซึ่งเป็นเหตุของการเกิดอารมณ์ทางลบ 2. ยอมรับความไม่สมบูรณ์แบบของตนเองและการทำสิ่งที่ผิดพลาดได้ 3. เรียนรู้ที่จะมีชีวิตอยู่ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีการมอบหมายงานเกี่ยวกับการคิดและการกระทำ 2. ให้ใช้จินตนาการ 3. การแสดงบทบาทสมมติ 4. การสอนให้คิดอย่างมีเหตุผล 5. การไม่สนใจพฤติกรรมในอดีตและการแสดงอารมณ์ 6. การยอมรับผู้รับการปรึกษาและต่อต้านความเชื่อที่ไม่มีเหตุผล 	<ol style="list-style-type: none"> 1. มุ่งที่ความเชื่อที่ไร้เหตุผลว่าเป็นเหตุของพฤติกรรมที่เป็นทุกข์ 2. การท้าทายผู้รับการศึกษาให้คิดเป็นเหตุเป็นผล 3. ใช้คำถามปลายเปิด 4. การสอนให้คิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล 5. การวางเงื่อนไขพฤติกรรม 6. การสาธิตให้ผู้รับการศึกษาเข้าใจธรรมชาติของการคิดที่เป็นเหตุเป็นผล

ทฤษฎี	ปรัชญาและเป้าหมาย	กระบวนการ	เทคนิค
	อย่างสงบด้วยตัวเอง 4. คิดอย่างมีเหตุผล		
6. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behavior Counseling)	<p>ปรัชญา</p> <ul style="list-style-type: none"> - พฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้และมนุษย์สามารถควบคุมพฤติกรรมได้ - พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเกิดจากการเรียนรู้แบบผิด ๆ <p>เป้าหมาย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้ผู้รับการปรึกษาปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม 2. คิดอย่างมีเหตุผล และสามารถวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของสถานการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดก่อนหรือหลังการเกิดพฤติกรรมที่เหมาะสม 	<ol style="list-style-type: none"> 1. สำรวจเพื่อทำความเข้าใจสภาพการณ์ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา 2. กำหนดเป้าหมายการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้รับการปรึกษา 3. กำหนดกลยุทธ์ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมร่วมกันระหว่างผู้ให้และผู้รับการปรึกษา 4. ประเมินผลการให้การปรึกษา เพื่อให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมและยุติการให้การปรึกษา 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การนำเสนอตัวแบบ (Model) 2. การวางเงื่อนไขการเรียนรู้ใหม่ โดยกลวิธีการเสริมแรง (Reinforcement) 3. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Behavior) 4. การใช้กลวิธีขจัดความรู้สึกวิตกกังวลอย่างเป็นระบบ

ตาราง 2 ทฤษฎีการให้การปรึกษา
ที่มา : (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2559)

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แนวทางการให้การปรึกษาแนวพฤติกรรมนิยมเพื่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนโรงเรียนบ้านบางปูโยใช้ตัวแบบและการให้การเสริมแรงในระหว่างการดำเนินการให้การปรึกษา

1.6 ทักษะการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม

การให้การปรึกษาทั่วไป นอกจากผู้ให้การปรึกษาจะมีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการและขั้นตอนของการให้การปรึกษา รวมถึงเทคนิคและทักษะที่จำเป็นในการให้การปรึกษาแล้ว ยังต้องมีความรู้ในแนวคิดทฤษฎีการให้การปรึกษาที่มีกระบวนการให้การปรึกษาเฉพาะตามหลักการของแต่ละทฤษฎีที่ประกอบด้วยกระบวนการที่ใช้เทคนิคที่สอดคล้องกับหลักการนั้นๆ สำหรับเทคนิคที่ใช้ในการให้การปรึกษาตามทฤษฎีต่างๆ นักจิตวิทยาและนักวิชาการได้อธิบายไว้ ดังนี้ (ลักขณา สรวิวัฒน์, 2560)

1. เทคนิคการสร้างสายสัมพันธ์ (Establishing Rapport) เทคนิคการสร้างสายสัมพันธ์เป็นเทคนิคที่มีความละเอียดอ่อนมาก จะต้องทำอย่างระมัดระวัง เมื่อเริ่มต้นสนทนาแล้ว สิ่งก็ตามมาก็คือการสร้างสายสัมพันธ์ โดยหลักทั่วไปจึงควรจะทราบภูมิหลังเกี่ยวกับบุคคลบ้าง เพื่อนำมาเป็นเครื่องมือในการสร้างความสัมพันธ์ต่อไป เช่น ถ้าทราบว่าผู้มารับการปรึกษามีความสามารถในด้านใด ก็อาจจะเริ่มพูดถึงเรื่องนั้นได้ทันที จะช่วยให้ผู้รับการปรึกษาพูดได้มากอย่างมั่นใจ และช่วยให้ภาพจิตใจเขามีความสุขพร้อมที่จะพูดคุยต่อไป

2. เทคนิคการตั้งคำถาม (Questioning) ในการให้การปรึกษานั้น ผู้ให้การปรึกษาจะต้องเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้รับการปรึกษาเพื่อให้เข้าใจได้ถูกต้อง ดังนั้นเทคนิคนี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการถามคำถามบ้าง เพื่อให้ได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์เพิ่มขึ้น การตั้งคำถามที่ดีนั้นควรเป็นคำถามปลายเปิด (Opened End) เพื่อให้ผู้รับการปรึกษาได้ตอบโยให้ข้อมูลมากๆ และสิ่งที่ไม่ควรนำมาใช้คือ คำถามที่ต้องตอบว่า “ใช่” “ไม่ใช่” เพราะจะทำให้ไม่ได้รับข้อมูลมากนัก สำหรับคำถามแบบปลายเปิดนั้น นอกจากจะได้รับข้อมูลแล้วบางครั้งยังเป็นการระบายความรู้สึกที่คับข้องใจอีกด้วย

3. เทคนิคการแนะนำ (Suggestion) ในบางกรณีผู้ให้การปรึกษาอาจจะพบว่าผู้รับการปรึกษานุ่งงกับปัญหาหรือสิ่งต่างๆ ทำให้ไม่สามารถจะโต้ตอบได้ ดังนั้นจะต้องมีการแนะนำเพื่อให้ผู้รับการปรึกษาเกิดความรู้สึกและมองเห็นช่องทางที่เขาปฏิบัติตนต่อไป ดังนั้นผู้ให้การปรึกษาต้องเป็นคนที่มีความรู้สึกและมีข้อมูลในสิ่งต่างๆ มากพอ แต่อย่างไรก็ตามการแนะนำอาจทำให้เกิดผลเสีย

ต่อจุดมุ่งหมายของผู้ให้การปรึกษา หากกระทำมากเกินไปจะทำให้ผู้รับการปรึกษาไม่สามารถ “นำตนเองได้”

4. เทคนิคการตีความหมาย (Interpretation) ในการให้การปรึกษาเป็นการสื่อสารทางด้านการพูด ซึ่งจะต้องมีความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้รับการปรึกษาและผู้ให้การปรึกษา บางครั้งผู้ให้การปรึกษาไม่สามารถเข้าใจถ้อยคำพูดของผู้รับการปรึกษาหรือมีความสงสัย ไม่ควรใช้วิธีการเดาเหตุการณ์ เพราะอาจจะผิดจากความเป็นจริง ซึ่งจะมีผลต่อการดำเนินการให้การปรึกษาต่อไป สิ่งที่ต้องคำนึงสำหรับผู้ให้การปรึกษา คือ การตีความหมายของถ้อยคำเหล่านั้นเพื่อให้ผู้รับการปรึกษาได้ยอมรับว่าเป็นจริงหรือไม่เป็นจริง ถ้าหากไม่เป็นจริงก็จะมีอาการอธิบายในประเด็นที่เกิดความสงสัยจนกระทั่งมีความเข้าใจกัน

5. เทคนิคการทำความเข้าใจ (Clarifying) หลังจากที่ได้มีการสนทนากันเป็นเวลาพอสมควร อาจจะพบว่าสิ่งที่ผู้รับการปรึกษากล่าวถึงนั้นไม่มีความชัดเจนพอ และรู้สึกคลุมเครือเป็นอย่างมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้รับการปรึกษายังไม่เข้าใจเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น เลยทำให้มีการป้องกัน (Defense) มากขึ้น เพื่อให้การปรึกษาได้ผลดี ผู้ให้การปรึกษาควรมีการทำความเข้าใจกับประเด็นที่เป็นปัญหาเพื่อหาข้อสรุปจะทำให้มองเห็นวิธีการแก้ปัญหาต่อไป อีกทั้งยังต้องระมัดระวังเรื่องของการสรุปเนื้อหาที่พูดถึงเพราะเป็นสาระที่สำคัญยิ่งต่อการใช้เทคนิคนี้

6. เทคนิคการสะท้อนความรู้สึก (Reflection of Feeling) ผู้ให้การปรึกษาควรมีการสะท้อนความรู้สึกของผู้รับการปรึกษา โดยการหยิบยกเอาคำพูดของผู้รับการปรึกษามาตัดแปลงใหม่เพื่อเน้นความรู้สึกมากกว่าสาระคำพูด ทั้งนี้เพื่อให้เขาได้มีโอกาสพิจารณาว่าผู้รับการปรึกษามีความรู้สึกเช่นนั้นจริงหรือไม่ เทคนิคนี้จะช่วยให้ผู้รับการปรึกษาได้เข้าใจถึงความรู้สึกของเขากับปัญหาหรือเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและลึกซึ้ง นอกจากนี้แล้วการสะท้อนความรู้สึกยังจะช่วยให้ผู้รับการปรึกษาได้ระบายความรู้สึกที่ฝังใจกับปัญหาตนเองออกมาด้วย

7. เทคนิคการแสดงความเห็นชอบ (Appoval) ผู้ให้การปรึกษาต้องพยายามรับฟังปัญหาและพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบ เกี่ยวกับวิธีการแก้ไขปัญหานั้นที่ผู้รับการปรึกษาเสนอขึ้นมา ถ้าหากเห็นด้วยผู้ให้การปรึกษาจะส่งเสริมให้กำลังใจในการนำวิธีนั้นไปแก้ไขปัญหานั้นต่อไป แต่อย่างไรก็ตามเทคนิคนี้อาจจะเกิดอันตรายได้ถ้าไม่มีความละเอียดถี่ถ้วนและไม่เหมาะสมพอ จะทำให้ผู้รับการปรึกษาไม่สามารถแก้ไขปัญหานั้นได้

8. เทคนิคการเงียบและการฟัง (Silence and Listening) เทคนิควิธีนี้ส่งเสริมให้ผู้รับการปรึกษาได้พูดและได้แสดงความรู้สึกต่างๆ ออกมา ถ้าผู้ให้การปรึกษาขัดจังหวะอาจจะทำให้ความรู้สึกที่อยากเล่านั้นหมดไป นอกจากนี้เทคนิคการเงียบ ผู้ให้การปรึกษาจะต้องพยายามฟังอย่างตั้งใจที่สุด เพื่อจะเข้าใจในเรื่องการพูดได้ดี อีกทั้งเปิดโอกาสให้ผู้ให้การปรึกษาได้ใคร่ครวญถึงการโต้ตอบหรือการแก้ไขปัญหา ในบางครั้งผู้ให้การปรึกษาไม่ควรตกใจโดยการหาวิธีทำลายความเงียบและการชวนคุยต่อไป และสิ่งที่ควรกระทำคือการกล่าวสิ่งที่เขาพูดไปแล้วก็จะทำให้การดำเนินการให้การปรึกษาต่อไปได้

9. เทคนิคการทวนประโยค (Paraphrasing) การพูดซ้ำประโยคที่ผู้รับการปรึกษาพูดแต่ใช้ถ้อยคำน้อยลง ขณะเดียวกันก็ยังคงความหมายเดิมอยู่ ดังเช่น ผู้รับการปรึกษา “คุณแม่ผมทำไมท่านถึงเป็นอย่างนี้ก็ไม่รู้ บางครั้งท่านก็แสนดีให้ทุกอย่างที่ผมขอ แต่บางครั้งท่านก็บ่นเหลือเกิน” ผู้ให้การปรึกษา “คุณรักท่าน แต่บางครั้งคุณก็รำคาญในความขี้บ่นของท่าน”

10. เทคนิคการสอบซัก (Probing) เป็นการป้อนคำถามตรงๆ หลายๆ คำถามติดต่อกัน เพื่อดึงเอาคำตอบจากผู้รับการปรึกษา

11. เทคนิคการให้ความเข้าใจ (Assurance) เมื่อผู้รับการปรึกษาแสดงทัศนคติหรือโครงการต่อผู้ให้การปรึกษา และผู้ให้การปรึกษามั่นใจว่าทัศนคติหรือโครงการนั้นถูกต้องและได้ผลดีจริง ผู้ให้การปรึกษาจะแสดงออกเพื่อเป็นการให้ความเข้าใจแก่ผู้รับการปรึกษา

12. เทคนิคการสรุป (Summarizing) ผู้ให้การปรึกษาพยายามรวบรวมสิ่งที่ได้พูดกันไปแล้วให้เป็นประโยคเดียวกัน โดยให้ครอบคลุมถึงเรื่องราวต่างๆ ที่ได้สนทนาระหว่างผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษา ดังนั้นการสรุปจะช่วยให้เกิดความเข้าใจตรงกันเพื่อการสนทนาจะได้ดำเนินตรงตามเป้าหมายต่อไป

สำหรับทักษะที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมครั้งนี้ ได้แก่ 1) เทคนิคการสร้างสายสัมพันธ์ 2) การตั้งคำถาม 3) การทำความเข้าใจ 4) การสะท้อนความรู้สึก 5) การเงียบและการฟัง 6) การทบทวนประโยค 7) การให้ความเข้าใจและ 8) การสรุป

1.7 เทคนิคและวิธีการให้การปรึกษาตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม

การให้การปรึกษาตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม มีเทคนิคเฉพาะมากมายหลายประการที่จะใช้ให้เหมาะสมกับปัญหานั้นๆ และให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้รับการปรึกษาอีกด้วยทั้งใน

ประเภทของการให้การปรึกษารายบุคคลและการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งสามารถจัดแบ่งเทคนิคต่างๆ ได้แก่ (ลักษณะ สิริวัฒน์, 2560)

1. เทคนิควิธีการเสริมแรง (Reinforcement) จำแนก 3 ลักษณะ ได้แก่

1.1 การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) หมายถึงการส่งเสริมเพื่อให้มีการเพิ่มความถี่ของพฤติกรรม โดยผู้รับการปรึกษาจะได้รับตัวเสริมแรงทางบวกหลังจากที่ได้แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งมีหลายชนิด เช่น การเสริมแรงทางสังคม การให้เล็อกเงื่อนไข การให้ข้อมูลย้อนกลับหรือการติชม เป็นต้น

1.2 การเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) เป็นการเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดจากการได้รับความสำเร็จในการหลีกเลี่ยงหรือหนีสิ่งที่ไม่พอใจ เช่น นักเรียนกลัวว่าจะต้องเรียนซ้ำจึงพยายามเข้าชั้นเรียนทุกครั้ง พฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนทุกครั้งเกิดเนื่องจากการได้รับการเสริมแรงทางลบนั่นคือการกลัวเรียนซ้ำ

1.3 การทำสัญญาเงื่อนไข (Contingency Contracts) เป็นการเสริมแรงอีกวิธีหนึ่งที่มีคุณค่ามาก ได้แก่ การทำสัญญาระหว่างผู้รับการปรึกษาและผู้ให้การปรึกษา โดยกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย ตัวเสริมแรงและการลงโทษไว้อย่างชัดเจน

หลักการใช้เทคนิคการเสริมแรงในการให้การปรึกษา สรุปได้ ดังนี้

1) ผู้ให้การปรึกษาให้การเสริมแรงทางบวกทันทีที่พฤติกรรมพึงประสงค์เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้รับการปรึกษาเรียนรู้ถึงผลของพฤติกรรมทันที เมื่อพฤติกรรมที่ส่งผลให้เกิดความพึงพอใจแก่ผู้รับการปรึกษาและจะทำให้เขามีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นอีก

2) ผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษาอาจทำข้อตกลงร่วมกันในการแก้ไขพฤติกรรมและวางแผนปัญหาร่วมกันว่า ผู้รับการปรึกษาควรจะได้รับเสริมแรงอย่างไร และควรใช้อะไรมาเป็นการเสริมแรง และต้องตระหนักว่าแรงเสริมชนิดใดและปริมาณที่พอเหมาะจึงจะมีประสิทธิภาพให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้

3) ในระยะแรกของการเรียนรู้ การเสริมแรงทางบวกอาจจำเป็นทุกครั้งที่เกิดพฤติกรรม แต่เมื่อมีการเรียนรู้เกิดขึ้นแล้ว การที่จะต้องทำให้พฤติกรรมคงทนถาวรควรจะทำให้เหมาะสมสอดคล้อง เพื่อป้องกันการสลายของพฤติกรรมที่พึงประสงค์

2. เทคนิคและวิธีการเรียนรู้จากตัวแบบ (Modelling) เป็นการส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมโดยไม่ต้องเรียนรู้จากการลองผิดลองถูก การเรียนรู้ผ่านตัวแบบมีกระบวนการที่สำคัญโดยเร้าความสนใจด้วยการนำเสนอตัวแบบที่น่าสนใจ และแสดงพฤติกรรมที่ผู้รับการปรึกษาสนใจ พฤติกรรมของตัวแบบที่ดีควรเป็นไปได้อย่างชัดเจน สังเกตได้ง่าย เป็นไปอย่างธรรมชาติ ขั้นตอนไม่ซับซ้อน การนำเสนอตัวแบบสามารถนำเสนอได้หลายรูปแบบ ได้แก่ (Bandura, 1977)

2.1 ชีวิตจริง (Real Life) ผู้รับการปรึกษาจะสังเกตตัวแบบในรูปของการเป็นบุคคลจริง (Life Model) ในสถานการณ์จริงเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต

2.2 สัญลักษณ์ (Symbol) หมายถึง ตัวแบบที่เป็นสื่อต่างๆ เช่น แถบบันทึกเสียงและภาพ รูปภาพ หนังสือ หุ่น การ์ตูน หรือภาพยนตร์ เป็นต้น สัญลักษณ์ต่างๆ เหล่านี้ ต้องเตรียมเรื่องราวไว้เป็นอย่างดี โดยเน้นจุดสำคัญ ของการแสดงพฤติกรรม การควบคุมพฤติกรรมและผลกรรมของตัวแบบ ผู้ให้การปรึกษาคำนี้ว่า ความคล้ายคลึงกันของผู้รับการปรึกษากับตัวแบบมีผลอย่างมากต่อการบำบัด

2.3 สื่อผสม (Mixed Media) เช่น การใช้ตัวแบบจากชีวิตจริงและสัญลักษณ์ผสมกันตามความเหมาะสมกับสถานการณ์เป็นการผสมผสานกันโดยให้ดูตัวแบบแล้วผู้รับการปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบโดยผู้ให้การปรึกษาคอยแนะนำ หมั่นแก้ไขโดยให้ข้อมูลย้อนกลับและใช้เทคนิคเสริมแรงบวก เช่น ให้คำชมเชย แสดงสีหน้ายอมรับทันทีเมื่อผู้รับการปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ

3. เทคนิควิธีการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Training) เป็นการนำเอาเทคนิคต่างๆ ในการช่วยเหลือหรือการเรียนรู้มาใช้ เช่น บทบาทสมมติ การเรียนรู้จากตัวแบบ การสะท้อนกลับจากวีดิทัศน์หรือการสะท้อนจากสื่อเสียงและการอภิปราย เพื่อฝึกหัดแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นการฝึกทักษะในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น ทำให้รู้สึกพอใจ ภาคภูมิใจ โดยปราศจากความวิตกกังวล สำหรับเทคนิควิธีนี้เป็นที่นิยมมากและได้ผลเร็ว โดยเฉพาะผู้ที่มีความรู้สึกลำบากในการแสดงออก ลักษณะของผู้มารับการปรึกษาที่สมควรได้รับการฝึกความกล้าแสดงออก ได้แก่

3.1 ขาดทักษะการสร้างสัมพันธ์กับผู้อื่นโดยมีพฤติกรรมไม่สนใจหรือขาดการนิยมชมชอบผู้อื่น ลักษณะเช่นนี้เป็นการแสดงออกซึ่งอารมณ์และการตอบสนองเชิงบวกได้ยาก

3.2 รู้สึกล้มเหลวต่อการแสดงออกท่าทาง เช่น ไม่สามารถแสดงความรู้สึกโกรธหรืออารมณ์ออกได้อย่างเหมาะสม

3.3 มีปัญหาในการสนทนาโต้ตอบหรือการพูด เช่น ไม่กล้าปฏิเสธ ขี้เกรงใจ หรือสุภาพเกินไปจนลำบากใจตนเอง

สรุปวิธีการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก โดยทั่วไปเริ่มต้นจากการประเมินพฤติกรรม ขจัดความวิตกกังวลหรือความเชื่อที่ไร้เหตุผลออกไป จัดสถานการณ์ต่างๆ ให้เหมาะสมแก่การฝึกเล่น บทบาทสมมติหรือการใช้ตัวแบบ การใช้สื่อโสตทัศนวัสดุหรือการอภิปรายและการประเมินผลจากตนเอง

4. เทคนิควิธีการผ่อนคลาย (Relaxation Training) เป็นการนำเอาเทคนิคต่างๆ ในการผ่อนคลายหลายรูปแบบ ได้แก่ (Wolpe & Lazarus, 1966)

4.1 การฝึกเทคนิคการผ่อนคลาย (Relaxation) ผู้ให้การปรึกษาจะใช้เทคนิคการผ่อนคลายในกรณีที่ผู้รับการปรึกษามีความตึงเครียด ได้แก่ นอนไม่หลับ ปวดศีรษะ ความดันโลหิตสูง หรือมีความตึงเครียดที่กล้ามเนื้อหรือกล้ามเนื้อ เช่น การฝึกหายใจเพื่อลดความเครียด (Breathing for Stress Reduction) การฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ เป็นต้น ซึ่งนักจิตวิทยาให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีความเชื่อว่า บุคคลที่ได้รับการฝึกผ่อนคลายจนกระทั่งสามารถบังคับตนเองได้จะสามารถเผชิญต่อการเกิดความตึงเครียดหรือความวิตกกังวลได้ดี แต่จะต้องใช้เวลาในการฝึก

4.2 การลดความรู้สึกกลัวอย่างเป็นระบบ (Systematic Desensitization) Wolpe ได้พัฒนาเทคนิคนี้โดยการนำเทคนิคการผ่อนคลายมาช่วยให้ผู้รับการปรึกษาที่มีความกลัวหรือความวิตกกังวล ได้ปรับตัวแบบค่อยเป็นค่อยไป มีการเพิ่มตัวกระตุ้นที่ละน้อยจนกระทั่งสามารถจัดการกับตัวเองได้โดยไม่มีอาการวิตกกังวล เช่น คนที่กลัวความสูงอาจถูกฝึกให้มองออกไปนอกหน้าต่างเพียงชั้นเดียวก่อน แล้วค่อยๆ เพิ่มที่ละชั้นจนกระทั่งสามารถมองความสูงได้

5. เทคนิควิธีการควบคุมตนเอง (Self-control) เป็นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมโดยการใช้เทคนิคการควบคุมตนเอง นักพฤติกรรมนิยมเชื่อว่า ผู้รับการปรึกษาสามารถเป็นผู้ให้การปรึกษาแก่ตนเองได้ นักจิตวิทยาให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจึงมุ่งที่จะพัฒนาเทคนิคการควบคุมตนเอง ซึ่งมีกลวิธีที่สำคัญ ได้แก่ การสังเกตตนเอง การวางแผนควบคุมสิ่งแวดล้อม และการจัดโปรแกรมการฝึกหัดตนเองโดยใช้เทคนิคการเสริมแรงตนเอง การลงโทษตนเองและการประเมินผลตนเอง

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2556) ได้เสนอเทคนิคและวิธีการให้การปรึกษาแนวพฤติกรรมนิยมไว้ ดังนี้

1. การเรียนรู้ขึ้นเนื่องมาจากสิ่งเร้า (Stimulation) การเรียนรู้เช่นนี้มักจะเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ของพฤติกรรมที่บุคคลไม่สามารถควบคุมได้ เช่น ความกลัว ความวิตกกังวล เป็นต้น ซึ่งเป็นการเรียนรู้เนื่องมาจากสิ่งเร้าที่ตนเอง เช่น เวลาใกล้สอบ (สิ่งเร้า) ทำให้เกิดความวิตกกังวลกลัวว่าจะสอบไม่ได้ เป็นต้น หรือเห็นอาหารที่ชอบ (สิ่งเร้า) และทำให้เกิดน้ำลายไหล พฤติกรรมดังกล่าวนี้ยากแก่การควบคุมเพราะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ แต่ถ้าบุคคลรู้ก่อนว่าเป็นเพราะว่าสิ่งเร้าใดก็อาจจะสามารถแก้ปัญหาของสิ่งเร้าที่ตนเองได้โดยอาจจะตัดความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าที่ตนเองกับพฤติกรรมการตอบสนองเสีย การตอบสนองที่ไม่สามารถควบคุมได้ก็จะไม่เกิดขึ้น

2. การเรียนรู้จากเงื่อนไขผลกรรม (Consequence Condition) นั่นคือ พฤติกรรมใดที่กระทำในสังคม ผลกรรมที่ตามมาจะเป็นตัวกำหนดการเกิดขึ้นหรือการไม่เกิดขึ้นของพฤติกรรมนั้นอีกในสภาพที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผลกรรมที่ทำให้พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นซ้ำอีกในสภาพที่คล้ายคลึงกัน เรียกว่า ตัวเสริมแรง (Reinforcement) และผลกรรมที่ไม่ทำให้พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นอีก เรียกว่า การลงโทษ เช่น การที่เด็กทำการบ้านส่งครูตรงเวลาแล้วครูชมเด็ก เป็นการให้ผลกรรมต่อพฤติกรรมการส่งงานตรงเวลา ผลปรากฏว่าเด็กส่งงานตรงเวลาตลอด แสดงว่าการชมคือการให้การเสริมแรงนั่นเอง

ในขณะที่เดียวกันถ้าเด็กกระทำผิดกฎของโรงเรียนแล้วถูกครูลงโทษ เด็กก็จะไม่กระทำผิดระเบียบอีกเลย

3. การเรียนรู้โดยผ่านตัวแบบ (Model) เป็นการเรียนรู้ที่บุคคลสังเกตจากพฤติกรรมของตัวแบบ ซึ่งอาจเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงของครูผู้ปกครองหรือแม้แต่เพื่อนๆก็ตามโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นตัวแบบแสดงพฤติกรรมบางอย่างแล้วได้รับการเสริมแรง แนวโน้มที่จะลอกเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบนั้นจะมีสูงในขณะเดียวกันถ้าตัวแบบแสดงพฤติกรรมบางอย่างแล้วได้รับการลงโทษ จะเห็นได้ว่าบุคคลจะไม่เลียนแบบพฤติกรรมนั้น หลักการเรียนรู้โดยผ่านตัวแบบนี้ได้นำมาใช้กันอย่างมากมายในสังคม ดังจะเห็นได้จากในรายการโทรทัศน์ที่มีการจัดรายการ ไม่ทำผิดกฎจราจร ตาวิเศษ การป้องกันเอดส์ การเลิกสูบบุหรี่ เป็นต้น

จากลักษณะของการเรียนรู้ทั้งสามที่กล่าวมา ถ้าต้องการปรับพฤติกรรมทำได้โดยการสร้างการเรียนรู้ใหม่ให้กับนักเรียน โดยที่อาจจะเปลี่ยนสิ่งเร้าใหม่สร้างเงื่อนไขผลกระทบใหม่โดยอาจจะให้การลงโทษ เพื่อให้ยุติพฤติกรรมหรือการเสริมแรงเพื่อเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือสร้างตัวแบบที่เหมาะสมเพื่อให้นักเรียนลอกเลียนแบบจากตัวแบบนั้น โดยที่ตัวแบบอาจจะเป็นตัวแบบจริงหรือตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ เช่น จากโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิยาย การ์ตูน เป็นต้น

การปรับพฤติกรรมมีวิธีการต่างๆ หลายวิธี ดังนี้ เช่น

1. การใช้การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) การเสริมแรงชนิดนี้เป็นวิธีการหนึ่งที่ดีที่สุดในการเสริมสร้างและปรับพฤติกรรมของเด็ก อีกทั้งเป็นวิธีการที่ใช้ได้ง่าย เช่น เกณฑ์ในการใช้เสริมแรงทางบวกต้องให้การเสริมแรงทันทีที่พฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้น

2. การเสริมแรงทางสังคม (Social Reinforcement) การเสริมแรงทางสังคมอาจทำได้ใน 2 ลักษณะด้วยกัน ได้แก่ การใช้คำพูดชมเชยและการใช้ภาษาท่าทาง การเสริมแรงทางสังคมควรจะต้องใช้วิธีการทั้งสองลักษณะนี้ผสมผสานกันจะทำให้ได้ผลดียิ่งขึ้นคำพูดที่ควรจะใช้ในการเสริมแรงเด็กอาจจะมีลักษณะที่เป็นคำทั่วไป เช่น การใช้คำว่า ดีมาก เก่งมาก ภูมิใจ หรือน่ารักมาก เป็นต้น นอกจากนี้คำพูดร่วมสมัยอาจนำมาใช้ได้เหมาะสมกับเวลาและโอกาส เมื่อครูใช้คำพูดชมเชยครูควรจะต้องให้ท่าทางของครูนั้นมีลักษณะสอดคล้องกับคำพูดอีกด้วย มิใช่ว่าพูดชมเชย แต่ท่าทางเหมือนกับว่าไม่พอใจ ซึ่งการที่คำพูดกับท่าทางขัดกัน เด็กจะมีความรู้สึกว่าถูกถากถางหรือเยาะเย้ย จะทำให้การเสริมแรงของครูกลายเป็นการลงโทษไป

3. การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) การให้ข้อมูลย้อนกลับจัดได้ว่าเป็นวิธีการที่ง่ายแต่ได้ผล เมื่อครูพบว่าเด็กได้ทำพฤติกรรมดีดีขึ้นแล้วแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม ให้ครูรีบบอกทันที เด็กจะเกิดความรู้สึกภูมิใจในสิ่งที่ตนทำ แล้วจะทำให้เด็กพยายามทำพฤติกรรมดังกล่าวให้ดีขึ้นเรื่อยๆ และหากจะให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ครูอาจจะทำในรูปกราฟแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าของตนเอง พร้อมทั้งติดไว้หน้าชั้นเรียนจะเป็นสิ่งที่คอยเตือนใจให้เด็กประพฤติดีขึ้นเรื่อยๆ

4. การใช้เบี้ยอรรถกร (Token Economy) การใช้เบี้ยอรรถกรเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่สุดของการใช้การเสริมแรงทางบวก เบี้ยอรรถกรนั้นอาจจะเป็น แต้ม ดาว เบี้ย คุปอง หรือคะแนน สิ่งเหล่านี้สามารถนำมาแลกเปลี่ยนเป็นตัวเสริมแรงอื่นๆ ได้ เช่น อาจแลกเปลี่ยนเป็นเวลาว่าง แลกเป็นขนม แลกเป็นคำชมเชยหรือแลกเปลี่ยนเป็นของอื่นๆ โดยที่ครูต้องจัดทำตารางการแลกเปลี่ยนต่างๆ เอาไว้ ซึ่งวิธีการหาสิ่งต่างๆ มาแลกเปลี่ยนกับเบี้ยอรรถกรนั้น ครูอาจทำได้โดยการสำรวจความต้องการของเด็กเสียก่อน จากนั้นจึงค่อยจัดลำดับความต้องการ โดยที่สิ่งที่เด็กต้องการมากที่สุดจะต้องใช้เบี้ยจำนวนมากมาแลก แต่เกณฑ์ในการกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนนั้น ควรจะกำหนดให้เด็กได้มีโอกาสแลกได้โดยไม่ยากนัก ไม่เช่นนั้นเด็กจะขาดแรงจูงใจที่จะทำพฤติกรรมเป้าหมายนั้น และการใช้เบี้ยอรรถกรจะได้ผลดียิ่งขึ้นถ้าครูจะแสดงถึงจำนวนของเบี้ย ดาว แต้ม หรือคะแนน ที่เด็กได้รับ โดยการทำตารางรายชื่อแล้วติดเอาไว้หน้าชั้นเรียน เด็กจะได้รู้เห็นความก้าวหน้าของตนเอง

5. การใช้การลงโทษ (Punishment) การลงโทษเป็นวิธีการที่ครูส่วนใหญ่นิยมใช้กันมากในการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน แต่ในทางจิตวิทยานั้น การลงโทษไม่ใช่วิธีการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา แต่เป็นวิธีการที่ใช้เพื่อระงับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเท่านั้นเอง การที่ครูมีโอกาสระงับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กได้นั้น ย่อมเป็นโอกาสอันดีของครูที่จะได้หาทางเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้กับเด็กโดยใช้การเสริมแรงทางบวก ประโยชน์ของการใช้การลงโทษ อาจกล่าวได้ว่ามีไม่มากนัก ที่เห็นเด่นชัดคือ การทำให้พฤติกรรมที่เป็นปัญหายุติลงชั่วคราว เพื่อจะได้เปิดโอกาสให้ครูได้เสริมสร้างพฤติกรรมใหม่ให้กับเด็ก ในขณะที่เดียวกันการลงโทษจัดได้ว่าเป็นวิธีการที่ก่อให้เกิดปัญหาให้แก่ตัวเด็กได้มากที่สุดทีเดียว เช่น ทำให้เด็กเกิดปัญหาคับข้องใจทางอารมณ์ มีความก้าวร้าวมากขึ้น มีความวิตกกังวลสูง และมีความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงจากสภาพการณ์ที่ถูกลงโทษนั้น ซึ่งแน่นอนย่อมไม่เป็นผลดีต่อการเรียนของเด็กเลย นอกจากนี้การลงโทษถ้าจะให้ได้ผลจะทำได้ยากมาก ดังนั้นก่อนที่ครูจะใช้การลงโทษครูจะต้องพิจารณาให้ดีและถ้าจะให้ดีก็ควรระวังก่อนว่าต้องการจะให้เด็กมีพฤติกรรมเช่นใดพร้อมทั้งเตรียมตัวเสริมแรงพฤติกรรมดังกล่าวด้วย ซึ่งถ้าครูยังไม่มีเป้าหมายและวิธีการที่แน่นอนครูไม่ควรจะใช้การลงโทษเลย เพราะนอกจากจะไม่ให้ประโยชน์ใดๆ แล้วยังจะสร้างปัญหาในระยะยาวได้อีกด้วย

6. การใช้เวลานอก (Time Out) นับว่าเป็นวิธีการลงโทษวิธีที่สองที่น่าจะนำมาใช้ในชั้นเรียน วิธีการนี้ทำได้โดยการนำเด็กออกจากสภาพที่เด็กพึงพอใจเช่น การที่เด็กเล่นในชั้นเรียน แกล้งเพื่อน ตลอดเวลา ครูอาจจะลงโทษโดยการให้เด็กคนนี้ออกไปอยู่นอกชั้นเรียน ซึ่งการที่นำเด็กคนนี้ออกไปอยู่นอกชั้นเรียนนั้นจะต้องใช้เวลาไม่เกิน 10 นาที และสภาพการณ์นอกชั้นเรียนจะต้องไม่เป็นสภาพที่เด็กพึงพอใจ ไม่เช่นนั้นการใช้เวลานอกจะไม่ได้ผลเลย แต่ถ้าในกรณีที่ครูไม่สามารถจะเอาเด็กออกนอกห้องเรียนได้ ก็อาจจะเอาเด็กทุกคนออกจากห้องเรียนแล้วให้เด็กที่ชอบก่อกวนนั้นอยู่ในห้อง การทำเช่นนี้เท่ากับว่าเป็นการที่เอาสภาพที่เด็กพึงพอใจออกจากตัวเด็กนั่นเอง ข้อที่ควรจะต้องระวังใน

การใช้เวลานานคือ ครูจะต้องแน่ใจได้ว่าสภาพห้องนั้นเป็นสภาพที่เด็กพึงพอใจจริงๆ แต่ถ้าสภาพห้องเป็นสิ่ง ที่เด็กไม่พึงพอใจ เช่น ขณะที่ครูให้งานทำแล้ว ครูเกิดใช้เวลานานกับเด็ก ก็เท่ากับว่าเป็นการเสริมแรงต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กนั่นเอง นอกจากนี้การใช้เวลานานจะไม่ได้ผลเลย ถ้าเด็กเป็นคนที่ชอบอยู่คนเดียว การใช้เวลานานไม่ควรใช้เวลานานกว่า 5-10 นาที เพราะถ้าใช้เวลานานเกินกว่านี้จะทำให้เกิดปัญหาตรงที่เด็กไม่สามารถเรียนทันเพื่อนได้

7. วิธีการปรับสินไหม (Response Cost) เป็นวิธีการที่ถอดถอนสิ่งที่เด็กพึงพอใจอันอาจได้แก่ การตัดคะแนน การไม่ให้เด็กทำกิจกรรมบางอย่างที่เคยทำการตัดสิทธิพิเศษหรือแม้กระทั่งการปรับเงิน เป็นต้น วิธีการปรับสินไหมนั้นเป็นวิธีการที่ใช้กันมากพอสมควรในสังคม ดังจะเห็นได้จากการที่ตำรวจปรับเงินผู้ทำผิดกฎจราจร เป็นต้น ในการทำการปรับสินไหมจะต้องบอกเกณฑ์ในการปรับสินไหมให้กับเด็กได้รู้ล่วงหน้าเสียก่อน มิฉะนั้นเด็กจะไม่พึงพอใจแล้วจะก่อให้เกิดปัญหาได้เช่น หากใครไม่ส่งงานตรงเวลา อาจจะถูกตัดสิทธิในการเล่นฟุตบอล หรือถูกตัดคะแนน เป็นต้น แต่จะต้องระวังไว้ว่าสิ่งที่เด็กจะถูกปรับนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่เด็กเคยได้รับอีกทั้งชอบด้วย เพราะถ้าสิ่งที่เด็กถูกปรับนั้นเด็กไม่ชอบ การปรับสินไหมก็จะไม่ได้ผล อีกทั้งการปรับสินไหมนั้นต้องไม่ปรับจนกระทั่งเด็กไม่มีอะไรให้ปรับ เพราะถึงจุดนี้แล้วเด็กก็จะเกิดความคับข้องใจทันทีและอาจจะแสดงออกในลักษณะที่ก้าวร้าวได้

8. การใช้การหยุดยั้ง (Extinction) ในกรณีที่พฤติกรรมที่เด็กกระทำอยู่นั้นเป็นพฤติกรรมที่เด็กเคยได้รับการเสริมแรงมาก่อน วิธีการที่จะยุติพฤติกรรมนั้นนอกจากจะใช้วิธีการลงโทษแล้ว อาจจะใช้วิธีการหยุดยั้งได้ ซึ่งวิธีการหยุดยั้ง คือ การที่ยุติการให้การเสริมแรงต่อพฤติกรรมที่เคยได้รับการเสริมแรงนั้น จากการยุติการให้การเสริมแรงต่อพฤติกรรมนั้น อาจเป็นผลทำให้ความถี่ของการแสดงพฤติกรรมนั้นลดลงและยุติลงในที่สุด ถ้าพิจารณาถึงวิธีการใช้การหยุดยั้ง ดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องง่ายๆ แต่ความจริงแล้วใช้ได้ยากกว่าการลงโทษมากนัก แต่ผลข้างเคียงในทางลบจะเกิดน้อยกว่าการลงโทษถ้าใช้ได้ถูกต้อง

ดวงมณี จงรักษ์ (2556) ได้เสนอเทคนิคและวิธีการในกระบวนการให้การปรึกษาตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม มีดังนี้

1. การเสริมแรง (Reinforcement) เทคนิคการเสริมแรงในการให้การปรึกษาตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้ว่า พฤติกรรมใดที่บุคคลกระทำแล้วส่งผลให้เขาได้รับความพึงพอใจ บุคคลนั้นมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก ด้วยเหตุนี้การให้การปรึกษาตามแนวคิดนี้จึงนำเทคนิคการเสริมแรงมาปรับใช้เพื่อส่งเสริมให้ผู้รับการปรึกษามีความมั่นใจมีกำลังใจเพิ่มมากขึ้น ด้วยการให้การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) แก่ผู้รับการปรึกษา

2. การฝึกทักษะทางสังคม (Social Skills Technique) เทคนิคที่ใช้ได้แก่ การอธิบาย การแสดงเป็นแบบอย่าง และการแสดงบทบาท บางครั้งอาจใช้หลักการของ “การตัดพฤติกรรม และ

การฝึกหัดภายในมาร่วมด้วย การตัดพฤติกรรมหมายถึง การให้ผู้รับการปรึกษามีพฤติกรรมที่ค่อยๆ นำไปสู่พฤติกรรมที่ต้องการ แต่ละพฤติกรรมที่ใกล้เคียงหรือเข้าใกล้พฤติกรรมที่ต้องการจะได้รับรางวัล

3. การเรียนรู้จากการมีตัวแบบ (Model) การให้การปรึกษาตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมใช้เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบซึ่งมาจากทฤษฎีทางสังคมของแบนดูรา (Bandura, 1996) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการช่วยเหลือผู้รับการปรึกษา

4. การปรับพฤติกรรม (Behavior Modification) เทคนิคนี้ใช้หลักการไม่ซับซ้อน โดยการให้รางวัลเพื่อเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์และการเสริมแรงกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หลักการนี้ถูกนำไปใช้เพื่อลดภาวะ

5. การใช้เวลานอก (Time out) คือ การนำเด็กออกจากสถานการณ์ที่เด็กได้รับรางวัลไปสู่สถานการณ์ที่เด็กไม่ได้รับรางวัลทางสังคม ดังนั้นการใช้เวลานอกจึงจัดให้เป็นการลงโทษทางลบ เพราะสิ่งที่พึงพอใจถูกขจัดไป

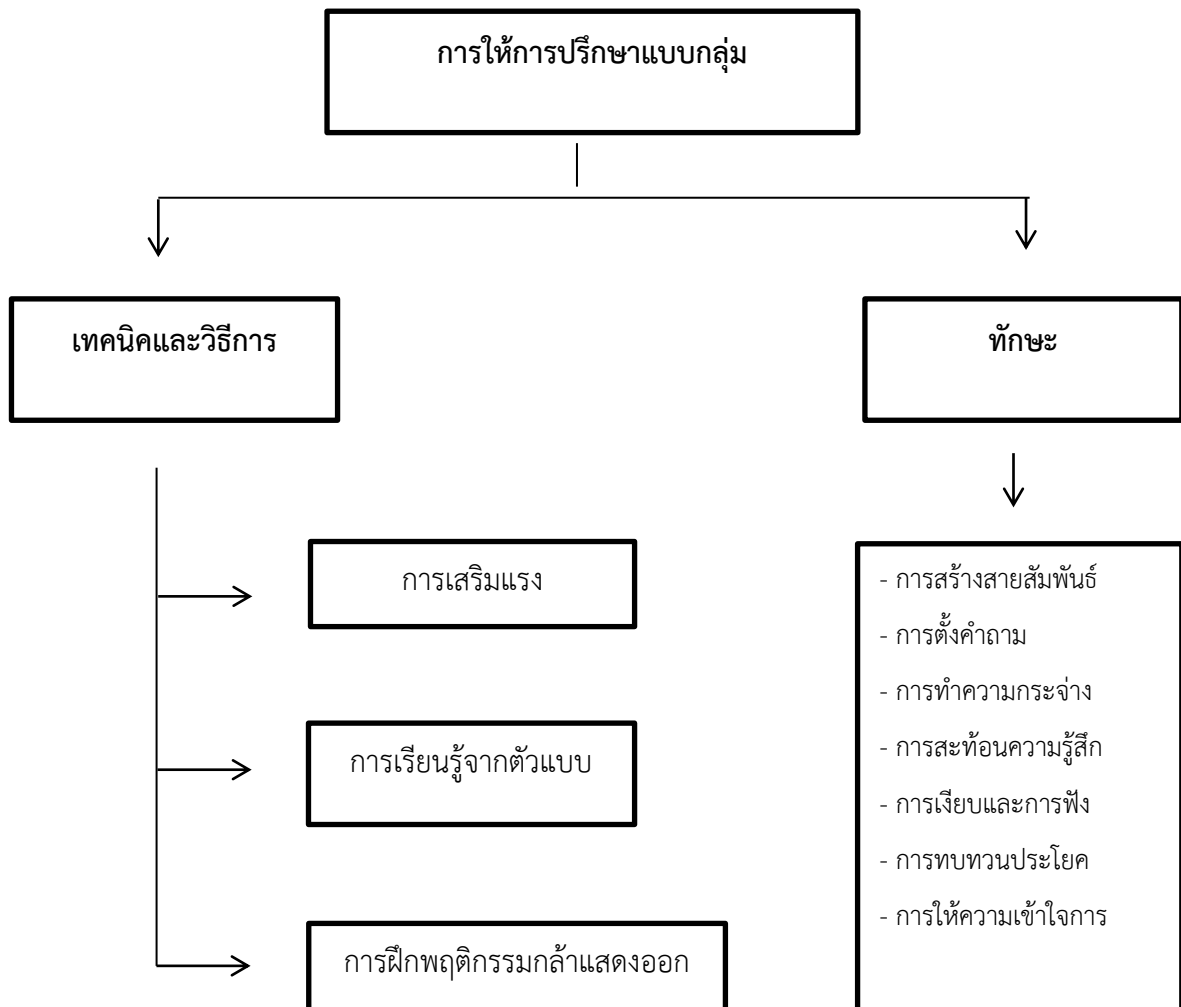
6. เบี้ยอรรรถกร (Token Economy) เบี้ยรางวัล เป็นสิ่งที่ถูกนำมาใช้แทนเงินจริง ในการเสริมแรงกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ จำนวนเบี้ยที่ถูกสะสมได้จะถูกนำมาแลกเปลี่ยนเป็นสิ่งต่างๆ แล้วแต่จะกำหนดว่าให้เป็นอะไร

7. การทำสัญญาพฤติกรรม (Contingency Contracting) เป็นการทำสัญญาพฤติกรรมระหว่างผู้รับการปรึกษา กับผู้ให้การปรึกษา ถ้าเขาลงมือปฏิบัติตามแผนเขาจะได้รับรางวัลจากผู้ให้การปรึกษาตามสัญญาที่ได้กำหนดไว้ หากไม่ทำตามสัญญาได้จึงกำหนดการลงโทษด้วยการงดรางวัล

8. การลงโทษ (Punishment) ปกติแล้วผู้รับการปรึกษาไม่แสดงพฤติกรรมตามที่ตกลงไว้ การลงโทษที่ใช้คือ การปรับสินไหม เป็นการงดตัวเสริมแรงทางบวก เช่น งดฟังเพลง หรือถูกปรับเป็นเงิน

9. การควบคุมตนเอง (Self - Monitoring) นักพฤติกรรมบำบัดสอนให้ผู้รับการปรึกษาใช้หลักการให้รางวัลและหลักการปรับพฤติกรรม เพื่อจัดการกับพฤติกรรมของตน เริ่มต้นโดยให้ผู้รับการปรึกษา กำหนดปัญหาและกำหนดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ หลังจากนั้นให้บันทึกประเมินพฤติกรรมที่ต้องปรับปรุงในทุกสัปดาห์ การทำบันทึกประเมินพฤติกรรมมีผลทำให้เพิ่มความรู้ตัวมากขึ้น ผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษาร่วมกันกำหนดพฤติกรรมที่สร้างขึ้นใหม่ โดยที่ผู้ให้การปรึกษาจะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามบริบทและเวลาที่กำหนดไว้

เทคนิคและวิธีการในการให้การปรึกษาตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการให้การปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในครั้งนี้ ได้แก่ 1) เทคนิคการเสริมแรง 2) เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ และ 3) เทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก

ภาพประกอบ 3 เทคนิคและวิธีการการให้การปรึกษาโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม

1.8 จรรยาบรรณในการให้การปรึกษา

สมาคมแนะแนวแห่งสหรัฐอเมริกา (American Personal & Guidance Ethical Standards : 1974) ได้กล่าวถึงจรรยาบรรณของนักจิตวิทยาการปรึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2558) ไว้ดังนี้

1. จะต้องพัฒนาความรู้ความสามารถในทางวิชาชีพของตน
2. จะต้องมีความรับผิดชอบต่อข้อมูลของสมาชิกกลุ่ม
3. จะต้องมีความซื่อสัตย์ ให้เกียรติ และสนับสนุนสมาชิกกลุ่มอย่างเต็มที่
4. ข้อมูลที่ได้จากสมาชิกกลุ่มจะต้องถือเป็นความลับ
5. บันทึกลงและระเบียบต่าง ๆ ผู้ให้การปรึกษาจะต้องถือเป็นข้อมูลที่ใช้ในการให้การปรึกษาเท่านั้น
6. ควรจะแจ้งให้สมาชิกกลุ่มทราบเกี่ยวกับเงื่อนไขต่าง ๆ ของการให้ความช่วยเหลือก่อนที่จะดำเนินการกลุ่ม
7. จะต้องมีความรับผิดชอบในการคัดเลือกของสมาชิกที่จะเข้าร่วมกลุ่ม
8. มีสิทธิ์อย่างเต็มที่ต่อการปรึกษากับนักการปรึกษาคนอื่น ๆ ที่มีความสามารถสูง ในเรื่องเกี่ยวกับสมาชิกที่ตนกำลังช่วยเหลือ
9. หากไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะให้ความช่วยเหลือสมาชิกกลุ่มได้ ก็ควรเสนอแนะให้ส่งตัวไปยังผู้ที่มีความชำนาญหรือมีความเหมาะสมกว่า
10. เมื่อได้ทราบสภาพการณ์ภายในกลุ่มว่า มีเรื่องก่อให้เกิดอันตรายหรือความเสียหายต่อผู้อื่น ซึ่งอยู่ในสถาบันหรือหน่วยงานที่ตนรับผิดชอบ จะต้องจะต้องรายงานสภาพการณ์นั้นโดยด่วน
11. เมื่อมีงานที่ต้องปฏิบัติ แล้วไม่สามารถจะให้ความช่วยเหลือผู้รับการปรึกษาได้ ก็ควรเสนอแนะไปยังนักจิตวิทยาการปรึกษาคนอื่น ๆ
12. วิธีการและเทคนิคต่าง ๆ ที่นักการปรึกษานำมาใช้ในการให้ความช่วยเหลือทั้งหมดจะต้องมีความปลอดภัยและเหมาะสม
13. จะต้องแน่ใจว่าตนมีความสามารถและมีเทคนิคต่างๆ อย่างเพียงพอที่จะดำเนินการจนตลอดทุกขั้นตอนของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มได้

Corey (1998) ได้ให้ข้อเสนอแนะจรรยาบรรณของผู้นำกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศไว้ว่า ควรหลีกเลี่ยงการมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างสมาชิกกลุ่มด้วยกัน ซึ่งจะทำให้สมาชิกกลุ่มรู้สึกปลอดภัยต่อการเปิดเผยความรู้สึกของตนเอง

สมาคมแนะแนวแห่งสหรัฐอเมริกา (American Personal and Guidance Association, 1952) ได้จัดตั้งจรรยาบรรณเพื่อให้ทางแก่นักจิตวิทยาการปรึกษา Corey (1998) ไว้ดังนี้

1. เคารพในศักดิ์ศรีและส่งเสริมสนับสนุนสวัสดิภาพของผู้รับการปรึกษา
2. รักษาความลับของข้อมูลที่ได้รับจากการปรึกษา
3. การบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ถือว่าเป็นข้อมูลเชิงวิชาชีพ การนำไปใช้ต้องปกปิดเอกลักษณ์ของผู้รับการปรึกษา
4. ควรชี้แจงเงื่อนไขต่าง ๆ ให้ผู้รับการปรึกษาทราบ
5. หลีกเลี่ยงสภาพที่ทำให้ผู้รับการปรึกษาเกิดภาวะขัดแย้งในใจ
6. ยุติการให้การปรึกษาเมื่อผู้ให้การปรึกษาไม่สามารถให้ความช่วยเหลือผู้รับการปรึกษาอีกต่อไป
7. หากได้ข้อมูลที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้อื่น ผู้ให้การปรึกษาต้องรายงานให้แก่ผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้องในแนวทางที่ไม่เปิดเผยว่าได้รับข้อมูลจากผู้ใด
8. ในสถานการณ์ที่ต้องมีใครมาช่วยรับผิดชอบต่อผู้รับการปรึกษา หรือเมื่อมีอันตรายที่เห็นได้ชัดจะเกิดขึ้นแก่ผู้รับการปรึกษาหรือผู้อื่น ต้องรีบรายงานข้อเท็จจริงนี้ให้ผู้มีอำนาจทันที
9. ในกรณีที่ผู้ให้การปรึกษาต้องมีการกระทำใด ๆ การกระทำนั้นต้องมีความเหมาะสม จะเห็นได้ว่า ไม่ว่าจะเป็นบุคลิกภาพของผู้นำกลุ่มในการให้การปรึกษา บทบาทหน้าที่และการเป็นผู้ช่วยผู้นำกลุ่ม ตลอดจนจรรยาบรรณของผู้นำกลุ่ม ล้วนมีอิทธิพลและมีความสำคัญต่อการดำเนินการสร้างบรรยากาศและจุดมุ่งหมายพร้อมทั้งมีการพัฒนาตนเองให้มีเจตคติ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว

2.1 ความหมายของพฤติกรรมก้าวร้าว (Aggressive)

พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมทางสังคมอย่างหนึ่งที่แสดงออกถึงการเรียกร้องสิทธิแห่งตน นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งพอสรุปความหมายได้ ดังนี้

ฮาหมาด רבานา (2556) ได้สรุปความหมายของพฤติกรรมก้าวร้าวว่า พฤติกรรมที่แสดงออกด้านร่างกายและวาจา โดยมีเจตนาทำให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินทั้งตนเองและผู้อื่น เพื่อปลดปล่อยความเครียด ความคับข้องใจ ความวิตกกังวลและรู้สึกสิ้นหวังที่ตนเองมีอยู่

พิชญวดี จิตตโรภาส (2558) ได้กล่าวว่าพฤติกรรมก้าวร้าวว่าเป็นพฤติกรรมคำพูดหรือพฤติกรรมที่รุนแรงอาจมีแนวโน้มที่จะกระทำการก้าวร้าวรุนแรงเป็นอันตรายต่อตนเองและผู้อื่น

ศุภโชค สิงห์กันต์ (2558) ได้สรุปความหมายพฤติกรรมก้าวร้าวว่าเป็นความตั้งใจที่จะใช้กำลังกายเพื่อข่มขู่หรือกระทำอันตรายต่อตนเอง บุคคลอื่นโดยจะส่งผลให้เกิดการบาดเจ็บหรือเสียชีวิตและกระทบกระเทือนทางจิตใจ พัฒนาการผิดปกติหรือภาวะขาดแคลน

ดัชนี นิวงษา (2554) กล่าวว่า พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นอารมณ์อย่างหนึ่งของมนุษย์ที่แสดงออกมาในรูปของอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดมีลักษณะของการแสดงออกที่รุนแรงผิดปกติ โดยมุ่งให้เกิดผลด้านความเสียหายหรือบาดเจ็บอาจเป็นคำพูดหรือการกระทำที่แสดงออกทั้งต่อสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต

ศิริธร เรียบสันเทียะ (2553) กล่าวว่า พฤติกรรมก้าวร้าว คือ การแสดงออกของพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆไม่ว่าจะเป็นทางความคิดทางวาจาหรือทางการกระทำเมื่อแสดงออกมาแล้วทำให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับความเสียหายไม่ว่าจะเป็นด้านจิตใจ ด้านร่างกายหรือด้านทรัพย์สินต่างๆ ทั้งนี้ การตัดสินว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมก้าวร้าวหรือไม่ ต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างเข้าร่วมพิจารณา อันได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับสถานภาพทางเศรษฐกิจ สภาพครอบครัว และเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ของผู้กระทำเจตนาในการกระทำพฤติกรรมตลอดจนบริบทรอบๆ ตัว หรือสิ่งแวดล้อมที่บุคคลกำลังเผชิญอยู่ซึ่งมีบทบาทในการกำหนดพฤติกรรมนั้นๆ อีกด้วย

อรพญา พัทบุรี (2554) กล่าวว่า ความก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมของคนที่มีปัญหาซึ่งอาจแสดงออกทางร่างกายหรือวาจาก็ได้ เช่น การทำลายข้าวของ การทำร้ายร่างกาย การดุด่า การพูดจาหยาบคาย เป็นต้น การก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมที่เด็กเรียนรู้จากสังคมเด็กจะใช้การป้องกันตนเองจากการรุกรานของผู้อื่น เช่น เมื่อถูกพ่อแม่ดุ เด็กก็มักจะโต้เถียง เมื่อถูกเพื่อนล้อเลียนเด็กมักจะชกต่อย เป็นต้น ปัญหาทางพฤติกรรมเหล่านี้มีสาเหตุมาจากความรู้สึกกังวลใจ ความกดดันทางอารมณ์ พฤติกรรมดังกล่าวย่อมเป็นภัยต่อสังคมที่ควรได้รับการศึกษาเพื่อหาทางแก้ไข

สุภาวดี วิสุวรรณ (2553) กล่าวว่า พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดปัญหาในสังคมและไม่เป็นที่ยอมรับในทางจิตเวชถือว่าพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นเรื่องของสัญชาตญาณที่มีมาแต่แรกเกิด ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกทางกายและวาจาที่ทำให้ได้รับความเจ็บปวดความเสียหายทั้งแก่ตนเอง ผู้อื่น และสิ่งของ เป็นการขจัดความคับข้องใจหรือความรู้สึกโกรธต่างๆที่เกิดขึ้นไปสู่ผู้อื่น

นุสรรา จงรังกลาง (2553) กล่าวว่า พฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง การแสดงออกในรูปของคำพูด และการกระทำที่รุนแรง ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการมุ่งทำร้ายผู้อื่นให้ได้รับอันตรายบาดเจ็บและเกิดความเสียหายทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ตลอดจนทรัพย์สินต่างๆ โดยเจตนา เพียงเพื่อขจัดความคับข้องใจ ความโกรธ ความเครียดและความรู้สึกไม่พอใจต่างๆ ที่มีต่อผู้อื่นหรือสิ่งรอบตัว

วณิชชา เหล่าพร (2553) พฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง การแสดงออกของบุคคลที่ตอบสนองต่อบุคคลหรือสิ่งของในลักษณะที่รุนแรงไม่เหมาะสม ทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ หรือทรัพย์สินไม่เป็นที่พึงประสงค์ของสังคม

Buss (1961) อธิบายความหมายความก้าวร้าวว่า ความก้าวร้าวเป็นการตอบสนองต่อสิ่งที่มีมากระตุ้นในรูปของการกระทำอย่างทันที โดยมีเจตนาทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ และความก้าวร้าวแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. ความก้าวร้าวทางกาย (Physical Aggression) เป็นความก้าวร้าวที่แสดงออกโดยใช้ อวัยวะทางกาย เช่น แขน ขา ฟันหรืออวัยวะทางกายรวมกับอาวุธ เช่น มีด ปืน เพื่อให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวด

2. ความก้าวร้าวทางวาจา (Verbal Aggression) เป็นการตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นโดยใช้ ถ้อยคำทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวด ซึ่งจำแนกเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ

2.1 การปฏิเสธ (Refuse) ในการปฏิเสธมักจะแสดงท่าทางประกอบไปด้วย เช่น การหลบหน้าแสดงท่าทางรังเกียจไม่ยอมเข้ากลุ่ม ส่วนคำพูดที่ใช้ในการปฏิเสธ ได้แก่ การพูดตรงตรง เช่น ออกไปเดี๋ยวนี้ หรือการพูดที่ร้าย เช่น ฉันไม่ชอบคุณ ร่วมกับการแสดงอารมณ์ เพื่อทำลายความรู้สึกของคนอื่น

2.2 การบังคับ (Compulsion) การพูดบังคับเป็นลักษณะของการทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวด สำหรับการบังคับนี้บุคคลเรียนรู้การบังคับจากการสังเกตหรือการเลียนแบบจากการกระทำของบุคคลอื่น เช่น บิดา มารดา ครู ผู้ปกครอง เป็นต้น

จากความหมายของพฤติกรรมก้าวร้าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงพอสรุปได้ว่าพฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง การกระทำหรือแสดงกิริยาท่าทางในลักษณะที่รุนแรง ซึ่งทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจหรือทรัพย์สิน ไม่เป็นสิ่งที่พึงประสงค์ของสังคม ได้แก่ ทำลายสิ่งของ การ ตบ ตี เตะ กัด ทะเลาะ ทำร้ายร่างกาย ชกต่อย และพฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกทางวาจา ได้แก่ โต้เถียง พูดไม่ไพเราะ การด่าว่า ซุบซิบนินทา และการกล่าวหา

2.2 ประเภทของการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว

พยุงค์ดี ผางแก้ว (2558) ได้กล่าวถึงประเภทพฤติกรรมก้าวร้าว แบ่งเป็น 2 ประเภท ไว้ ดังนี้

1 พฤติกรรมก้าวร้าวทางคำพูด ได้แก่ ใช้คำพูดตำหนิติเตียน วิพากษ์วิจารณ์ในแง่ร้ายเสมอ ชู ตะคอก ส่งเสียงดัง เอะอะ อาลาวาด พูดไม่ต่อเนื่อง พูดโต้ตอบด้วยน้ำเสียงห้วนๆ พูดจาหยาบคาย ตะโกน ดุด่า ข่มขู่ คุกคาม

2 พฤติกรรมก้าวร้าวแสดงออกทางร่างกาย มีสีหน้าบึ้งตึง แววตาไม่เป็นมิตร ท่าทางไม่พอใจ กระวนกระวาย อยู่ไม่นิ่ง และได้แบ่งการแสดงออกทางร่างกาย ออกเป็น 3 ลักษณะได้แก่

2.1 พฤติกรรมก้าวร้าวทำลายของ ได้แก่ ทบทำลายสิ่งของ จุดไฟเผา ปิดประตูเสียงดัง

2.2 พฤติกรรมก้าวร้าวทำร้ายร่างกายคนอื่น ได้แก่ ทะเลาะวิวาท ทำร้ายและละเมิดสิทธิผู้อื่นโดยการกัด เตะ ตี

2.3 พฤติกรรมก้าวร้าวทำร้ายตนเอง เช่นการหยิกข่วนตนเอง ใช้มีดกรีดข้อมือตนเอง จุดไฟเผาตนเอง ดึงผม ศรีษะโขลงพื้น ทิ้งตัวลงพื้นหรือส่งของอย่างรุนแรงและฆ่าตัวตาย

ทिनกร มากมูล (2552) ได้กล่าวถึงลักษณะของพฤติกรรมก้าวร้าวว่า มีอยู่ 2 ประเภทด้วยกัน คือการก้าวร้าวโดยตรง(Direct Aggression) และการก้าวร้าวทางอ้อม (Displaced Aggression)

1. การก้าวร้าวโดยตรง (Direct Aggression) เป็นการแสดงปฏิกิริยาตอบโต้โดยตรงต่ออุปสรรคที่มาขัดขวางจุดมุ่งหมายของตนหรือเป็นการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อบุคคลหรือสิ่งที่เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจโดยตรง เช่น อาจจะใช้วิธีทุบตี เตะ ต่อย ต่ำว่าและทำร้าย หรือแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ก่อให้เกิดความเจ็บช้ำต่อบุคคลนั้นเพื่อเป็นการระบายความคับข้องใจ

2. การก้าวร้าวทางอ้อม (Displaced Aggression) ในกรณีที่บุคคลไม่อาจแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงต่อผู้อื่นที่มาขัดขวางหนทางไปสู่จุดมุ่งหมายของตน หรือเป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจ จะด้วยเหตุใดก็ตามบุคคลผู้แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวก็มักจะหาหนทางไปเล่นงานบุคคลอื่นหรือสิ่งของอื่นเพราะไม่สามารถแสดงออกทางพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรง เช่น เมื่อถูกตำหนิไปเตะสุนัขหรือโกรธเพื่อนร่วมงานก็กลับไปอาละวาดกับภรรยาที่บ้าน โดยเราเรียกบุคคลหรือสิ่งของที่ได้รับการกระทำโดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องนั้นว่า พวกแพะรับบาป (Scape Goat)

Buss (1961) ได้แบ่งพฤติกรรมก้าวร้าว ออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. พฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกทางกาย (Physical Aggression) เป็นการแสดงออกโดยใช้อวัยวะทางร่างกายที่สามารถสังเกตได้ เช่น ขา แขน ตา ฟัน ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกมา ได้แก่ เตะ ตี ขว้างปาสิ่งของ ผลัก กัด ชกตอย ฯลฯ

2. พฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกทางวาจา (Verbal Aggression) เป็นการแสดงออกโดยใช้ถ้อยคำ จนทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวด ได้แก่ ตวาด พุดหยาบคาย ตะโกน พุดข่มขู่ พุดล้อชื่อ บุพการี พุดจาล้อเล่นกับครู พุดไม่มีหางเสียง เถียง พุดจาเสียดสี เหยะเหย้ย พุดจาบังคับข่มขู่

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเน้นศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมุ่งการปรับพฤติกรรมการแสดงออกทางกายและทางวาจาโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว

2.3 สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว

วัลย์ภรณ์ แพร์กิจธรรมชัย (2555) ได้สรุปสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดขึ้นกับเด็ก ไว้ดังนี้

1. เด็กที่พ่อแม่ไม่ต้องการและเกลียดชัง ถูกทอดทิ้งจนทำให้เด็กรู้สึกกลัว เหว่ โดดเดี่ยวและน้อยเนื้อต่ำใจ จนในที่สุดก็เกิดความรู้สึกเครียดแค้นชิงชัง

2. เด็กที่ถูกกลั่นแกล้งหรือโดนรังแกมาก่อน

3. เด็กที่ขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่และคนข้างเคียง
4. พ่อแม่เข้มงวดกวดขันและเจ้าอารมณ์ ใช้อำนาจข่มขู่เด็กมากเกินไป ทำให้เด็กกลัว และเก็บอารมณ์นั้นไว้ ถ้าเป็นเด็กที่มาจากครอบครัวแตกความสามัคคี
5. ครูชอบใช้อำนาจเกินเหตุกับเด็ก
6. ครูไม่ยุติธรรมต่อเด็ก
7. เกิดจากการรบกวนหรือการต่อสู้อ
8. เกิดจากสัญญาณทางอาการทำลาย
9. เกิดจากความไม่แน่ใจในเรื่องต่างๆ เข้าใจเรื่องราวไม่แจ่มชัด จึงเกิดความคับข้องใจซึ่งนำไปสู่ความก้าวร้าวได้

10. เด็กมีนิสัยขี้กลัวไม่ใช่นักสู้
  11. มีปมด้อย จึงทำสิ่งต่างๆ เพื่อสร้างปมเด่น
  12. พ่อแม่รัก ตามใจ และส่งเสริมให้มีพฤติกรรมก้าวร้าวรังแกผู้อื่น
- ทินกร มากมูล (2552) ได้สรุปสาเหตุพฤติกรรมก้าวร้าว ไว้ดังนี้

1. จากความคับข้องใจ (Frustration) หมายถึง ภาวะทางจิตใจของบุคคลขณะที่ไม่สามารถบรรลุสิ่งที่ต้องการได้โดยมีอุปสรรคมาขัดขวาง ทำให้มีอาจไปถึงจุดหมายได้ตามที่ตั้งใจ หรือทำให้เกิดความชักช้าไม่ทันใจตามที่ต้องการที่จะให้ไปถึงจุดหมาย ทำให้หงุดหงิดหรือคับข้องใจ ซึ่งเป็นผลมาจากผลมาจากถูกขัดขวาง หรือจุดหมายถูกรบกวน ความคับข้องใจทำให้เกิดความไม่พอใจ ไม่สมหวัง และอารมณ์ไม่ดี ซึ่งเป็นมาจากการมีอุปสรรคขัดขวางความตั้งใจการขาดตกบกพร่องหรือล่าช้าไม่ทันใจและการขัดแย้งภายในจิตใจ หรือแรงจูงใจเกิดขัดกัน ในเวลาเดียวกันทำให้บุคคลมีปฏิกิริยาตอบโต้หรือเรียกว่า กลวิธีการปรับตัว เพื่อลดความคับข้องใจออกมาในรูปแบบของการก้าวร้าวซึ่งจะแสดงออกทั้งทางกายและวาจา

2. จากการอบรมเลี้ยงดู (Parenting) เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ประสบการณ์การเลี้ยงดูในระยะแรกของชีวิตส่งผลกระทบยาวทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ดังนั้นคุณภาพการเลี้ยงดูในวัยเด็กจึงเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมในวัยเด็กไปจนถึงวัยผู้ใหญ่ ซึ่งรวมถึงพฤติกรรมก้าวร้าวด้วยลักษณะการเลี้ยงดูที่สัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว ได้แก่ การเลี้ยงดูแบบใช้ความรุนแรงทั้งทางร่างกายและคำพูด การลงโทษ การข่มขู่ ไม่รับฟังความคิดเห็นหรือถูกปล่อยปละละเลย

3. จากลักษณะของครอบครัว (Family) ลักษณะครอบครัวที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงและก้าวร้าวของเด็ก ได้แก่ ครอบครัวที่มีความรุนแรง มีความขัดแย้งสูง แตกแยก พ่อแม่เป็นโรคทางจิตเวช ขาดความใกล้ชิด สิ่งเหล่านี้มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว

4. จากเพื่อน (Friend) เด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวมักมีพฤติกรรมบางอย่าง เช่น หุนหันพลันแล่นหรือมีปัญหาด้านการเรียนที่ทำให้ถูกปฏิเสธจากกลุ่มเพื่อนที่ไม่ก้าวร้าวจึงหันไปหากกลุ่มเพื่อน

ที่เกเรและมีพฤติกรรมก้าวร้าวตามกลุ่มเพื่อน เพื่อให้เกิดการยอมรับโดยทั่วไปแล้วเด็กมีแนวโน้มแสดงพฤติกรรมได้มากกว่าเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนหรือฝูงชนเพราะไม่ต้องรับผิดชอบต่อการทำของตนเอง เหมือนการกระทำเมื่ออยู่คนเดียว จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาปัจจัยความสัมพันธ์ทางสังคมและเพื่อน พบว่า สัมพันธภาพกับเพื่อนมากจะมีพฤติกรรมความรุนแรงมากกว่าวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนน้อย (ทิพวรรณ ผางแก้ว, 2558)

5. โรงเรียน (School) เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวมักมีปัญหาในการเรียนหรือปัญหาพฤติกรรมด้านอื่นๆ ในโรงเรียนมาก่อนโรงเรียนที่เน้นความสำคัญกับเด็กที่สำเร็จในการเรียนมากเกินไปโดยไม่ได้ส่งเสริมความสำเร็จของนักเรียนแต่ละคนที่มีความสามารถต่างกัน ขาดกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะชีวิต การลงโทษนักเรียนได้ด้วยวิธีการรุนแรง รวมถึงคำพูดด้านลบซ้ำซาก มีส่วนผลักดันให้นักเรียนไปเข้ากลุ่มเพื่อนที่เกเรได้ง่าย

6. การเลียนแบบ (Model) ตัวแบบที่เด็กมักจะเลียนแบบพฤติกรรม ได้แก่ พ่อ แม่ พี่น้องญาติ ครู เพื่อน ดารานักแสดง และบุคคลอื่นๆ ซึ่งต่างก็มีอิทธิพลในการแสดงพฤติกรรมของเด็ก เนื่องจากเป็นแบบอย่าง que เด็กได้เห็นในสภาพสังคม

7. การลงโทษ (Punishment) ในทางจิตวิทยาไม่สนับสนุนให้มีการลงโทษเพื่อปรับพฤติกรรมเพราะเป็นการช่วยหยุดยั้งพฤติกรรมเพียงชั่วคราว และเป็นการสร้างความกดดันทางจิตใจทำให้เกิดการต่อต้านและอาจจะแสดงพฤติกรรมนั้นอีก เพื่อเรียกร้องความสนใจ

8. สื่อต่างๆ (Media) โดยเฉพาะโทรทัศน์เนื่องจากเด็กมักจะใช้เวลาทุกวันๆ วันละหลายชั่วโมงอยู่หน้าจอโทรทัศน์ จึงซึมซับบทละครบางเรื่อง que แสดงพฤติกรรมอย่างรุนแรงทำให้เด็กเกิดความชินชาต่อความรุนแรงมองความรุนแรงว่าเป็นเรื่องปกติและใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา

9. วิดีโอเกม (Video Games) เด็กวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน พบว่าใช้และชมวิดีโอเกมกันอย่างแพร่หลาย เห็นได้จากการเกิดขึ้นของร้านให้บริการเล่นวิดีโอเกม ซึ่งข้อมูลจากการศึกษาจำนวนมากได้ประมวลพบ que การเล่นวิดีโอเกมที่มีความรุนแรงสัมพันธ์กับการเกิดความคิดอารมณ์และพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นในแต่ละคนแตกต่างกันไป จากการศึกษางานวิจัยศึกษาพฤติกรรมเกมการติดเกมผลกระทบและการป้องกัน ผลวิจัยชี้ให้เห็นว่า ปัจจัยที่ทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมติดเกมนั้น เกิดจากหลายปัจจัยด้วยกัน นอกจากนี้การเล่นเกมนั้นยังเป็นระยะยาวนาน ยังส่งผลกระทบที่เป็นปัญหาเด็กอีกมากมาย ได้แก่ สุขภาพร่างกาย การเรียน และพฤติกรรม ซึ่งถือเป็นผลกระทบที่สำคัญที่จะจัดวางการพัฒนาของเด็ก ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ โดยอาจส่งผลกระทบให้เด็กเกิดปัญหาในอนาคตได้ (สุภาวดี เจริญวานิช, 2557)

10. สภาพเศรษฐกิจและสังคม (Economic and Social Conditions) ความยากจนไม่ได้เป็นสาเหตุโดยตรงที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวแต่สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับสถานะทาง

เศรษฐกิจและสังคมตั้งแต่การตั้งครุฑ สภาสังคมที่ด้อยโอกาสและรุนแรงและวัฒนธรรมแห่งการยากจนทั้งหลายเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว

11. วัฒนธรรม (Culture) สังคมที่มีความรุนแรง ส่งผลให้มีความรุนแรงในสังคมเพิ่มมากขึ้น สังคมที่มีคนหลายเชื้อชาติหรือมีความไม่ไว้วางใจต่อกัน วัฒนธรรมที่ยอมรับความรุนแรงและสารเสพติดสามารถครอบครองอาวุธได้ง่าย สังคมที่เน้นพัฒนาเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียว ล้วนเป็นสาเหตุให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว

วัลย์ภรณ์ แพร์กิจธรรมชัย (2555) ได้แสดงความคิดเห็นว่าพฤติกรรมก้าวร้าวมีสาเหตุเนื่องมาจาก 5 ประการ คือ

1. ความไร้อำนาจหรือถูกข่มขู่ (Powerless) เมื่อบุคคลรู้สึกถูกข่มขู่ หรือถูกโจมตีจากบุคคลอื่น และมีความรู้สึกที่ไม่มีอำนาจควบคุมสถานการณ์นั้นๆได้ บุคคลก็อาจแสดงความก้าวร้าวออกมา

2. การไม่กล้าแสดงออกในครั้งก่อนๆ (Not Assertive) เมื่อบุคคลไม่กล้าแสดงออกนานๆ โดยปล่อยให้สิทธิและความรู้สึกของตนเองถูกล่วงละเมิด ทำให้ต้องเก็บสะสมความโกรธ ความเจ็บปวดไว้ เมื่อถึงจุดหนึ่งที่ทนไม่ได้ ก็แสดงความก้าวร้าวออกมา บุคคลมีพฤติกรรมก้าวร้าวก็เพื่อใช้เป็นแนวทางป้องกันตัวเองที่จะกลายเป็นบุคคลไม่กล้าแสดงออก หรือบุคคลไม่กล้าแสดงออกต่อผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า ทำให้ต้องเก็บกด แล้วหาทางไประบายความก้าวร้าวกับบุคคลที่อ่อนแอกว่า นอกจากนี้ความเชื่อผิดๆของบุคคลที่ว่า ผู้อื่นไม่มีสิทธิแสดงพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การขอร้อง การยืมสิ่งของรวมทั้ง เชื่อว่าสิทธิดังกล่าวนั้นตนเองก็ไม่มีสิทธิ์กระทำได้เช่นเดียวกัน ถ้าหากมีผู้อื่นมาใช้สิทธินั้นกับตนเอง บุคคลที่มีความเชื่อผิดๆเหล่านี้ ก็มีแนวโน้มว่าจะตอบสนองออกไปด้วยความก้าวร้าว

3. การได้รับประสบการณ์ทางอารมณ์ (Emotional Experiences) ในอดีตที่ต้องแสดงความก้าวร้าว เพราะความพ่ายแพ้ตนเองและประสบการณ์ในอดีตนี้ยังไม่ได้รับการแก้ไข เมื่อมีเหตุการณ์ในปัจจุบันที่คล้ายคลึงกับในอดีต บุคคลนั้นจึงมีแนวโน้มที่จะตอบสนองออกไปดังเช่นที่ได้เคยกระทำไปแล้ว

4. ความเชื่อที่เกี่ยวกับความก้าวร้าว (Aggressive Belief) คือ บุคคลมีความเชื่อว่า การแสดงความก้าวร้าวเป็นวิธีการเดียว ที่ใช้ได้ต่อบุคคลอื่น เพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ

5. บุคคลได้รับการเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) คือ บุคคลจะได้รับการตอบแทนในสิ่งที่ตนอยากได้

2.4 การประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว

ในการวัดพฤติกรรมก้าวร้าว นั้น ได้มีผู้สร้างแบบสอบถามวัดพฤติกรรมก้าวร้าวไว้มากมาย แต่แบบทดสอบที่รู้จักอย่างกว้างขวางในทางจิตวิทยา คือ แบบสอบถามวัดการมุ่งร้ายหรือความก้าวร้าวของ Buss (1961) โดยใช้ชื่อว่าแบบสอบถามแบบถูกผิด จำนวน 75 ข้อ ซึ่งพิจารณาตามลักษณะการแสดงออก โดยแบ่ง 7 ด้าน (วลัยกรณ์ แพร่กิจธรรมชัย, 2555) มีดังนี้

1. ความโกรธเคือง (Resentment) เป็นการวัดการแสดงออกด้านความอิจฉาริษยาและความเกลียดชังต่อผู้อื่น
2. การมีอารมณ์ฉุนเฉียวและหงุดหงิด (Irritability) เป็นการวัดความพร้อมที่จะแสดงสิ่งที่ตนโกรธออกมาให้น้อยที่สุด
3. ความเคลือบแคลงสงสัย (Suspicion) เป็นการวัดลักษณะการแสดงความมุ่งร้ายที่มีต่อผู้อื่น
4. การปฏิเสธ (Nagativism) เป็นการวัดแสดงอาการปฏิเสธที่จะยินยอมหรือให้ความร่วมมือ โดยการแสดงความขัดแย้งต่อข้อบังคับหรือข้อตกลงต่าง ๆ
5. ความก้าวร้าวทางวาจา (Verbal Aggression) เป็นการวัดการแสดงความก้าวร้าวทางวาจา
6. การแสดงความก้าวร้าวทางอ้อม (Indirect Aggression) เป็นการวัดการแสดงความก้าวร้าวทางอ้อม หรือไม่มีการโต้ตอบโดยตรง
7. การใช้กำลังกาย (Assault) เป็นการวัดการแสดงความรุนแรงทางร่างกายโดยตรงกับผู้อื่น รวมถึงการทำร้ายผู้อื่น

นอกจากนี้ยังมีแบบสอบถามที่ใช้ในการประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว ครอบคลุมลักษณะการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทั้งทางกาย และวาจา การมีอารมณ์โกรธ และการมีพฤติกรรมต่อต้าน (จตุพร จันทร์ทิพย์วารี, 2558) ข้อมูลจากผลวิจัยชี้ให้เห็นว่า ในการประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว จำเป็นต้องมีการประเมินจากลักษณะของการแสดงออกทั้งหมดและจากการศึกษาที่ผ่านมามีส่วนใหญ่มักจะประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวจากแบบวัดที่สร้างขึ้นในลักษณะมาตรวัดประมาณค่า (Likert Scale) โดยนำแนวคิดพฤติกรรมก้าวร้าวมาดัดแปลงเป็นแบบวัดให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยและจากการศึกษาเกณฑ์ในการประเมินดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวของฮาหมาดรบบานา (2556) โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตรวัดประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบด้วยปฏิบัติเป็นประจำที่สุด ปฏิบัติเป็นประจำ ปฏิบัติค่อนข้างน้อย ปฏิบัตินานๆ ครั้ง ไม่เคยปฏิบัติเลย ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถามต่าง ๆ ที่บรรยายถึงพฤติกรรมก้าวร้าว 2 ทาง คือ การก้าวร้าวทางกายและการก้าวร้าวทางวาจา รวมทั้งหมด 33 ข้อ โดยที่แบบวัดนี้จะแยกคำถาม คือ คำถามด้านการก้าวร้าว

ทางกาย 15 ข้อ และคำถามด้านการก้าวร้าวทางวาจา 18 ข้อ จากนั้นผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อหาคุณภาพของงานวิจัยครั้งนี้

2.5 การแก้ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว

ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวจะเป็นปัญหาเมื่อเกิดขึ้นบ่อยครั้งและมีความรุนแรงจนกระทบต่อการดำเนินชีวิต และความสัมพันธ์กับคนรอบข้าง ซึ่งหากไม่ได้รับการดูแลแก้ไข จะกลายเป็นอุปนิสัยที่ติดตัว ดังนั้นผู้ปกครองจึงควรคอยๆฝึกให้ลูกรู้จักที่จะรับรู้ถึงอารมณ์โกรธที่เกิดขึ้น วิธีการควบคุมอารมณ์และแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ โดยไม่เป็นอันตรายต่อตนเองและผู้อื่น ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวส่วนใหญ่มักเกิดจากการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว ซึ่งมักใช้วิธีบ่นตำหนิหรือดุด่า การเลี้ยงดูเป็นไปตามอารมณ์ของพ่อแม่มากกว่าความผิดของเด็ก เช่น หากพ่อแม่อารมณ์ดี เมื่อลูกทำผิดก็ไม่ว่าอะไร แต่ถ้าพ่อแม่อารมณ์เสียก็จะดุด่าลูก แนวทางแก้ไขเมื่อลูกมีพฤติกรรมก้าวร้าว สุขุมณา หิมทอง (2559) ได้สรุปวิธีแก้ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว ออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. การจัดการระยะก่อนเกิดพฤติกรรม เป็นการปลูกฝังพฤติกรรมที่เหมาะสม เพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่เหมาะสมติดตัวได้แก่

1.1 ไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวให้เด็กเห็น (Tremblay, 2008) เพราะจะเป็นตัวแบบพฤติกรรมให้เด็กเรียนรู้และติดตามได้ง่าย ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura, 1978) เชื่อว่าเด็กมีการเรียนรู้พฤติกรรมของผู้อื่นรอบตัวและหากพบเห็นพฤติกรรมนั้นซ้ำๆ เด็กจะมีการจดจำและเลียนแบบนำไปสร้างเป็นพฤติกรรมของตนเอง

1.2 ไม่ลงโทษด้วยการใช้กำลังหรือใช้วาจาก้าวร้าว เช่น การเขี่ยนตี ตะวาด ตะคอก ทูบ ดุด่า เป็นต้น ซึ่งการลงโทษวิธีการเหล่านี้เป็นการส่งเสริมทำให้เด็กเกิดความรู้สึกคับข้องใจและกอดตันอยู่ภายในจิตใจทำให้เด็กแสดงออกด้วยพฤติกรรมก้าวร้าวเพื่อระบายความคับข้องใจออกมา

1.3 ไม่พูดคำหยาบคายหรือคำด่าต่อหน้าเด็ก (Tremblay, 2008) เมื่อเด็กพบเห็นหรือได้ยินได้ฟังผู้ใหญ่โดยเฉพาะผู้ใกล้ชิดที่มีอิทธิพลต่อเด็กจะเป็นการส่งเสริมให้เด็กเรียนรู้และซึมซับคำพูดเหล่านั้น

1.4 ส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมที่แสดงถึงการมีคุณธรรมจริยธรรมด้านการให้อภัย การช่วยเหลือผู้อื่นและความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วยการสอดแทรกอยู่ในกิจกรรมอื่นๆ

1.5 หลีกเลี่ยงการใช้สื่อที่นำเสนอความก้าวร้าวรุนแรงและเกมที่มีการต่อสู้รุนแรง เช่น ข่าว ละครที่มีฉากทำร้ายหรือด่าทอกัน

1.6 ฝึกทักษะการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เป็นการพัฒนาความสามารถในการเข้าสังคม เพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่สังคมยอมรับและสามารถจัดการกับปัญหาด้วยเหตุผล

2. การจัดการระยะแสดงพฤติกรรมด้วยการยับยั้งเมื่อมีข้อบ่งชี้ว่าจะเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว ดังนี้

2.1 เบี่ยงเบนความสนใจจากเหตุการณ์ที่ทำให้โกรธหรือไม่พอใจโดยใช้กิจกรรมที่เหมาะสม เพื่อให้เด็กได้ผ่อนคลายจากอารมณ์โกรธ

2.2 เสริมแรงเมื่อเด็กสามารถยับยั้งพฤติกรรมก้าวร้าวได้ อาจใช้เสริมแรงด้วยสิ่งของหรือรางวัลที่เด็กต้องการ เช่น ของเล่นหรืออาหารที่เด็กชอบ หรือเสริมแรงด้วยการชื่นชม เช่น กล่าวชมเชย ยิ้มให้ พยักหน้า ลูบศีรษะหรือโอบกอด

3. การจัดการระยะหลังเกิดพฤติกรรมด้วยการยุติพฤติกรรมก้าวร้าวที่เด็กได้แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวไปแล้ว ว่าเป็นการที่ไม่เหมาะสมโดยการเพิกเฉย ดังนี้

3.1 การเพิกเฉย (Ignore) คือการไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ทั้งการกระทำหรือคำพูด มีสีหน้าที่เฉยเมย นิ่งสงบ

3.2 ยุติพฤติกรรม โดยการแยกเด็กออกจากสถานการณ์หรือออกคำสั่งให้ยุติพฤติกรรมก้าวร้าวที่เป็นอันตรายต่อตนเองและผู้อื่น

3.3 การลงโทษด้วยการให้สงบอารมณ์ (Time Out) เป็นการหยุดพฤติกรรมเด็ก โดยนำเด็กไปอยู่ในมุมที่เงียบสงบ ไม่มีอุปกรณ์หรือสิ่ง que เด็กสนใจเป็นเวลา 2-5 นาที

อาหามาต รบบานา (2556) ได้กล่าวถึงการช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ควรปฏิบัติ คือ

1. ครูควรให้ความเข้าใจ มีความเมตตา เพื่อให้เด็กเกิดความไว้วางใจ รักและเคารพ
2. ในการแก้ไขความก้าวร้าวของเด็กจะต้องแก้ติดต่อกันและต้องอดทน เพื่อแก่นิสัยที่สะสมมาเป็นเวลานาน
3. ในบางกรณี ผู้ปกครองอาจไม่ทราบสาเหตุที่จะแก้ไข ครูควรจะช่วยเหลือ
4. ในการแก้ไขเด็กที่มีความก้าวร้าวต้องมีความร่วมมือกันระหว่างครูและผู้ปกครอง
5. ฝึกให้เด็กทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ทำงานศิลปะ ดนตรี
6. ฝึกความรับผิดชอบในการทำหน้าที่ต่าง ๆ
7. พยายามหาวิธีป้องกัน ไม่ให้เด็กก่อความไม่สงบรบกวนในชั้นเรียน

สรุปได้ว่าในการแก้ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนควรดำเนินการ ดังนี้

1. ผู้ปกครองต้องหยุดการกระทำอันก้าวร้าวโดยทันทีและต้องไม่ตอบโต้ด้วยความรุนแรง เพราะเป็นการสอนให้เป็นการเลียนแบบโดยไม่รู้ตัว เช่น หากนักเรียนมีการทะเลาะ ชกต่อยกัน อาจจัดการโดยวิธีสงบ เช่น จับมือให้อภัยซึ่งกันและกัน
2. ควรมีการแนะนำทางออกให้กับนักเรียน เช่น เมื่อนักเรียนโกรธ ก็สามารถบอกครูหรือผู้ใหญ่ให้ว่ากล่าวคุณครูก็ได้ แต่ตีกันไม่ได้ ซึ่งเด็กจะได้เรียนรู้ว่าการก้าวร้าวมันไม่ดี
3. ห้ามใช้ความรุนแรงในการลงโทษนักเรียน อาจใช้วิธีแยกเด็ก (Time Out) อยู่ตามลำพังระยะหนึ่ง
4. ควรฝึกให้เด็กรับผิดชอบต่อการกระทำที่ไม่เหมาะสมของตนเอง เช่น ให้ทำการบ้านให้เสร็จ
5. ครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียน มีระเบียบวินัย มีการจัดการชีวิตที่เหมาะสม และมีการแก้ไขปัญหาย่างถูกต้อง

2.6 การสร้างโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่ม

การดำเนินการปรับพฤติกรรมจะได้ผลดีนั้น น่าจะขึ้นอยู่กับการวางเงื่อนไขและการสร้างโปรแกรมที่เหมาะสม ซึ่งขั้นตอนในการวางเงื่อนไขและการสร้างโปรแกรมที่เหมาะสมทำได้ดังต่อไปนี้ (กาญจนา ไชยพันธ์, 2549)

1. ครูจะต้องกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายให้ชัดเจนโดยวิธีการกำหนดเป้าหมายนั้นให้เด็กมีส่วนรู้ด้วย เช่น กำหนดว่าเด็กทุกคนจะต้องเข้าชั้นเรียนตรงเวลา ยืนตรงเคารพธงชาติ ทำงานส่งครู ไม่คุยกับเพื่อนขณะครูสอน เป็นต้น
2. ให้ครูสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของเด็กเสียก่อนเพื่อจะมาเป็นข้อมูลพื้นฐานการวางเงื่อนไขการปรับพฤติกรรมต่อไป ซึ่งการบันทึกนั้นอาจบันทึกจำนวนครั้งที่เด็กทำพฤติกรรมหรือความยาวนานของเวลาที่เด็กทำพฤติกรรมก็ได้ เช่น บันทึกจำนวนครั้งที่เด็กส่งงาน จำนวนครั้งที่เด็กเข้าชั้นตรงเวลา บันทึกความยาวนานของเวลาที่เด็กนั่งทำการบ้าน เป็นต้น
3. ครูอาจสร้างเงื่อนไขกับเด็กได้โดยที่การสร้างเงื่อนไขครูจะต้องไม่รีบร้อนให้บรรลุเป้าหมายโดยเร็วไว แต่จะต้องพัฒนาค่อยเป็นค่อยไป เพราะตั้งเป้าหมายแบบรีบร้อนเด็กจะทำได้ไม่ต่อแท้และไม่ยอมปรับตนเองเช่น การที่เด็กไม่เคยทำการบ้านเสร็จทันเวลา มักจะทำเสร็จ 30 เปอร์เซ็นต์ ถ้าครูตั้งเกณฑ์ว่าเด็กจะต้องทำการบ้านเสร็จอย่างน้อย 80 เปอร์เซ็นต์ ก็จะเป็นเป้าหมายที่ไม่ใกล้เคียงกับความจริง เนื่องจากเด็กเคยทำได้เพียง 30 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ดังนั้นการตั้งเป้าหมายที่เหมาะสมจึงควรตั้งแบบค่อยเป็นค่อยไปแล้วค่อยๆ ขยับไปถึงเป้าหมายที่ต้องการ เช่น การที่เด็กสามารถทำได้ 30 เปอร์เซ็นต์ ก็อาจตั้งให้เด็กทำได้ 50 เปอร์เซ็นต์ จากนั้นจึงค่อยเพิ่มเป็น 70

เปอร์เซ็นต์ และ 100 เปอร์เซ็นต์ในที่สุด และเมื่อพบว่าเด็กทำได้เสร็จทันเวลาแล้ว ครูก็อาจเปลี่ยนเงื่อนไขเป็นว่า เด็กต้องทำให้ถูกเพิ่มขึ้นจากที่เคยทำถูกมา ทั้งนี้ก็ขึ้นกับเงื่อนไขการทำถูกของเด็กในช่วงต้น การทำเช่นนี้ทำให้เราพัฒนาเด็กได้ทั้งปริมาณและคุณภาพ

4. ในการกำหนดเงื่อนไข ครูจะต้องให้เด็กมีส่วนร่วม โดยที่ไม่บังคับเด็กแต่จะต้องชักจูงเด็กให้รับเงื่อนไขนั้นด้วยความเต็มใจและถ้าเป็นไปได้ ครูอาจจะแสดงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กในรูปแบบกราฟ เพื่อตกลงเงื่อนไขกับเด็กและจากนั้นค่อยเขียนเงื่อนไขไว้หน้าชั้นเรียน เพื่อเป็นการเตือนเด็กตลอดเวลา

5. ครูจะต้องกำหนดตัวเสริมแรงและการลงโทษ ตลอดจนวิธีการเสริมแรงและการลงโทษให้เด็กรู้เป็นขั้นปฏิบัติโดยที่ครูต้องสังเกตพฤติกรรมนักเรียนว่า เด็กทำตามเงื่อนไขที่ตกลงหรือไม่ จากนั้นจึงให้การเสริมแรงและการลงโทษตามที่ตกลงกันไว้ในขณะที่ดำเนินการปรับพฤติกรรมอยู่นั้น ครูควรจะให้ข้อมูลย้อนกลับกับเด็กตลอดเวลา ซึ่งอาจทำได้โดยเขียนกราฟให้เด็กดูทุกวันและแผ่นกราฟควรติดไว้หน้าชั้น เพื่อจะให้เด็กได้รู้ว่าตนได้พัฒนาถึงขั้นใดแล้ว

6. เมื่อเด็กทำพฤติกรรมพึงประสงค์บ่อยครั้งแล้ว ครูควรหาทางค่อยขยายเวลาของการให้การเสริมแรงออกไป เช่น จากการทำให้การเสริมทุกชั่วโมง ยืดเป็นให้ทุกวัน จากทุกวันปรับเป็นทุกอาทิตย์ จากทุกอาทิตย์ปรับเป็นทุกเดือน เป็นต้น การทำเช่นนี้ทำให้ได้หลุดพ้นจากการเสริมแรง ทำให้เด็กมีพฤติกรรมคงทนมากขึ้น

7. ในการประเมินผลให้ครูทำโดยการเปรียบเทียบความถี่หรือความยาวนานของพฤติกรรมในช่วงที่เราไม่ได้ดำเนินโปรแกรม กับความถี่หรือความยาวนานของพฤติกรรมในช่วงที่ดำเนินโปรแกรมแล้ว ถ้าพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นแสดงว่าได้ผล

กาญจนา ไชยพันธ์ (2549) ได้เสนอแนะหลักการในการสร้างโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม ดังนี้

1. การเลือกสมาชิก ในการจัดสมาชิกต้องคำนึงถึงอายุ ความสามารถทางสติปัญญา เพศที่ใกล้เคียงกัน ถ้าเป็นเด็กควรคละกันทั้งเด็กหญิงและชายเพื่อจะได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ได้เรียนรู้ทางสังคมกับเพื่อนต่างเพศ

2. ขนาดของกลุ่ม ในการให้การปรึกษาแบบกลุ่มนั้น Jacobs & Other (1996) ได้เสนอระยะเวลาสำหรับเด็กเล็ก ควรใช้เวลาประมาณ 30 – 45 นาที สำหรับวัยรุ่นอายุใช้เวลา 60 นาที ในวัยผู้ใหญ่อาจใช้เวลามากกว่านั้น สำหรับเด็กควรจัดให้ถี่ขึ้นโดยจัดสัปดาห์ละ 2 ครั้ง Mahler (1969) มีความเห็นว่า ควรจัดสัปดาห์ 1 - 2 ครั้ง

Shertzer & Stone (1980) ได้ศึกษาและมีความเห็นว่า การให้การปรึกษาแบบกลุ่มควรมีสัปดาห์ละ 2 ครั้ง

3. ระยะเวลา Jacobes (1998) ได้เสนอแนะเวลาให้กับเด็กเล็กควรใช้ประมาณ 30 – 45 นาที สำหรับวัยรุ่นน่าจะใช้เวลา 60 นาที กลุ่มผู้ใหญ่อาจใช้เวลามากกว่านั้น สำหรับเด็กควรจัดให้ถี่ขึ้น โดยจัดสัปดาห์ละ 2 ครั้ง

4. จำนวนครั้งของการให้การปรึกษา Mahler (1969) ได้มีความเห็นว่าควรจัดสัปดาห์ละ 1 - 2 ครั้ง ควรจะจัดอย่างน้อย 10 ครั้ง วัชรีย์ ทรัพย์มี (2549) ได้กล่าวว่าในการจัดกิจกรรมต้องไม่เกิน 1 ปี ถ้าจัดที่โรงเรียนควรเป็นช่วงหนึ่งของภาคการศึกษา ตั้งแต่เปิดภาคการศึกษาจนกระทั่งปิดภาคการศึกษา

5. สถานที่ที่ใช้ในการให้การปรึกษา สถานที่ในการให้การปรึกษาแบบกลุ่มจะแตกต่างกับการให้การปรึกษาเป็นรายบุคคล เพราะการให้การปรึกษาแบบกลุ่มสมาชิกประมาณ 5 – 12 คน จะต้องใช้ห้องกว้างกว่าการให้การปรึกษารายบุคคล แต่ความเงียบหรือความเป็นสัดส่วนปราศจากสิ่งรบกวนก็ยังคงคล้ายคลึงกับการให้การปรึกษารายบุคคล ดังนั้นควรพิจารณาถึงสถานที่ที่จะอำนวยความสะดวก ควรแยกเป็นสัดส่วนจากห้องเรียน เพราะจะช่วยในการจัดกิจกรรมกลุ่มต่าง ๆ ได้ดี ส่วนสีห้องเรียบๆ เป็นห้องที่เก็บเสียงและอากาศถ่ายเทได้สะดวก

6. การเตรียมตัวสมาชิก สมาชิกทุกคนต้องทราบถึงบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในขณะจัดกิจกรรมภายในกลุ่ม รวมถึงการรักษาความลับของสมาชิกแต่ละคนขณะอยู่ในกลุ่ม ให้สมาชิกได้ทราบช่วงเวลาของการจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง จำนวนครั้ง ตลอดจนความสำคัญของการเข้ากลุ่มในแต่ละครั้ง และทราบถึงกฎระเบียบของการเป็นสมาชิก

7. พลังในการปรึกษาแบบกลุ่ม พลังในการปรึกษาแบบกลุ่มมีผลต่อการดำเนินการให้การปรึกษา มีดังนี้

7.1) ข้อผูกพัน (Commitment) คือ การที่สมาชิกต้องยอมรับว่าตนต้องการความช่วยเหลือ และพูดเกี่ยวกับปัญหาของตนเองอย่างเปิดเผย รวมทั้งกลไกป้องกันตนเอง (Defenmachnism)

7.2) การคาดหวัง (Expectation) สมาชิกกลุ่มจะได้ประโยชน์มากที่สุดหากเข้าใจสิ่งที่ตนเองคาดหวังสำหรับตน และสิ่งที่ตนคาดหวังจากผู้อื่นก่อนการตัดสินใจที่จะเข้ากลุ่ม

7.3) ความรับผิดชอบ (Responsibility) การให้สมาชิกได้เพิ่มความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อกระบวนการให้การปรึกษาทั้งยังเพิ่มโอกาสให้สมาชิกได้เจริญก้าวหน้าภายในกลุ่ม

7.4) การยอมรับ (Acceptance) การยอมรับที่แท้จริงของสมาชิกในกลุ่มเป็นการสร้างความเคารพนับถือภายในกลุ่ม เป็นการสนับสนุนให้สมาชิกได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

7.5) การดึงดูดความสนใจ (Attactiveeness) การเป็นที่น่าดึงดูดความสนใจของกลุ่มนั้นขึ้นอยู่กับความสำคัญของเป้าประสงค์ของกลุ่มและความสนใจของสมาชิกที่จะเข้ากลุ่ม

7.6) ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belonging) สมาชิกจะรู้สึกว่าการยอมรับเป็นที่ต้องการและมีคุณค่า มีความตั้งใจที่จะเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ ๆ ตลอดจนทุ่มเทตนเองในการเข้าร่วมกลุ่มอย่างแท้จริง

7.7) ความรู้สึกปลอดภัย (Security) ความรู้สึกปลอดภัยจะทำให้สมาชิกสามารถเป็นตัวของตัวเองและสามารถอภิปรายปัญหาของตนได้อย่างเปิดเผย ยอมรับปฏิกิริยาโต้ตอบของบุคคลอื่นที่มีต่อตนเองรวมทั้งแสดงความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองต่อบุคคลอื่นด้วยความเข้าใจ

7.8) ความเครียด (Tension) ความเครียดจะเป็นแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ในการช่วยกันและกัน สมาชิกทุกคนจะต้องประสบกับความเครียดและความไม่พอใจกับสภาพปัจจุบันของตน โดยที่สมาชิกจะมีการแลกเปลี่ยนสิ่งที่ต่างฝ่ายต่างเป็นปัญหา ซึ่งเป็นภาระซึ่งกันและกัน

7.9) ปทัสถานของกลุ่ม (Group Norms) เมื่อสมาชิกเข้าใจและยอมรับในสิ่งที่ตนคาดหวัง สมาชิกจะรู้ว่าปทัสถานของกลุ่มจะเป็นอย่างไร และเปลี่ยนได้อย่างไร ซึ่งสมาชิกจะช่วยพัฒนาและคงปทัสถานของกลุ่ม

สรุปโปรแกรมการศึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนครั้งนี้ ผู้วิจัยตระหนักและระมัดระวังนำมาใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ การเลือกสมาชิกกลุ่ม ขนาดของกลุ่ม ระยะเวลา จำนวนครั้งของการให้การศึกษา สถานที่ที่ใช้ในการให้การศึกษาและการเตรียมตัวสมาชิก เพื่อที่จะให้กระบวนการของการให้การศึกษาบรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยในประเทศ

โองการ หรันเต๊ะ (2560) ได้ศึกษาผลของโปรแกรมการศึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการพัฒนาจิตสาธารณะของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดปัตตานี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบคะแนนจิตสาธารณะของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดปัตตานีระหว่างก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 30 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 11-18 ปี ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบวัดจิตสาธารณะและโปรแกรมการให้การศึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีจำนวน 14 ครั้งๆ ละ 60-90 นาที ผลการวิจัยพบว่า เด็กและเยาวชนที่เข้าร่วมโปรแกรมการศึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการพัฒนาจิตสาธารณะหลังการเข้าร่วมการทดลองสูงกว่าก่อนเข้าร่วมการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วัลย์กรณ์ แพร์กจิธรรมชัย (2555) ได้ศึกษาผลของการปรับพฤติกรรมเพื่อลดความก้าวร้าวของวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยง การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรมการปรับพฤติกรรมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว ประชากรจำนวน 60 คน และกลุ่มตัวอย่าง 8 คน ที่มีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป เครื่องมือ

ที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าว แบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว แบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าว โปรแกรมการปรับพฤติกรรมก้าวร้าว ผลการศึกษาวิจัย พบว่า วัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงที่เข้าร่วมโปรแกรมการปรับพฤติกรรมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวหลังการทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิหวัธ เหล่านายอ (2553) ได้ศึกษาผลของการปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนอนุบาลเซกา อำเภอนากลาง จังหวัดหนองคาย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 8 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจงจากประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมและโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม จำนวน 1 โปรแกรม แบ่งเป็น 10 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

อรพญา พัทบุรี (2552) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กอุปการะในสถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กกระยอง จังหวัดระยอง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กอุปการะในสถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กกระยอง กลุ่มตัวอย่างเด็กในสถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กกระยอง จังหวัดระยองมีจำนวน 172 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถาม สรุปผลจากการวิจัยพบว่า เด็กทุกระดับการศึกษาเห็นว่าปัจจัยทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว ด้านการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน อิทธิพลของสื่อมวลชนและด้านพฤติกรรมก้าวร้าวส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กอุปการะในสถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กกระยอง จังหวัดระยอง

นฤมล เปี่ยมปัญญา (2552) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาการแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 และกลุ่มควบคุม 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบวัดพฤติกรรม

แสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธ 2) แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกในการเผชิญความโกรธ 3) โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และ 4) แผนการจัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธ ผลวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมแนะแนวมีพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทินกร มากมูล (2552) ได้ศึกษาผลของการปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนอมตะวิทยา อำเภอสองห้อง จังหวัดขอนแก่น การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวและโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมจำนวน 1 โปรแกรม แบ่งเป็น 10 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Jackson Sinegar (2001) ได้ศึกษาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแนวพฤติกรรมนิยมที่เน้นเทคนิคการจัดการตนเองและพฤติกรรมการสอนในชั้นเรียนอย่างมีประสิทธิภาพของนักเรียนโรงเรียนมัธยม การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาผลกระทบที่แตกต่างกันไปตามเพศ เชื้อชาติ และอายุของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นคอเคเซียนและชาวแอฟริกันอเมริกันวัยกลางคนที่เข้าเรียนในโรงเรียนของรัฐในเขตชานเมืองทางตอนใต้ของรัฐหลุยเซียนา 70 คน แบ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งสองกลุ่มประกอบด้วยของนักเรียน 35 คนที่ได้รับการเรียกที่ปรึกษาโรงเรียนหรือระเบียบวินัยในการแสดงพฤติกรรมในชั้นเรียนก่อน ทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแนวพฤติกรรมนิยมเป็นระยะเวลาของ 8 สัปดาห์สัปดาห์ละสองครั้ง กลุ่มควบคุมไม่ได้รับการรักษา ผลการศึกษาพบว่าผลกระทบทางบวกต่อพฤติกรรมในห้องเรียนและการรับรู้ความสามารถของตนเองตามเพศ เชื้อชาติ และอายุมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Eisenman (1992) ได้ศึกษาถึงผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีปัญญานิยมต่อการจัดความโกรธของนักเรียนวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงแอฟริกัน เกรด 7 ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวด้วยการแสดงออก การดำเนินการทดลองมีทั้งหมด 6 ครั้ง โดยใช้สถานการณ์เป็นตัวกระตุ้นความโกรธและใช้เทคนิคการพูดในการลดความโกรธ (Self – Guiding Verbalization) ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีแนวโน้มในการควบคุมความโกรธของตนเองได้แม้ในระยะติดตามผล

Huey & Rank. (1984). ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้การฝึกอบรมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ครั้งนี้ ได้แก่ กลุ่มผิวดำเพศชาย 48 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบวัดพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม ก่อนและหลัง ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มผิวดำเพศชายมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Tavormina (1975) ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเกี่ยวกับพฤติกรรมคิดอย่างไตร่ตรอง การวิจัยเพื่อศึกษาผลข้างเคียงเกี่ยวกับพฤติกรรมคิดอย่างไตร่ตรอง กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนปัญญาอ่อนทางจิตใจจำนวน 51 คน เครื่องมือที่ใช้ แบบสังเกตการณ์ไตร่ตรอง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนปัญญาอ่อนที่ได้รับการดูแลกับมารดา มีพฤติกรรมคิดอย่างไตร่ตรองมากกว่านักเรียนปัญญาอ่อนที่ไม่ได้รับการดูแล

Hedquist & Weinhold. (1970). ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแนวพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความวิตกกังวลและไม่กล้าแสดงออก กลุ่มตัวอย่างแบ่ง 2 กลุ่ม กลุ่มทดลอง 10 คน และกลุ่มควบคุม 10 คน เครื่องมือที่ใช้ เกณฑ์ในการรักษาสถานการณ์ภายนอก ผลการศึกษาพบว่า หลังการรักษาไม่มีความแตกต่าง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยโดยใช้รูปแบบวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนโรงเรียนบ้านบางปู โดยใช้โปรแกรมปรึกษากลุ่มแนวพฤติกรรมนิยม ซึ่งมีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีรูปแบบการวิจัยแบบ Control group pretest – posttest design (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2540) ซึ่งมีรูปแบบการทดลอง ดังนี้

E - Group	O ₁ E	X ₁	O ₂ E
C - group	O ₁ C	X ₂	O ₂ C

โดยที่

E - Group	แทน	กลุ่มทดลอง (Experimental Group)
C - Group	แทน	กลุ่มควบคุม (Control Group)
X ₁	แทน	การจัดตามโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม
X ₂	แทน	การจัดการเรียนรายวิชาเพิ่มเติม
O ₁ E	แทน	การวัดคะแนนของนักเรียนก่อนได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม
O ₂ E	แทน	การวัดคะแนนของนักเรียนหลังได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม
O ₁ C	แทน	การวัดคะแนนของนักเรียนก่อนได้รับการเรียนรายวิชาเพิ่มเติมตามปกติ
O ₂ C	แทน	การวัดคะแนนของนักเรียนหลังได้รับการเรียนรายวิชาเพิ่มเติมตามปกติ

2. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 60 คน ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนจากคะแนนความก้าวร้าวสูง โดยเรียงคะแนนจากมากไปหาน้อย จำนวน 30 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่ายโดยแยกแต่ละคูให้อยู่ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้นักเรียนเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 15 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 15 คน จากนั้นถามความสมัครใจในการเข้าร่วมโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่ม โดยมีวิธีการจัดกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม
15	→	15
14	←	14
13	→	13
12	←	12
11	→	11
10	←	10
9	→	9
8	←	8
7	→	7
6	←	6
5	→	5
4	←	4
3	→	3
2	←	2
1	→	1

2.1 คุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเข้าศึกษา (Inclusion Criteria)

2.1.1 เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.1.2 สามารถอ่าน ฟัง เขียนและสื่อสารภาษาไทยได้

2.1.3 มีระยะเวลาในการเข้าร่วมเกินร้อยละ 90

2.1.4 ยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

2.2 เกณฑ์การคัดออกของกลุ่มตัวอย่าง (Exclusion Criteria) เกณฑ์การคัดออกของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่มีระยะเวลาในการเข้าร่วมต่ำกว่าร้อยละ 90 และไม่สามารถอ่าน ฟัง เขียน และสื่อสารภาษาไทยได้

3. การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยคำนึงถึงการพิทักษ์ของกลุ่มตัวอย่าง โดยนำโครงร่างวิทยานิพนธ์เสนอต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ประจำวิทยาเขตปัตตานี เพื่อพิจารณาขอเอกสารรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ หน่วยส่งเสริมการวิจัย งานหลักสูตรและพัฒนาคณาจารย์ กองบริการการศึกษา วิทยาเขตปัตตานีและได้รับการรับรอง REC Number : psu.pn.2-006/62 จากนั้นผู้วิจัยนำหนังสือเข้าพบผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านบางปู เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง หลังจากนั้นผู้วิจัยได้เข้าพบกับกลุ่มตัวอย่าง โดยแนะนำตัว อธิบายวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลให้กลุ่มตัวอย่างทราบ พร้อมทั้งชี้แจงกับกลุ่มตัวอย่าง ว่าการเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้เป็นไปด้วยความสมัครใจ จะให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตัดสินใจด้วยตนเองและแจ้งให้ทราบว่า เมื่อร่วมเข้าโครงการวิจัยแล้ว หากกลุ่มตัวอย่างต้องการออกจากการศึกษาสามารถกระทำได้ตลอดเวลา โดยไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อกลุ่มตัวอย่าง และข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างถือเป็นความลับ และในการรวบรวมข้อมูล จะไม่ระบุชื่อ หรือที่อยู่ของกลุ่มตัวอย่าง โดยจะนำไปใช้ประโยชน์ทางวิชาการเท่านั้น ส่วนผลการวิจัยจะนำเสนอในภาพรวมและข้อมูลทั้งหมดจะถูกทำลายภายใน 1 ปี ภายหลังจากที่ผลการวิจัยได้รับการเผยแพร่แล้ว

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวและโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ซึ่งมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

3.1 แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว

ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาแบบวัดจากแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวของฮาหมาด รบบานา (2556) ว่ามีลักษณะเป็นแบบมาตรวัดประเมินค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถามต่าง ๆ ที่บรรยายถึงพฤติกรรมก้าวร้าว 2 ทาง คือ การก้าวร้าวทางกายและการก้าวร้าวทางวาจา รวมทั้งหมด 26 ข้อ โดยแยกคำถาม คือ ด้านการก้าวร้าวทางกาย 10 ข้อ และด้านการก้าวร้าวทางวาจา 16 ข้อ ซึ่งมีระดับการให้คะแนน 5 ระดับ คือ

เกณฑ์การให้คะแนน (Likert, 1932) ดังนี้

- 5 หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติมากที่สุด
- 4 หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติมาก
- 3 หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติปานกลาง
- 2 หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติน้อย
- 1 หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการแปลความหมาย มี 5 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยทั้งฉบับ	การแปลความหมาย
110.00 - 130.00	ก้าวร้าวสูง
89.00 - 109.00	ก้าวร้าวค่อนข้างสูง
68.00 - 88.00	ก้าวร้าวปานกลาง
47.00 - 67.00	ก้าวร้าวต่ำ
26.00 - 46.00	ก้าวร้าวต่ำมาก

ขั้นตอนการสร้างและพัฒนาเครื่องมือแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว

1. ศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์เอกสารจากหนังสือ ตำรา บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว
2. กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ จากนั้นนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ
3. ผู้วิจัยประมวลแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวและศึกษาแบบวัดของฮาหมาด รบบานา (2556) ซึ่งมีทั้งหมด 2 ด้าน ด้านก้าวร้าวทางกาย 15 ข้อ ด้านก้าวร้าวทางวาจา 18 ข้อ จากนั้นนำไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
4. นำแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์จำนวน 33 ข้อ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา ข้อคำถาม และภาษาของแบบวัด และนำคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่า IOC คัดเลือกคำถามที่มีค่าระหว่าง 0.33 - 1.00 ได้ข้อคำถามจำนวน 26 ข้อคือ ด้านการก้าวร้าวทางกาย 10 ข้อ และด้านการก้าวร้าวทางวาจา 16 ข้อ มีค่า IOC ระหว่าง 0.67 - 1.00 และปรับปรุงข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง

5. นำแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านปาตา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1 ซึ่งมีคุณสมบัติและลักษณะที่มีความใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ที่นับโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นที่นับเท่ากับ 0.97

3.2 โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1. ศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์เอกสารจากหนังสือ ตำรา บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม โดยกำหนดรูปแบบเนื้อหาและขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมให้การปรึกษาแบบกลุ่มที่เหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย

2. ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม มีทั้งหมด 10 ครั้ง ๆ ละ 60 นาที จากนั้นนำไปเสนอให้กับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

3. ผู้วิจัยนำโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมที่ผ่านการตรวจสอบอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของจุดมุ่งหมายและขั้นตอนการให้การปรึกษา และปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง

4. นำโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมที่ปรับปรุงแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านปาตา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 15 คน จำนวน 1 ครั้ง เพื่อสังเกตพฤติกรรมและพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการ และเวลาที่ใช้ในการทดลอง แล้วนำกลับมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบอีกครั้ง

5. ปรับปรุงโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและขั้นตอนของโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิด พฤติกรรมนิยมประกอบไปด้วยกิจกรรม ซึ่งการดำเนินการจัดโปรแกรม มีทั้งหมด 10 ครั้ง ๆ ละ 60 นาที ดำเนินการสัปดาห์ละ 2 ครั้ง รายละเอียดโดยสรุป ดังนี้

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	เทคนิคที่ใช้	สื่อและอุปกรณ์
1 (60 นาที)	ฉันและเธอ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายและข้อตกลง กฎ กติกา ระยะเวลา จำนวน ครั้งและสถานที่ 2. เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักคุ้นเคยกันระหว่างผู้วิจัย 3. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกันระหว่างนักเรียนและผู้วิจัย 4. เพื่อการรู้จักเขา รู้จักเรา 5. เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญในการเข้ากลุ่ม 	<ol style="list-style-type: none"> 1.การสร้างสายสัมพันธ์ 2.การตั้งคำถาม 3.การทำความกระจ่าง 4.การสะท้อนความรู้สึก 5.การจับและการฟัง 6.การทบทวนประโยค 7.การให้ความเข้าใจ 8.การสรุป 	<ol style="list-style-type: none"> 1.ใบความรู้เกมจำชื่อ 2.แบบบันทึกการเรียนรู้ที่ 1 “กิจกรรมฉันและเธอ” 3.อุปกรณ์บันทึกเสียง
2 (60 นาที)	คิดต่าง	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับความสำคัญในการเข้ากลุ่ม 2. เพื่อให้นักเรียนได้ทำความรู้จักเข้าใจตนเองและสมาชิกมากขึ้น 3. เพื่อให้นักเรียนเกิดความตระหนักในข้อดีและข้อเสียของตนเอง 	<ol style="list-style-type: none"> 1.การตั้งคำถาม 2.การทำความกระจ่าง 3.การสะท้อนความรู้สึก 4.การจับและการฟัง 5.การทบทวนประโยค 6.การให้ความเข้าใจ 	<ol style="list-style-type: none"> 1.รูปภาพ 2.สีเมจิก 3.กระดาษ 4.กรรไกร 5.กาวลาเทกซ์ 6.ใบความรู้กิจกรรม เกมมุมมองที่แตกต่าง 6.แบบบันทึกการเรียนรู้ที่ 2

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	เทคนิคที่ใช้	สื่อและอุปกรณ์
		4. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงข้อดีและข้อเสียของตนเอง	7.การเสริมแรง 8.การสรุป	กิจกรรม “คิดต่าง” 7.อุปกรณ์บันทึกเสียง
3 (60 นาที)	ไม่ดี นะ	1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับข้อดีและข้อเสียของตนเอง 2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจโทษของพฤติกรรมก้าวร้าว 3. เพื่อให้นักเรียนสามารถควบคุมตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวได้ 4. เพื่อให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์และสะท้อนคิดเหตุการณ์ได้ 5. เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักความก้าวร้าวและวิธีป้องกันเมื่อประสบต่อเหตุการณ์ความก้าวร้าวได้	1.การตั้งคำถาม 2.การทำความกระจ่าง 3.การสะท้อนความรู้สึก 4.การเย็บและการฟัง 5.การทบทวนประโยค 6.การให้ความเข้าใจ 7.การเสริมแรง 8.การเรียนรู้จากตัวแบบ 9.การสรุป	1. ข่าวจากหนังสือพิมพ์ 2. ใบความรู้ที่ 3 กรณีศึกษา เรื่องทะเลาะวิวาท 3. แบบบันทึกการเรียนรู้ที่ 3 กิจกรรม “ไม่ดีนะ” 4. อุปกรณ์บันทึกเสียง
4 (60 นาที)	ยอมรับมัน	1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับความก้าวร้าวและวิธีป้องกัน	1.การตั้งคำถาม 2.การทำความกระจ่าง 3.การสะท้อน	1. ใบความรู้ที่ 4 เรื่อง สาเหตุความก้าวร้าว 2.กระดาษแผ่นใหญ่

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	เทคนิคที่ใช้	สื่อและอุปกรณ์
		<p>2. เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจของพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนเห็นถึงสาเหตุที่เกิดจากพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <p>4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าว</p>	<p>ความรู้สึก</p> <p>4.การเงยและ การฟัง</p> <p>5.การทบทวน ประโยค</p> <p>6.การให้ความ เข้าใจ</p> <p>7.การเสริมแรง</p> <p>8.การสรุป</p>	<p>3. ปากกาเมจิก</p> <p>4. แบบบันทึก การเรียนรู้ที่ 4 กิจกรรม “ยอมรับมัน”</p> <p>5.อุปกรณ์ บันทึกเสียง</p>
5 (60 นาที)	แล้วก็แล้วไป	<p>1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนรู้และสังเกตถึงการเปลี่ยนแปลงตนเอง</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้จากพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <p>4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงพฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดขึ้น</p>	<p>1.การตั้งคำถาม</p> <p>2.การทำ ความกระจ่าง</p> <p>3.การสะท้อน ความรู้สึก</p> <p>4.การทบทวน ประโยค</p> <p>5.การให้ความ เข้าใจ</p> <p>6.การเสริมแรง</p> <p>7.การสรุป</p>	<p>1. กระดาษสีรูป สีเหลี่ยม</p> <p>2.ดินสอสี</p> <p>3.ใบงานเรื่อง พฤติกรรม ก้าวร้าว</p> <p>4.แบบบันทึก การเรียนรู้ที่ 5 กิจกรรม “แล้วก็แล้วไป”</p> <p>5.อุปกรณ์ บันทึกเสียง</p>
6 (60 นาที)	คิดบวก	<p>1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับการที่จะ</p>	<p>1.การตั้งคำถาม</p> <p>2.การทำ ความกระจ่าง</p>	<p>1.กระดาษสีรูป หัวใจ</p> <p>2.กระดาษแผ่น</p>

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	เทคนิคที่ใช้	สื่อและอุปกรณ์
		<p>เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ก้าวร้าว</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนรู้ถึงการ เปลี่ยนแปลงตนเอง</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักมอง โลกในแง่ดี</p> <p>4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึง การมองโลกในแง่ดี</p>	<p>3.การสะท้อน ความรู้สึก</p> <p>4.การเฝ้ายและ การฟัง</p> <p>5.การทบทวน ประโยค</p> <p>6.การให้ความ เข้าใจ</p> <p>7.การเสริมแรง</p> <p>8.การสรุป</p>	<p>ใหญ่</p> <p>3.สีเมจิก</p> <p>4.ใบงานเรื่อง หัวใจดวงนั้น</p> <p>5.แบบบันทึก การเรียนรู้ที่ 6</p> <p>กิจกรรม “คิด บวก”</p> <p>6.อุปกรณ์ บันทึกเสียง</p>
7 (60 นาที)	แบบอย่างที่ดี	<p>1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวน ที่ได้เรียนรู้ครั้งที่ผ่านมา เกี่ยวกับการมองโลกในแง่ดี</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนเห็น ความสำคัญการเป็น แบบอย่างที่ดี</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจการ เป็นแบบอย่างที่ดี</p>	<p>1.การตั้งคำถาม</p> <p>2.การทำ ความ กระจ่าง</p> <p>3.การสะท้อน ความรู้สึก</p> <p>4.การเฝ้ายและ การฟัง</p> <p>5.การทบทวน ประโยค</p> <p>6.การให้ความ เข้าใจ</p> <p>7.การเรียนรู้จาก ตัวแบบ</p> <p>8.การเสริมแรง</p>	<p>1.ใบความรู้ กรณีศึกษา เรื่อง ศิษย์ที่ครูไม่ ต้องการ</p> <p>3.แบบบันทึก การเรียนรู้ที่ 7</p> <p>กิจกรรม “แบบอย่างที่ดี”</p> <p>4.อุปกรณ์ บันทึกเสียง</p>

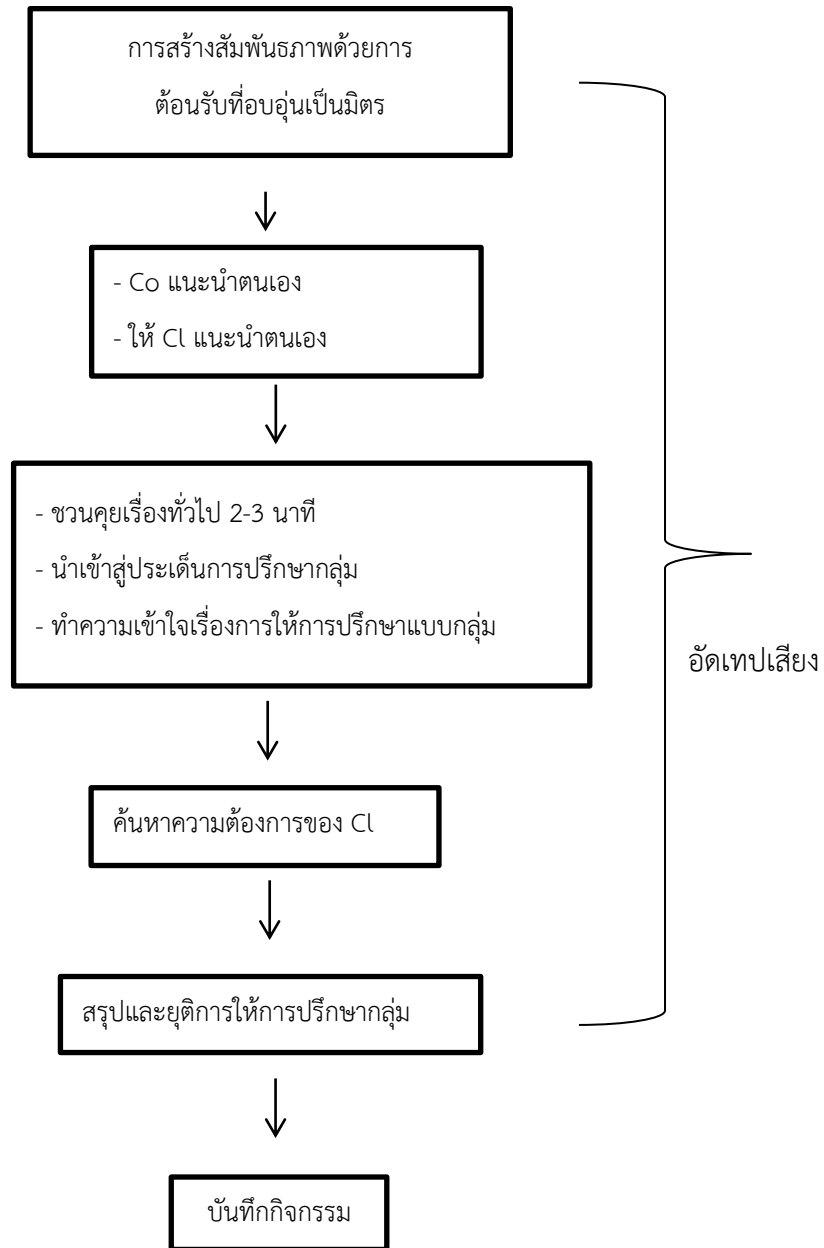
ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	เทคนิคที่ใช้	สื่อและอุปกรณ์
8 (60 นาที)	ยังไม่สาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับแบบอย่างที่ดี 2. เพื่อให้นักเรียนรู้ถึงการเป็นแบบอย่างที่ดี 3. เพื่อให้นักเรียนได้สำรวจพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข 4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข 	<ol style="list-style-type: none"> 1.การตั้งคำถาม 2.การทำความกระจ่าง 3.การสะท้อนความรู้สึก 4.การเงยและกาง 5.การทบทวนประโยค 6.การให้ความเข้าใจ 7.การเสริมแรง 8.การสรุป 	<ol style="list-style-type: none"> 1. กระดาษสีรูปสี่เหลี่ยม 2. ดินสอสี 3.ใบงานเรื่องฉันต้องทำได้ 4. แบบบันทึกการเรียนรู้ที่ 8 กิจกรรม “ยังไม่สาย” 5.อุปกรณ์บันทึกเสียง
9 (60 นาที)	ทบทวน	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข 2. เพื่อให้นักเรียนรู้ถึงพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข 3. เพื่อให้นักเรียนรู้ถึงเหตุการณ์ความก้าวร้าว 4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงพฤติกรรมก้าวร้าว 	<ol style="list-style-type: none"> 1.การตั้งคำถาม 2.การทำความกระจ่าง 3.การสะท้อนความรู้สึก 4.การเงยและกาง 5.การทบทวนประโยค 6.บทบาทสมมติ 8. การเสริมแรง 9.การสรุป 	<ol style="list-style-type: none"> 1. .ใบความรู้กรณีศึกษาเรื่องต่อยกัน 2. แบบบันทึกการเรียนรู้ที่ 9 กิจกรรมทบทวน 3.อุปกรณ์บันทึกเสียง

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	เทคนิคที่ใช้	สื่อและอุปกรณ์
10 (60 นาที)	สัญญาของเรา	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าว 2. เพื่อให้นักเรียนอภิปรายถึงความรู้สึกและประโยชน์จากการเข้ากลุ่ม 3. เพื่อให้นักเรียนยุติการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม 4. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำวิธีการที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน 	<ol style="list-style-type: none"> 1.การตั้งคำถาม 2.การทำความกระจ่าง 3.การสะท้อนความรู้สึก 4.การเจียบและการฟัง 5.การทบทวนประโยค 6.การให้ความเข้าใจ 7.การเสริมแรง 8.การสรุป 	<ol style="list-style-type: none"> 1. กระดาษสีรูปหัวใจ 2. ดินสอสี 3. ยางลบ 4. เพลง 5.ใบความรู้เกมกระดานความรู้สึก 5. แบบบันทึกการเรียนรู้ที่ 10 <p>กิจกรรม สัญญาของเรา</p> <ol style="list-style-type: none"> 6.อุปกรณ์บันทึกเสียง

ตาราง 3 โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม

ทั้งนี้ผู้วิจัยในกระบวนการดำเนินการจัดกิจกรรมกลุ่มการให้การปรึกษาตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมสามารถแสดงในแผนภูมิได้ ดังต่อไปนี้

แผนภูมิการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 1 (ขั้นเตรียม)

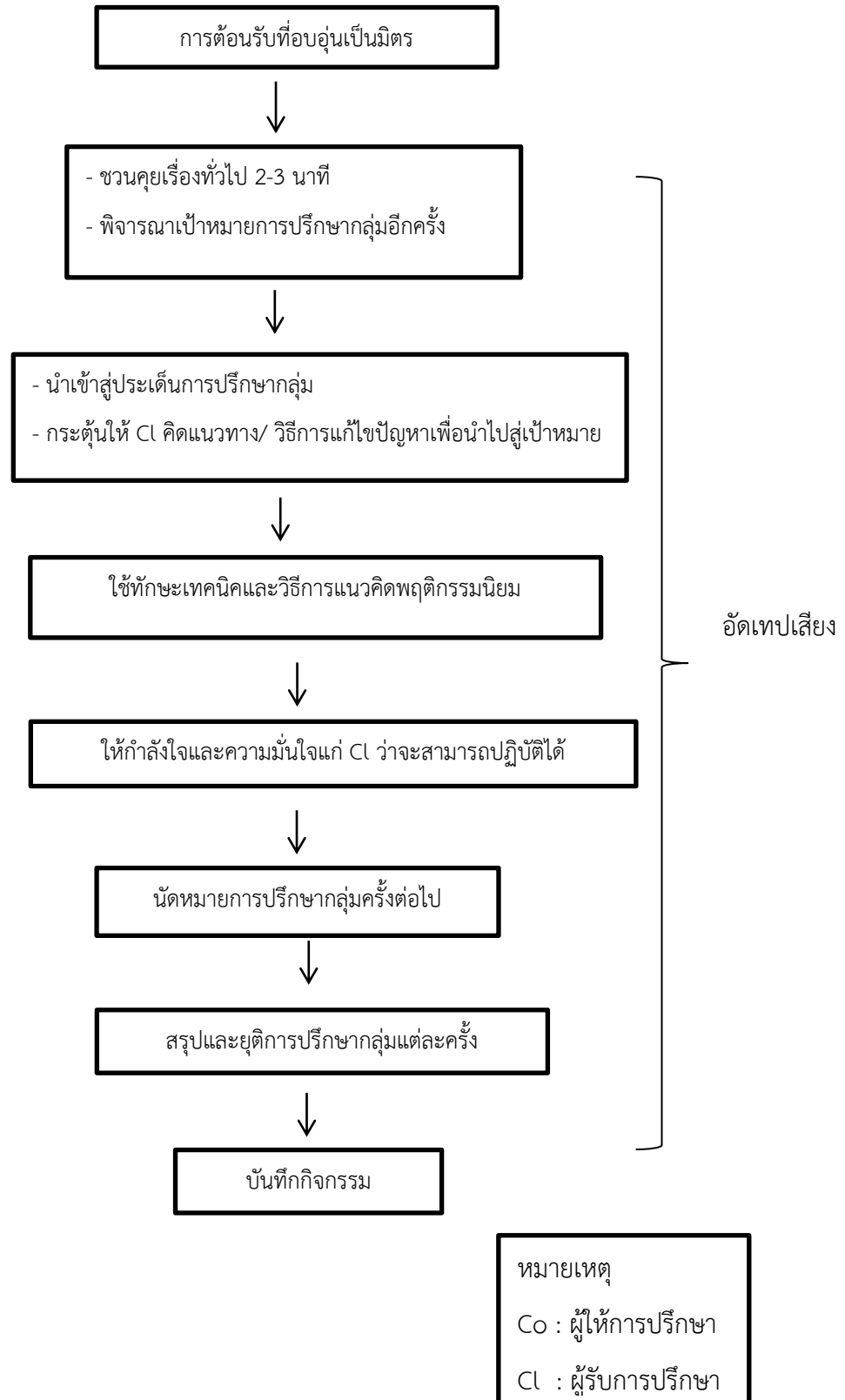

หมายเหตุ

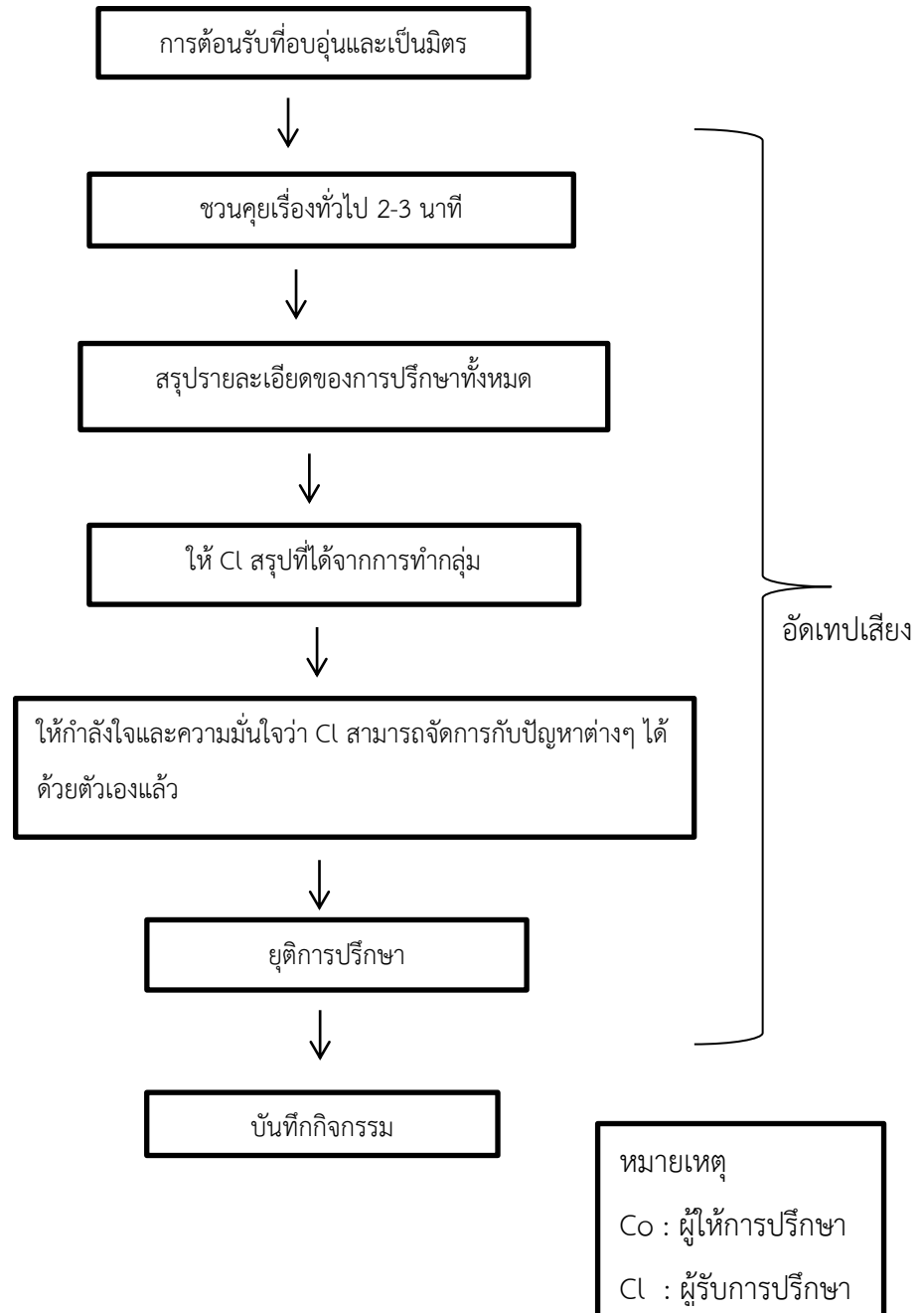
Co : ผู้ให้การปรึกษา

CL : ผู้รับการปรึกษา

แผนภูมิการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 2 – ก่อนสุดท้าย

แผนภูมิการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม ครั้งสุดท้าย

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำเอกสารขออนุญาตจากผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านบางปู เพื่อทำการศึกษาและขอใช้สถานที่ในการทำกิจกรรมการให้การปรึกษากลุ่ม

4.1 ก่อนการทดลอง

4.1.1 ผู้วิจัยวัดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนโดยใช้แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวที่ได้เตรียมไว้แล้ว

4.1.2 คัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนความก้าวร้าวสูง โดยเรียงคะแนนจากมากไปหาน้อย จำนวน 30 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่ายโดยแยกแต่ละคูให้อยู่ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้นักเรียนเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 15 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 15 คน จากนั้นถามความสมัครใจและทำหนังสือยินยอมการขออนุญาตจากผู้ปกครอง

4.2 ชั้นทดลอง

ดำเนินการทดลองโดยกลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวจำนวน 10 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง วันอังคารและวันพฤหัสบดี ส่วนกลุ่มควบคุมเข้ารับการเรียนรายวิชาเพิ่มเติมในวิชาหน้าที่พลเมือง ลูกเสือและกิจกรรมชุมนุม ในขณะที่ทำการทำกิจกรรมผู้วิจัยขออนุญาตนักเรียนเพื่อบันทึกเสียง

4.3 หลังการทดลอง

เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวไปเก็บข้อมูลหลังการทดลองอีกครั้ง ส่วนผลการวิจัยจะนำเสนอในภาพรวมและข้อมูลทั้งหมดจะถูกทำลายภายใน 1 ปี ภายหลังจากที่ผลการวิจัยได้รับการเผยแพร่แล้ว

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ

สถิติที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

6.1 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ประกอบด้วย

6.1.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ความสอดคล้องระหว่างข้อความถามของแบบวัด (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540) ใช้สูตรการคำนวณ ดังนี้

$$IC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IC แทน ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักของ

เนื้อหา

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

6.1.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด (Reliability) โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ

a แทน ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัด
 n แทน จำนวนข้อของแบบวัด
 s_i^2 แทน ความแปรปรวนของข้อคำถามแต่ละข้อ
 s_t^2 แทน ความแปรปรวนของแบบวัดทั้งฉบับ

6.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.2.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่

6.2.1.1 ค่าร้อยละ (วาโร เฟ็งส์วัสดี, 2551) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$p = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ

p	แทน	ค่าร้อยละ
f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นค่าร้อยละ
n	แทน	จำนวนทั้งหมด

6.2.2 ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
N	แทน	จำนวนนักเรียน

6.2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{N - 1}}$$

เมื่อ

S	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum$	แทน	ผลรวม
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

6.2.4 คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์โดยใช้สูตรดังนี้ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2540)

$$DS = \frac{(Y-X)}{F-X} \times 100$$

เมื่อ

DS (%) แทน	คะแนนร้อยละของพัฒนาการของนักเรียน
F แทน	คะแนนเต็มก่อนทดลองและหลังทดลอง
X แทน	คะแนนก่อนทดลอง
Y แทน	คะแนนหลังทดลอง

เกณฑ์การแปลระดับพัฒนาการสัมพัทธ์ ดังนี้ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2540)

0 – 24.9 %	มีพัฒนาการระดับต้น
25 – 49.9 %	มีพัฒนาการระดับกลาง
50 – 74.9 %	มีพัฒนาการระดับสูง
75 – 100 %	มีพัฒนาการระดับสูงมาก

6.3 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

6.3.1 การเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวก่อนและหลังของนักเรียนกลุ่มทดลองโดยใช้สถิติทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed – Rank Test) (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2540) ดังนี้

$$z = \frac{(S \pm 0.5) - n_1(n_1 + n_2 + 1)/2}{\sqrt{\frac{(n_1 n_2 (n_1 + n_2 + 1))}{12}}}$$

เมื่อ

z	แทน	สถิติทดสอบ Wilcoxon's Matched Pairs Signed – Rank Test
n_1	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

6.3.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างพฤติกรรมก้าวร้าวหลังทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้สถิติทดสอบ (The Mann-Whitney U Test.) (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2540) ดังนี้

$$u = n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum_{i=n_1+1}^{n_2} Ri$$

เมื่อ

u	แทน	สถิติทดสอบ Mann-Whitney U Test
n_1	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
Ri	แทน	อันดับของขนาดตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ผลของการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบางปู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1 มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมของกลุ่มทดลอง 2) เพื่อศึกษาระดับพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม 3) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการนำเสนอ ดังต่อไปนี้

n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
X	แทน	คะแนนก่อนทดลอง
Y	แทน	คะแนนหลัง
DS (%)	แทน	ค่าร้อยละของพัฒนาการของผู้เรียน (Development Score or Gain Score)
P- value	แทน	ความน่าจะเป็นในการยอมรับสมมติฐาน
Z	แทน	ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบของกลุ่ม ตัวอย่างที่สัมพันธ์กันและไม่สัมพันธ์กัน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการวิจัย แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมของกลุ่มทดลอง

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

ตาราง 6 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป	กลุ่มตัวอย่าง (n = 30)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	27	90.0
หญิง	3	10.0
อายุ (ปี)		
11 ปี	13	43.3
12 ปี	15	50.0
13 ปี	2	6.7
ชั้นประถมศึกษาศึกษาปีที่ 6		
ห้อง 1	11	36.7
ห้อง 2	19	63.3
สถานภาพของครอบครัว		
พ่อแม่อยู่ด้วยกัน	24	80.0
พ่อแม่หย่าร้างกัน	2	6.7
พ่อแม่เสียชีวิต	4	13.3

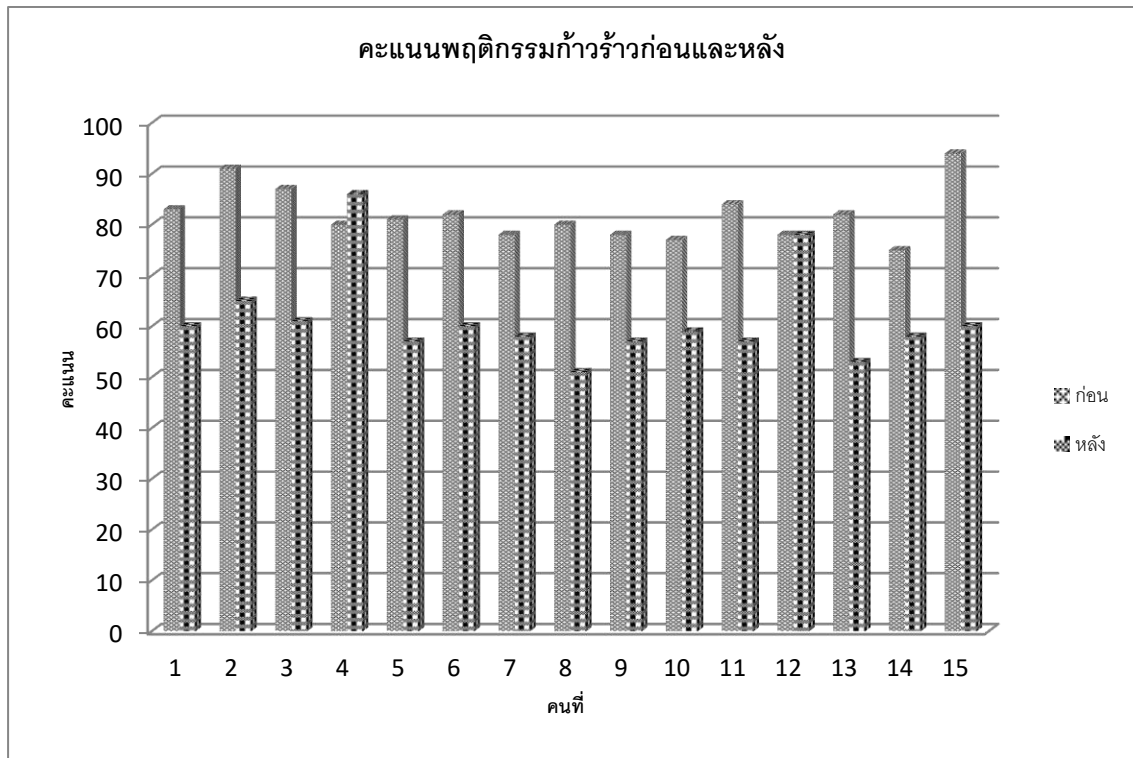
จากการวิเคราะห์ตารางที่ 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักเรียนชาย คิดเป็นร้อยละ 90.0 อายุ 12 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.0 ศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ห้อง 2 คิดเป็นร้อยละ 63.3 และมีสถานภาพทางครอบครัว พ่อแม่อยู่ด้วยกันคิดเป็นร้อยละ 80.0

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม

ตารางที่ 7 แสดงคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวก่อนและหลังของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม โดยใช้สถิติ (The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test)

คะแนนความก้าวร้าว	n	$\bar{X}$	S.D.	Z	P-value
ก่อนทดลอง	15	82.00	5.25	-3.235	.001
หลังทดลอง	15	61.33	9.12		

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าคะแนนก่อนทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 82.00 คะแนน และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.25 คะแนนหลังทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 61.33 คะแนน และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.12 สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิแท่งแสดงคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนกลุ่มทดลอง

จากภาพประกอบ 3 แสดงคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวก่อนและหลัง ซึ่งจะเห็นได้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนหลังทดลองลดลงต่ำกว่าก่อนทดลอง แต่จะมีนักเรียนคนที่ 4 ซึ่งมีคะแนนหลังทดลองสูงขึ้นและนักเรียนคนที่ 12 มีคะแนนก่อนและหลังการทดลองเท่ากัน

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบคะแนนก่อนทดลองและคะแนนหลังทดลอง และคะแนนพัฒนาการ
สัมพัทธ์ของนักเรียนกลุ่มทดลอง

นักเรียน	ก่อน ทดลอง	ระดับ	หลัง ทดลอง	ระดับ	พัฒนาการ สัมพัทธ์	แปลผล
1	83	ปานกลาง	60	ต่ำ	32.86	ระดับกลาง
2	91	สูง	65	ต่ำ	40.00	ระดับกลาง
3	87	ปานกลาง	61	ต่ำ	37.68	ระดับกลาง
4	80	ปานกลาง	86	ปานกลาง	-13.64	ระดับถดถอย
5	81	ปานกลาง	57	ต่ำ	32.88	ระดับกลาง
6	82	ปานกลาง	60	ต่ำ	31.43	ระดับกลาง
7	78	ปานกลาง	58	ต่ำ	27.78	ระดับกลาง
8	80	ปานกลาง	51	ต่ำ	36.71	ระดับกลาง
9	78	ปานกลาง	57	ต่ำ	28.77	ระดับกลาง
10	77	ปานกลาง	59	ต่ำ	25.35	ระดับกลาง
11	84	ปานกลาง	57	ต่ำ	36.99	ระดับกลาง
12	78	ปานกลาง	78	ปานกลาง	0.00	ไม่มีพัฒนาการ
13	82	ปานกลาง	53	ต่ำ	37.66	ระดับกลาง
14	75	ปานกลาง	58	ต่ำ	23.61	ระดับต้น
15	94	สูง	60	ต่ำ	48.57	ระดับกลาง
$\bar{X}$	82.00	ปานกลาง	61.33	ต่ำ	30.10	ระดับกลาง
S.D.	5.25		9.12			

จากตารางที่ 8 พบว่าก่อนทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 82.00 หลังทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 61.33 โดยเฉลี่ยนักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 30.10 อยู่ในระดับกลาง ยกเว้นนักเรียนคนที่ 4 มีพัฒนาการระดับถดถอย และนักเรียนคนที่ 12 ไม่มีพัฒนาการ

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 9 แสดงคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวหลังทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมของนักเรียนโดยใช้สถิติ The Mann Withney U Test.

	กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม			z	P-value
	n	$\bar{X}$	S.D.	n	$\bar{X}$	S.D.		
หลัง							-3.697	.000
ทดลอง	15	61.33	9.12	15	75.40	7.62		

ผลจากตารางที่ 9 พบว่า หลังการทดลองนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยที่สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 10 แสดงคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวก่อนและหลังทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

	ก่อนทดลอง	ระดับ	หลังทดลอง	ระดับ	พัฒนาการสัมพัทธ์
กลุ่มทดลอง	82.00	กลาง	61.33	ต่ำ	30.10
กลุ่มควบคุม	79.00	กลาง	75.40	กลาง	6.59

ผลจากตารางที่ 10 พบว่า พัฒนาการสัมพัทธ์ของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 30.10 และ พัฒนาการสัมพัทธ์ของกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.59 สะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลของการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (2) เพื่อศึกษาระดับพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม 3) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติ The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมหลังการทดลองมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ระดับพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 30.10 ระดับกลาง
3. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง ผลของการใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สามารถสรุปผลการวิจัยตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 กล่าวว่า นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง สมมติฐานนี้ จึงได้รับการสนับสนุน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะในระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

ผู้วิจัยได้จัดให้มีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิกกับผู้นำกลุ่ม มีการสร้างบรรยากาศภายในกลุ่ม เพื่อความรู้สึกร่วมกันคลายความกังวลและกล้าเปิดเผยปัญหาความคับข้องใจของตน มีกระบวนการที่ได้ทำกิจกรรมและสะท้อนคิดร่วมกัน เรียนรู้ด้วยกัน อีกทั้งได้ช่วยสร้างให้เกิดความคิดเชิงสร้างสรรค์ มั่นคงทางอารมณ์ มีความภาคภูมิใจ นักเรียนได้ใช้เทคนิคการระบายออกเชิงบวก ได้รับคำแนะนำหลักการช่วยเหลือ การตัดสินใจ มีความร่วมมือ ความรับผิดชอบ เรียนรู้ปัญหา ระดับความรุนแรงของปัญหา และเล็งเห็นผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน ตลอดจนเห็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาระยะในขณะเข้าร่วมกิจกรรม สอดคล้องกับ Eisenman (1992) ได้ศึกษาถึงผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมปัญญานิยมต่อการขจัดความโกรธของนักเรียนวัยรุ่น พบว่า นักเรียนมีแนวโน้มในการควบคุมความโกรธของตนเองได้แม้ในระยะติดตามผล และโองการ ทรันเต๊ะ (2560) ศึกษาผลของโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยที่มีต่อการพัฒนาจิตสาธารณะของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดปัตตานี พบว่า เด็กและเยาวชนที่เข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยที่มีต่อการพัฒนาจิตสาธารณะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนเข้าร่วมการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องงานวิจัยของ นฤมล เปี่ยมปัญญา (2552) ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยเพื่อพัฒนาการแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิย มีพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมแนะนำมีพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นสรุปได้ว่านักเรียนที่ได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยหลังการทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ผลจากการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม สมมติฐานนี้จึงได้รับการสนับสนุน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนกลุ่มควบคุมไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิย แต่เข้าเรียนในรายวิชาเพิ่มเติม ซึ่งเป็นการเรียนในคาบการจัดการเรียนการสอนตามปกติในโรงเรียน โดยมีได้มุ่งเน้นเฉพาะเจาะจงเหมือนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่ใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยที่ได้นำหลักเรื่องของการเสริมแรง การเรียนรู้จากตัวแบบ และการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก ซึ่งในการดำเนินการจัดโปรแกรม ผู้วิจัยได้นำกระบวนการให้คำปรึกษาตามแนวคิดของ Trotzer (1989) ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นสร้างความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย ขั้นยอมรับกลุ่ม ขั้นรับผิดชอบตนเอง ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลงและขั้นปิดกลุ่ม นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำทักษะต่างๆ มาใช้ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เช่น ทักษะการสร้างสายสัมพันธ์ ทักษะ

การตั้งคำถาม ทักษะการทำความเข้าใจ ทักษะการสะท้อนความรู้สึก ทักษะการเรียบและการฟัง ทักษะการทบทวนประโยค ทักษะการให้ความเข้าใจและทักษะการสรุป เพื่อส่งเสริมให้สมาชิกกลุ่ม สามารถพัฒนาการชีวิตของตนเองให้เป็นไปตามเป้าหมายของพฤติกรรมที่นักเรียนระบุไว้ ดังตัวอย่าง การถอดเทปสนทนาในกลุ่มครั้งที่ 3 กิจกรรม “ไม่ตี นะ”

- สมาชิก 6 : เหมือนที่แถวบ้านทะเลาะกันเรื่องแย่งสนามบอล ไม่ทันได้เล่นก็ต่อยกัน
- ผู้นำกลุ่ม : แล้วตอนนั้นเราอยู่ในเหตุการณ์ เราเกิดความรู้สึกอย่างไรบ้างครับ (สะท้อนความรู้สึก)
- สมาชิก 9 : แรก ๆ ก็สนุกดีครับ แต่พอเค้าต่อยกัน ก็รู้สึกว่ามันรุนแรงขึ้นก็เริ่มกลัวครับ
- ผู้นำกลุ่ม : หากตอนนั้นเป็นพวกเราบ้าง ที่อยู่ในเหตุการณ์แทน เราจะรู้สึกแบบไหน (สะท้อนความรู้สึก)
- สมาชิก 1 : ตกใจครับ แต่คงรีบไปบอกผู้ใหญ่ให้มาช่วย
- สมาชิก 8 : ใช่ครับ
- ผู้นำกลุ่ม : เก่งมากครับ (เสริมแรง) สิ่งที่เราคิดถูกต้องแล้ว เราจะไปช่วยห้ามก็คงไม่ได้ เราจะโดนทำร้ายกลับมาแทนด้วย คราวนี้กลับมาที่ข่าวครูอ่านให้ฟังเมื่อครู่ เราคิดอย่างไรบ้าง (ทบทวนประโยค)
- สมาชิก 10 : ไม่เหมาะสมมากครับ เพราะเค้าทำร้ายผู้อื่นด้วย
- สมาชิก 12 : ใช่ครับ เค้าทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ
- สมาชิก 11 : เค้าทำให้คนตายเป็นบาป
- ผู้นำกลุ่ม : แล้วถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเราจะรับมือกับมันอย่างไร (ทักษะการตั้งคำถาม)
- สมาชิก 3 : ถ้าเป็นผมคงกลัวมาก คิดถึงพ่อกับแม่คงทำอะไรไม่ถูก
- สมาชิก 14 : แต่ถ้าวิ่งหนีคงไปซ่อนก่อน
- สมาชิก 8 และ 13 : ถ้าหากเราเจ็บหรือตายขึ้นมา พ่อแม่คงเสียใจมากเลย
- สมาชิก 9 : บางทีคนแบบนี้ก็น่าโดนจับไปให้หมด ไม่ควรมาอยู่ ทำให้คนอื่นเดือดร้อน

ผู้นำกลุ่ม : เก่งมากครับ ครูรู้สึกได้เลยว่า พวกเรา รู้สึกกับเหตุการณ์ที่ครูเล่าให้ฟังจริง ทำให้ครูรับรู้ได้ว่าพวกเราไม่ได้อยากให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับเราหรือคนที่เรารักรวมถึงผู้อื่นด้วย ดังนั้นพวกเราคิดว่า จะทำอย่างไร เพื่อไม่ให้เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นกับเรา (ทักษะการสรุป)

และในระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรม ได้รับการชี้แนะ การทำความเข้าใจและข้อคิดขณะสงสัย ในบางขณะได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา ได้ระบายความรู้สึกภายในจิตใจ อีกทั้งความรู้สึกที่ฝังใจ จึงส่งผลให้ผู้รับการปรึกษาได้พัฒนาตนเอง พัฒนาความคิดและทักษะการตัดสินใจ ซึ่งสอดคล้องกับ วิทวัส เหล่านายอ (2553) ที่ศึกษาผลของการปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนอนุบาลเซกา อำเภอเซกา จังหวัดหนองคาย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้ การปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 อรอนงค์ รอดพันธ์ (2559) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนแห่ง หนึ่งในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ อภิญา ทองปาน (2554) ที่ศึกษาการเปรียบเทียบการให้การปรึกษากลุ่มระหว่างทฤษฎียึด บุคคลเป็นศูนย์กลางและทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางมีพฤติกรรม ก้าวร้าวลดลงไม่แตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 เหตุนี้ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้ แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม เหตุนี้ นักเรียนกลุ่ม ทดลองที่ใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมก้าวร้าว ลดลงมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้ใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาควรต้องมีความรู้และทักษะการให้การปรึกษาเป็นพื้นฐาน เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาของนักเรียน

1.2 ผู้ใช้โปรแกรมการปรึกษาควรมีความคิดเชิงบวก มีทักษะและมีวิจารณญาณในการแก้ปัญหา

1.3 ควรนำไปขยายผลกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในระดับชั้นอื่นๆ ไปสู่ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียน เนื่องจากพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงหลังการทดลอง แต่ยังมีนักเรียนบางคนที่มีคะแนนก้าวร้าวสูง เนื่องจากพฤติกรรมบางอย่างของนักเรียน เช่น ไม่เข้าใจการสื่อสาร การไม่เข้ากลุ่ม เป็นต้น ดังนั้น จึงต้องกำกับดูแลนักเรียนเหล่านี้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นๆ เพื่อสามารถนำไปขยายผลทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวได้มากขึ้น เช่น พฤติกรรมการเสพเกม พฤติกรรมการหนีไม่เข้าชั้นเรียน

2.2 ควรมีการติดตามผลเพื่อนำไปขยายผลสู่ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนที่เป็นรูปธรรมต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *การให้การปรึกษาเรียนรู้-ครูทำได้*. กรุงเทพฯ : คุรุสภา
ลาดพร้าว.
- กรมสุขภาพจิต. (2561). *หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ*. ฉบับที่ 3 มิถุนายน 2561.
- กาญจนา ไชยพันธุ์. (2549). *การให้คำปรึกษากระบวนการกลุ่ม*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- คมเพชร ฉัตรศุภกุล. (2552). *กระบวนการกลุ่ม*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- จักรี ออย่าเสียดภัย. (2554). *ผลของการจัดโปรแกรมส่งเสริมสุขภาพโดยใช้เกมการเล่นพื้นบ้านไทย
เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนประถมศึกษา*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาสุศึกษาและพลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- ฉัตรพันธ์ ดุสิตสกุล. (2554). *ผลของการจัดกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้เกมกลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อพฤติกรรม
ก้าวร้าวของนักเรียนประถมศึกษา*. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสุศึกษาและพลศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2550). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 10) กรุงเทพฯ : ไทยเนรมิตกิจ
อินเตอร์ โพรแกรสซิฟ.
- ดวงมณี จงรักษ์. (2555). *เอกสารคำสอนการปรึกษากลุ่ม*. ปัตตานี: คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ดวงมณี จงรักษ์.(2556). *ทฤษฎีการให้การปรึกษาและจิตบำบัดเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ:
สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- ดัชนี๋ นิวงษา. (2554). *การวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัยในศูนย์
พัฒนาเด็กเล็กวัดศรีหนาด จังหวัดนครพนม*. (ปริญญาานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการ
บริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร).
- ทินกร มากมูล. (2552). *ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรม
ก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. (การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- นุสรรา จงรั้งกลาง. (2553). ผลของการสร้างทรนคนะใหม่ได้จัดสำนึกแบบองค์รวมตามทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 แผนกช่างยนต์วิทยาลัยเทคนิคหลวงพ่อกุณ จังหวัดนครราชสีมา. (ปริญญาานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา).
- นฤมล เปี่ยมปัญญา. (2552). การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมในการเผชิญความโกรธของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนมหาวชิราวุธ จังหวัดสงขลา. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาให้การปรึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ).
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). วิธีการทางสถิติสำหรับวิจัย. (พิมพ์ครั้งที่ 5) กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาสน์.
- พิชญวดี จิตตโรภาส. (2558). จิตเวชฉุกเฉิน. (พิมพ์ครั้งที่ 4) ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2556). ทฤษฎีและเทคนิคการให้บริการปรึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 1) กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- พญุศศักดิ์ ผางแก้ว. (2558). ผลของการจัดการความโกรธที่เน้นการปรับทัศนคติต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของผู้ป่วยจิตเภท. (วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ภานุพงษ์ คงจันทร์. (2553). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. (ครุศาสตรบัณฑิตดุขฎิภิตติมศักดิ์ สาขาวิชาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์).
- ลักขณา สริวัฒน์. (2560). ทฤษฎีและเทคนิคการให้การปรึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 1) กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2551). วิธีวิทยาการวิจัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาสน์

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วณิชชา เหล่าพร. (2553). การพัฒนาการดำเนินงานแก้ไขปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).
- วัชรินทร์ ทรัพย์มี. (2549). กระบวนการปรึกษา ขั้นตอน สัมพันธภาพ ทักษะ. (พิมพ์ครั้งที่ 2) กรุงเทพฯ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัลย์กรณ์ แพร์กิจธรรมชัย. (2555). ผลของการปรับพฤติกรรมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นกลุ่มเสี่ยง. (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- วิทวัส เหล่านายอ (2553). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลเซกา จังหวัดหนองคาย. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม)
- ศุภโชค สิงห์กัณฑ์. (2558). พฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง. กรุงเทพฯ : ประยูรศาสตร์ไทยการพิมพ์
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2540). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม. (พิมพ์ครั้งที่ 4) กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ศิริธร เรียบสันเพ็ญ. (2553). ผลของโปรแกรมพัฒนาเข้าใจตามแนวคิดของโรเจอร์ที่มีต่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าว. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภชาติ. (2556). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนันทา หิมทอง. (2559). การสำรวจพฤติกรรมก้าวร้าวและการจัดการพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กปฐมวัยโดยผู้ดูแลของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. (วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์).
- สุพจน์ เปลี่ยวสังกัด. (2557). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้จังหวัดนครศรีธรรมราช. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สุภาวดี วิสุวรรณ. (2553). *การจัดกิจกรรมการเสริมแรงเพื่อปรับพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กออทิสติก*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง).
- สุภาวดี เจริญวานิช. (2557). *พฤติกรรมการติดยา : ผลกระทบและการป้องกัน*. วารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 22 (6), 1
- สุใจ ส่วนไพโรจน์. (2556). *ทฤษฎีและเทคนิคการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา*. ปัตตานี : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- สุใจ ส่วนไพโรจน์. (2544). *การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มและทักษะปฏิบัติ*. ปัตตานี : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- สิริพัช ขำนาญ. (2552). *อัตมโนทัศน์การสนับสนุนทางสังคมและพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่*. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, กระทรวงศึกษาธิการ (2559). *การให้คำปรึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- อภิญา ทองปาน. (2554). *การเปรียบเทียบผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มระหว่างทฤษฎียึดบุคคลเป็นศูนย์กลางและทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม)
- อรพญา พัทบุรี. (2554). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กผู้รับอุปการะในสถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กระยอง จังหวัดระยอง*. (ปริญญาานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี).
- อุมาพร จันทสร. (2542). *สถิติที่ไม่ใช้พารามิเตอร์*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ฟิสิกส์เซ็นเตอร์
- โองการ หรันเต๊ะ. (2560). *ผลของโปรแกรมการปรึกษากลุ่มแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการพัฒนาจิตสาธารณะของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดปัตตานี*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์).

- ฮาหมาด رببانا. (2556). *พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม จังหวัดสตูล*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการศึกษาอิสลาม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์).
- Bandura. (1977). *Social Learning Theory*. New Jersey : Prentice Hall.
- Buss.A.H. (1961). *The Psychology of Aggression*. New York : John Wiley and Sons.
- Corey, G., Corey. M. S., and Callanan, P. (1998). *Issues and Ethics in Helping Professions (5th ed.)*. Pacific Grove, CA : Brooks/Cole.
- Corey, G. (2008). *Theory and Practice of Group Counseling*. CA : Tomson Learning.
- Corey, G., Corey, M. S. and Callanan, P. (1998). *Issues and Ethics in Helping Professions (5th ed.)*. Pacific Grove, CA : Brooks/Cole.
- Counseling Center. (2007). *What is group Counseling*. Retrieved from <http://www.counsel.ufl.edu/base.asp?include=group>. Counseling.Inc
- Eisenman, J. M. (1992). *An Anger Management intervention with Middle School Adolescent (The University of Wisconsin – Milwaukee Cognitive – Behavior, Anger Resercher Report*. Abstract retrieved
- Geldard, D. (1989). *Basic Personal Counseling : A Training Manual for Counselors*. New York : Prentice-Hall.
- George, L. R., & Christiani, S. T. (1990). *Counseling Theory and Practice*. NJ : Prentice Hall.
- Gladding, S. T. (1994). *Counseling a Comprehensive Profession*. NJ : Prentice Hall.
- Gladding, S. T. (1998). *Effective Group Counselling ERIC/CASS Digest*. Retrieved from <http://www.eric digests.or/1994/1994/group.htm>.
- Goleman, D. (1998). *Working With Emotional Intelligence*. New York : Bantam.
- Hansen, J. C. Rooberg. RH., and Cramer. S. H. (1994). *Counseling : Theory and Proces*. (5 ed). Needham Heights : Allyn and Bacon.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Hedquist & Weinhold. (1970). *Behavioral Group Counseling with Socially Anxious and Unassertive College Students*. *Journal of Counseling Psychology*. 17 (3) 237-242, Retrieved from <https://doi.org/10.1037/h0029245>
- Howard, G.S. (1989). *Culture Tales : A Narrative Approach to Thinking, Cross Cultural Psychology, and Psychotherapy*. *American Psychologist*, 46 (3), 187 – 197.
- Huey & Rank, R. C. (1984). *Effects of Counselor and Peer-led Group Assertive Training on Black Adolescent Aggression*. *Journal of Counseling Psychology*. 31 (1), 95-98, Retrieved from <https://doi.org/10.1037/0022-0167.31.1.95>
- Jackson-Sinegar, Montrelle. (2001). *The Effects of a Cognitive - Behavioral Group Counseling Intervention on the Classroom Behavior and Self Efficacy of Middle School Students*.
- Jacobson, Ed. E., Masson R. L. & Harvill, R. L. (1998). *Group Counseling : Strategies & Skills*. (3rd ed). London : Brooks/Cole.
- Likert, R. A. (1932). *Technique for the Measurement of Attitudes*. *Arch Psychological*. 25 (140) : 1 - 55
- Mahler , Clarence A. (1969). *Group Counseling in The Schools*. Boston : Houghton Mifflin.
- Nugent, F.A. (2000). *Introduction to The Profession of Counseling*. New Jersey : Prentice Hall.
- Nystul, M. S. (2003). *Introduction to Counseling : An Art and Science Perspective* (2nd ed). New York : Allyn and Bacon.Winston.
- Ohlson Merle. (1977). *Group Counseling*. New York : Holt Rinchard and Winston.
- Peterson, L. E. & Welfel, E. R. (2000). *The Counseling Practice*. (5th ed). Australia : Brook/Cole.
- Scissons, E. H. (1993). *Counseling for Ressults : Principles and Practices of Helping*. California : Brook/Cole.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Shertzer, B., & Stone, s. C. (1981). *Fundamentals of Counseling*. Boston : Houghton Mifflin.
- Tremly, R. E. (2008). *Understanding and Prevention of Ehronic Physical Aggression : Toward Experimental Epigenetic*. Studies Philosophical Ransaction of The Royal Society, 2613 – 2622.
- Tavormina. (1975). *Relative effectiveness of Behavioral and Reflective Group Counseling with Parents of Mentally Retarded Children*. Journal of Consulting and Clinical Psychology, 43 (1), 22-23. Retrieved from <https://doi.org/10.1037/h0076328>
- Trotzer J P (1989). *The Counselor and The Groups : Integrating Theory Training and Practice*. Monterey: Calif Books / Cole Publishing.
- Warner.R.W. Jr. (1980). *Individual Counseling*. Atlanta, GA : Georgia Department of Education.
- Wolpe, J. and Lazarus. Arnold A. (1996). *Behavior Therapy Techniques : A Guide to The Treatment of Neuroses*. California : Pergamon Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว

แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว

คำชี้แจง แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวแบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักเรียน

ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว

1. ผู้ตอบแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบางปู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1
2. ข้อความในแต่ละข้อจะกล่าวถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของนักเรียน
3. ขอความกรุณาตอบให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริงของนักเรียน เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้มีความสมบูรณ์และสามารถไปใช้ประโยชน์ต่อไป
4. ข้อมูลที่นักเรียนตอบจะไม่กระทบกระเทือนแต่อย่างใด ผู้วิจัยจะเก็บรักษาไว้เป็นความลับ และนำผลมาใช้เพื่อการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักเรียน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ให้ตรงตามความเป็นจริง

1. เพศ

ชาย   หญิง

2. อายุ

11 ปี   12 ปี
 13 ปี   14 ปี

3. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ห้อง 1
 ห้อง 2

4. สถานภาพของครอบครัว

1. พ่อแม่อยู่ด้วยกัน   2. พ่อแม่แยกกันอยู่
 3. พ่อแม่หย่าร้างกัน   4. พ่อเสียชีวิต
 5. แม่เสียชีวิต   6. พ่อและแม่เสียชีวิต

ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว

คำชี้แจง ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย ตรงในช่องตามความเป็นจริงเพียงช่องเดียว

- ระดับ 5 หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติมากที่สุด
 ระดับ 4 หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติมาก
 ระดับ 3 หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติปานกลาง
 ระดับ 2 หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติน้อย
 ระดับ 1 หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
		5	4	3	2	1
ด้านการก้าวร้าวทางกาย						
1	เวลาที่ฉันโกรธไม่มีใครกล้าเล่นกับฉัน					
2	เมื่อเพื่อนทำให้ฉันโกรธ ฉันจะคิดทันทีว่าเพื่อนคือศัตรู					
3	การขว้างปาหรือทำลายสิ่งของ เป็นวิธีการระบายอารมณ์ของฉัน					
4	เมื่อมีเรื่องทะเลาะผู้อื่น และถูกทำให้ชกต่อยหรือตี ฉันจะไม่ปฏิเสธ					
5	ถ้าฉันอยากได้ของเล่น ฉันจะแย่งจากเพื่อนทันที					
6	เมื่อใครทำให้ฉันเจ็บ ฉันจะตามอาฆาตแค้นทันที					
7	ฉันเคยมีเรื่องจนถึงขั้นชกต่อยหรือต่บตี					
8	ถ้ามีใครยืนขวางทาง ฉันจะผลักให้พ้นทางเดิน					
9	ฉันเคยแก้มือรุ่มน่องโดยทำให้เขาอับอาย					
10	บางครั้งฉันเคยบังคับรุ่มน่องให้น้ำของที่ฉันต้องการมาให้					
ด้านการก้าวร้าวทางวาจา						
11	การพูดจาหยาบคายกับคนที่ฉันไม่ชอบเป็นเรื่องปกติ					
12	การพูดจาขี้วให้เพื่อนโกรธ เป็นเรื่องสนุกสำหรับฉัน					
13	ฉันมักพูดจาไม่สุภาพกับคนที่ฉันไม่ชอบ					
14	บางครั้งฉันไม่พอใจใคร ฉันจะพูดประชดประชันใส่เขา					
15	ถ้ามีใครพูดดูหมิ่นฉัน ฉันจะได้ตอบทันที					
16	ฉันชอบนำปมด้อยของเพื่อนมาล้อเล่น					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
		5	4	3	2	1
ด้านการก้าวร้าวทางวาจา						
17	เมื่อมีคนล้อชื่อพ่อแม่ ฉันด่าด้วยคำที่ไม่สุภาพ					
18	ฉันมักทำเสียงดังรบกวนเพื่อนในห้อง					
19	ฉันมักพูดเรื่องไม่ดีของคนที่ไม่ชอบให้คนอื่นฟังเสมอ					
20	ถ้าฉันรู้ว่าใครนินทาฉัน ฉันก็จะต่อว่าเขากลับทันที					
21	ฉันมักทำเสียงดังในห้องเรียนเวลาครูสอน					
22	เมื่อมีเรื่องขัดแย้งกับเพื่อน ฉันมักจะโต้เถียงเพื่อเอาชนะเสมอ					
23	ฉันมักจะต่อว่าพ่อแม่ เมื่อท่านไม่ทำตามสัญญาที่ให้กับฉัน					
24	ฉันมักจะโต้เถียงผู้ใหญ่ เมื่อถูกสั่งสอนตักเตือน					
25	เมื่อฉันถูกพ่อแม่ตักเตือนมากเกินไปจนทำให้ฉันโกรธ ฉันมักตอบโต้ด้วยการทำเสียงดัง					
26	เมื่อเพื่อนตักเตือนเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว ฉันรู้สึกไม่พอใจและบอกเพื่อนว่า อย่ายุ่งเรื่องส่วนตัวได้ไหม					

ภาคผนวก ข

โครงการทำให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง

โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม เป็นแนวทางในการให้การปรึกษาโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม มี 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นสร้างความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย (Security Stage) ขั้นยอมรับกลุ่ม (Acceptance Stage) ขั้นรับผิดชอบตนเอง (Responsibility Stage) ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลง (Work Stage) ขั้นปิดกลุ่ม (Closing Stage) ซึ่งผู้ให้การปรึกษาเป็นผู้นำกลุ่มและผู้รับการปรึกษาเป็นสมาชิกในกลุ่ม โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมมีจำนวน 10 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
1 ปฐมนิเทศ (60 นาที)	“ฉันและ เธอ”	1. เพื่อให้ให้นักเรียนทราบถึง จุดมุ่งหมายและข้อตกลง กฎกติกา ระยะเวลา จำนวน ครั้งและสถานที่ 2. เพื่อให้ให้นักเรียนได้รู้จัก คุ้นเคยกันระหว่างผู้วิจัย 3. เพื่อสร้างสัมพันธ์ที่ดี ต่อกันระหว่างนักเรียนและ ผู้วิจัย 4. เพื่อให้รู้จักเขา รู้จักเรา 5. เพื่อให้นักเรียนเห็น คุณค่าและความสำคัญใน การเข้ากลุ่ม	ขั้นสร้างความรู้สึกปลอดภัย 1. เริ่มต้นด้วยการที่ผู้วิจัยและนักเรียนนั่งเป็นวงกลม จากนั้นให้แนะนำ ตนเองโดยเริ่มที่ผู้วิจัยและนักเรียนตามลำดับ (5 นาที) ขั้นยอมรับกลุ่ม 2. ผู้วิจัยบอกถึงวัตถุประสงค์และประโยชน์ของการเข้ากลุ่ม 3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถามและแสดงความคิดเห็น (5 นาที) ขั้นรับผิดชอบตนเอง 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำกิจกรรมเกม “จำชื่อ” วัตถุประสงค์กิจกรรม เพื่อแนะนำตนเองให้ผู้อื่นรู้จัก กล่าวเปิดเผยตัวเองและเพื่อให้รู้จักตนเอง 5. ผู้วิจัยชี้แจงกิจกรรม โดยมีกติกาว่า เมื่อบอกชื่อตัวเองแล้ว ให้ตาม ด้วยของฝาก ซึ่งของฝากจะต้องเป็นของที่กินได้ เช่น ขนม ผลไม้ ตัวอย่าง ผมชื่อ บี เอาผลไม้มาฝาก ของฝากที่ตามหลังต้องสอดคล้อง กับชื่อด้วย ถ้าคนใดบอกชื่อตามด้วยของฝากไม่สอดคล้องหรือบอกซ้ำ กับคนอื่นจะถูกลงโทษ	1.การสร้างสาย สัมพันธ์ 2.การตั้งคำถาม 3.การทำความ กระจ่าง 4.การสะท้อน ความรู้สึก 5.การจับและ การฟัง 6.การทบทวน ประโยค 7.การให้ความ เข้าใจ 8.การสรุป	1.ใบความรู้เกม จำ ชื่อ 2.แบบบันทึกการ เรียนรู้ที่ 1 กิจกรรม ฉันและเธอ 3.อุปกรณ์บันทึกเสียง

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
			<p>6. ผู้วิจัยอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการทำกิจกรรม (10 นาที)</p> <p style="text-align: center;">ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลง</p> <p>7. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่นเกม “จำชื่อ”</p> <p>8. ผู้วิจัยบอกให้นักเรียนทุกคนลุกขึ้นจับมือเป็นวงกลม</p> <p>9. ผู้วิจัยบอกให้ทุกคนแนะนำที่ละคน จนครบทุกคน</p> <p style="text-align: center;">ขั้นปิดกลุ่ม</p> <p>11. ผู้วิจัยสอบถามความรู้สึกจากการทำกิจกรรมและการเข้ากลุ่ม</p> <p>12. ผู้วิจัยและนักเรียนแสดงความคิดเห็นจากสิ่งที่ได้จากการทำกลุ่มครั้งนี้</p> <p>13. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันถอดบทเรียนจากที่ได้ทำกิจกรรมร่วมกัน และแลกเปลี่ยนแก้กัน</p> <p>14. ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 1</p> <p>15. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณสมาชิกกลุ่มและนัดเวลาและสถานที่ในการเข้ากลุ่มครั้งต่อไป (10 นาที)</p> <p>16. บันทึกการจัดกิจกรรมครั้งนี้ด้วยแบบบันทึกกระแสดวงกลุ่มครั้งที่ 1</p>		

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
2 (60 นาที)	“คิด ต่าง”	<p>1. เพื่อให้นักเรียนได้ ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ ผ่านมาเกี่ยวกับความสำคัญ ในการเข้ากลุ่ม</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนได้ทำ ความรู้จักเข้าใจตนเองและ สมาชิกมากขึ้น</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนเกิดความ ตระหนักในข้อดีและข้อเสีย ของตนเอง</p> <p>4. เพื่อให้นักเรียนทราบถึง ข้อดีและข้อเสียของตนเอง</p>	<p>ขั้นสร้างความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย</p> <p>1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายต้อนรับนักเรียนและสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง เพื่อให้เกิดความไว้วางใจ</p> <p>2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนและทบทวนกิจกรรมที่ผ่านมา (5 นาที)</p> <p>ขั้นยอมรับกลุ่ม</p> <p>3. ผู้วิจัยสุ่มตัวแทนนักเรียนบอกถึงการดำเนินชีวิตที่ผ่านมา</p> <p>4. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงพร้อมกัน (5 นาที)</p> <p>ขั้นรับผิดชอบตนเอง</p> <p>5. ผู้วิจัยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่มๆ ละ เท่าๆ กัน</p> <p>6. ผู้วิจัยอธิบายรูปแบบกิจกรรม “มุมมองที่แตกต่าง” อย่างละเอียด พร้อมแจกอุปกรณ์ (10 นาที)</p>	<p>1.การตั้งคำถาม</p> <p>2.การทำ ความ กระจ่าง</p> <p>3.การสะท้อน ความรู้สึก</p> <p>4.การเขียนและ การฟัง</p> <p>5.การทบทวน ประโยค</p> <p>6.การให้ความ เข้าใจ</p> <p>7.การเสริมแรง</p> <p>8.การสรุป</p>	<p>1.รูปภาพ</p> <p>2.สีเมจิก</p> <p>3.กระดาษ</p> <p>4.กรรไกร</p> <p>5.กาวลาเทกซ์</p> <p>6.ใบความรู้ที่ 2 กิจกรรม เกม มุมมอง ที่แตกต่าง</p> <p>6.แบบบันทึกการ เรียนรู้ที่ 2 กิจกรรม คิดต่าง</p> <p>7.อุปกรณ์บันทึกเสียง</p>

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
			<p style="text-align: center;">ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลง</p> <p>7. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกรูปภาพที่เตรียมไว้ตามที่ตนชอบแล้วไตร่ตรอง นึกคิดถึงตนเองผ่านรูปภาพที่ได้เลือกไว้</p> <p>8. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนรูปภาพและความหมายที่ซ่อนใน ภาพของที่ตนเลือก</p> <p>9. ผู้วิจัยให้นักเรียนได้ร่วมสะท้อนความคิดความรู้สึกของตนเองให้ สมาชิกได้รับรู้</p> <p>10. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมแลกเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดของ ตนเองจากเรื่องราวของสมาชิกกลุ่ม (30 นาที)</p> <p style="text-align: center;">ขั้นปิดกลุ่ม</p> <p>11. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันถอดบทเรียนและสรุปสิ่งที่ได้ร่วม แลกเปลี่ยนรับฟังความคิดของสมาชิกที่ต่างกันแลกเปลี่ยน ความรู้สึกของตนเองถึงการทำกิจกรรมในวันนี้</p> <p>12. ผู้วิจัยให้นักเรียนบอกกล่าวความในใจต่อการทำกิจกรรมครั้งนี้</p>		

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
			<p>13. ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 2</p> <p>14. ผู้นำกลุ่มกล่าวขอบคุณสมาชิกกลุ่มและนัดเวลาและสถานที่ในการเข้ากลุ่มครั้งต่อไป (10 นาที)</p> <p>15. บันทึกการจัดกิจกรรมครั้งนี้ด้วยแบบบันทึกกระแสดวงกลุ่มครั้งที่ 2</p>		

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
3 (60 นาที)	“ไม่ตี นะ”	<p>1. เพื่อให้นักเรียนได้ ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ ผ่านมาเกี่ยวกับข้อดีและ ข้อเสียของตนเอง</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจ โทษของพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนสามารถ ควบคุมตนเองเกี่ยวกับ พฤติกรรมก้าวร้าวได้</p> <p>4. เพื่อให้นักเรียนสามารถ วิเคราะห์และสะท้อนคิด เหตุการณ์ได้</p>	<p>ขั้นสร้างความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย</p> <p>1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายต้อนรับนักเรียนด้วยการกล่าวสวัสดิและให้ ตัวแทนกล่าวต้อนรับเพื่อเตรียมความพร้อมของสมาชิก (5 นาที)</p> <p>ขั้นยอมรับกลุ่ม</p> <p>2. ผู้วิจัยให้นักเรียนทบทวนเรื่องราวของตนเองที่ผ่านมา</p> <p>3. ผู้วิจัยชวนให้นักเรียนทบทวนการทำกิจกรรมก่อนหน้านี้ (5 นาที)</p> <p>ขั้นรับผิดชอบตนเอง</p> <p>4. ผู้วิจัยกล่าวนำถึงกิจกรรมในครั้งนี้ โดยการตั้งคำถามนักเรียนเกี่ยวกับ ความก้าวร้าวว่า ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนเคยทะเลาะกับเพื่อนไหม - นักเรียนเคยชกต่อยกับเพื่อนไหม <p>5. ผู้วิจัยอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ</p>	<p>1.การตั้งคำถาม</p> <p>2.การทำ ความ กระจำ</p> <p>3.การสะท้อน ความรู้สึก</p> <p>4.การเขียนและ การฟัง</p> <p>5.การทบทวน ประโยค</p> <p>6.การให้ความ เข้าใจ</p> <p>7.การเสริมแรง</p> <p>8.การเรียนรู้จาก ตัวแบบ</p> <p>9.การสรุป</p>	<p>1. ข่าวจาก หนังสือพิมพ์</p> <p>2. ใบความรู้ที่ 3 กรณี ศึกษา เรื่อง ทะเลาะวิวาท</p> <p>3. แบบบันทึกการเรียนรู้ที่ 3 กิจกรรม ไม่ตีนะ</p> <p>4. อุปกรณ์บันทึกเสียง</p>

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
		<p>5. เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักความก้าวร้าวและวิธีป้องกันเมื่อประสบต่อเหตุการณ์ความก้าวร้าวได้</p>	<p>6. ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความรู้สึกในประเด็นที่สงสัย (10 นาที)</p> <p style="text-align: center;">ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลง</p> <p>7. ผู้วิจัยให้นักเรียนฟังข่าวใบความรู้ กรณีศึกษาเรื่อง ทะเลาะวิวาท</p> <p>8. ผู้วิจัยให้นักเรียนวิเคราะห์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและผู้วิจัยตั้งคำถามดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - พฤติกรรมเหล่านี้เหมาะสมหรือไม่ - ถ้าหากเกิดกับนักเรียนจะอย่างไร - นักเรียนรู้อย่างไรต่อเหตุการณ์นั้น <p>9. ผู้วิจัยชื่นชมและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมกันแสดงความคิดเห็น (30 นาที)</p> <p style="text-align: center;">ขั้นปิดกลุ่ม</p> <p>10. ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความรู้สึกและสรุปสิ่งที่ได้ร่วมแลกเปลี่ยนรับฟังความคิดในเหตุการณ์ครั้งนี้</p> <p>11. ผู้วิจัยให้นักเรียนบอกกล่าวความในใจต่อการทำกิจกรรมครั้งนี้</p>		

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
			<p>12. ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ที่ 3</p> <p>13. ผู้นำกลุ่มกล่าวขอบคุณสมาชิกกลุ่มและนัดเวลาและสถานที่ในการเข้ากลุ่มครั้งต่อไป (10 นาที)</p> <p>14. บันทึกการจัดกิจกรรมครั้งนี้ด้วยแบบบันทึกกระแสกลุ่มครั้งที่ 3</p>		

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
4 (60 นาที)	“ยอมรับมัน”	<p>1. เพื่อให้นักเรียนได้ ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ ผ่านมาเกี่ยวกับความ ก้าวร้าวและวิธีป้องกัน</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนมีความ เข้าใจของพฤติกรรม ก้าวร้าวมากขึ้น</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนเห็นถึง สาเหตุที่เกิดจากพฤติกรรม ก้าวร้าว</p> <p>4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึง สาเหตุของพฤติกรรม ก้าวร้าว</p>	<p>ขั้นสร้างความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย</p> <p>1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายต้อนรับนักเรียนด้วยการกล่าวสวัสดิและให้ ตัวแทนกล่าวคำคมเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมในการทำกิจกรรม</p> <p>2. ผู้วิจัยร่วมกันแลกเปลี่ยนกิจกรรมครั้งที่ผ่านมา (5 นาที)</p> <p>ขั้นยอมรับกลุ่ม</p> <p>3. ผู้วิจัยให้นักเรียนจับมือเป็นวงกลมจากนั้นร่วมกันหลับตาทบทวน เรื่องราวชีวิตของตนเอง 1 สัปดาห์ที่ผ่านมา</p> <p>4. ผู้วิจัยนำชวนนักเรียนหลับตานั่งสมาธิเพื่อเตรียมความพร้อมของ สมาชิก (5 นาที)</p> <p>ขั้นรับผิดชอบตนเอง</p> <p>5. ผู้วิจัยกล่าวนำถึงกิจกรรมในครั้งนี้ โดยการอธิบายเพิ่มเติมเรื่อง พฤติกรรมก้าวร้าว</p>	<p>1.การตั้งคำถาม</p> <p>2.การทำ ความ กระจำ</p> <p>3.การสะท้อน ความรู้สึก</p> <p>4.การเขียนและ การฟัง</p> <p>5.การทบทวน ประโยค</p> <p>6.การให้ความ เข้าใจ</p> <p>7.การเสริมแรง</p> <p>8.การสรุป</p>	<p>1. ใบความรู้ที่ 4 เรื่อง สาเหตุความ ก้าวร้าว</p> <p>2. กระดาษแผ่นใหญ่</p> <p>3. ปากกาเมจิก</p> <p>4. แบบบันทึกการ เรียนรู้ที่ 4 กิจกรรม ยอมรับมัน</p> <p>5. อุปกรณ์บันทึกเสียง</p>

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
			<p>6. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่สงสัย (10 นาที)</p> <p style="text-align: center;">ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลง</p> <p>7. ผู้วิจัยเล่าถึงสาเหตุที่เกิดจากพฤติกรรมก้าวร้าวในใบความรู้เรื่องสาเหตุความก้าวร้าวมาจาก.....ให้กับนักเรียน</p> <p>8. ผู้วิจัยให้นักเรียนบอกสาเหตุพร้อมเขียนในกระดาษแผ่นใหญ่และช่วยกันวิเคราะห์ว่า สาเหตุอะไรบ้างที่ทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <p>9. ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นถึงสาเหตุและแนวทางแก้ไขหากเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวขึ้นในอนาคต (30 นาที)</p> <p style="text-align: center;">ขั้นปิดกลุ่ม</p> <p>10. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปถึงสาเหตุและวิธีการแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <p>11. ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความรู้สึกในการทำกิจกรรมครั้งนี้</p>		

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
			<p>13. ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 4 ครั้งนี้</p> <p>14. ผู้นำกลุ่มกล่าวขอบคุณสมาชิกกลุ่มและนัดเวลาและสถานที่ในการเข้ากลุ่มครั้งต่อไป (10 นาที)</p> <p>15. บันทึกการจัดกิจกรรมครั้งนี้ด้วยแบบบันทึกกระแสดวงกลุ่มครั้งที่ 4</p>		

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
5 (60 นาที)	“แล้ว ก็แล้ว ไป”	1. เพื่อให้นักเรียนได้ ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ ผ่านมาเกี่ยวกับสาเหตุของ พฤติกรรมก้าวร้าว 2. เพื่อให้นักเรียนรู้และ สังเกตถึงการเปลี่ยนแปลง ตนเอง 3. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ จากพฤติกรรมก้าวร้าว 4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึง พฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดขึ้น	<p>ขั้นสร้างความรู้สึกปลอดภัย</p> <p>1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายต้อนรับนักเรียนด้วยการกล่าวสวัสดีและสุ่มเรียก นักเรียนกล่าวคำคมที่เป็นคำสอนต่างๆไป</p> <p>2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนและทบทวนกิจกรรมที่ผ่านมา (5 นาที)</p> <p>ขั้นยอมรับกลุ่ม</p> <p>3. ผู้วิจัยให้นักเรียนจับมือเป็นวงกลมร่วมกันออกเสียงหัวเราะเพื่อผ่อนคลาย หลากหลายหลายรูปแบบที่ต่างกันเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมในการทำ กิจกรรม (5 นาที)</p> <p>ขั้นรับผิดชอบตนเอง</p> <p>4. ผู้วิจัยเล่าเหตุการณ์ความก้าวร้าวที่เคยประสบมา</p> <p>5. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนตั้งข้อคำถามในประเด็นที่สงสัย (10 นาที)</p>	1.การตั้งคำถาม 2.การทำความ กระจ่าง 3.การสะท้อน ความรู้สึก 4.การเขียนและ การฟัง 5.การทบทวน ประโยค 6.การให้ความ เข้าใจ 7.การเสริมแรง 8.การสรุป	1. กระดาษสีรูป สี่เหลี่ยม 2.ดินสอสี 3.ใบงานเรื่อง พฤติกรรมก้าวร้าว 4. แบบบันทึกการ เรียนรู้ที่ 5 กิจกรรม แล้วก็ แล้วไป 5.อุปกรณ์บันทึกเสียง

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
			<p style="text-align: center;">ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลง</p> <p>7. ผู้วิจัยแจกกระดาษสี่รูปสี่เหลี่ยมให้นักเรียนเขียนเหตุการณ์พฤติกรรมก้าวร้าวที่เคยประสบมา 1 ข้อ</p> <p>8. ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนเล่าเหตุการณ์พฤติกรรมก้าวร้าวที่เคยประสบมาให้เพื่อนในกลุ่มฟัง</p> <p>9. ผู้วิจัยชื่นชมและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมกันแสดงความคิดเห็น (30 นาที)</p> <p style="text-align: center;">ขั้นปิดกลุ่ม</p> <p>10. ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความรู้สึกและสรุปสิ่งที่ได้และร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในครั้งนี้</p> <p>12. ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ที่ 5 ครั้งนี้</p> <p>13. ผู้นำกลุ่มกล่าวขอบคุณสมาชิกกลุ่มและนัดเวลาและสถานที่ในการเข้ากลุ่มครั้งต่อไป (10 นาที)</p> <p>14. บันทึกการจัดกิจกรรมครั้งนี้ด้วยแบบบันทึกกระแสดวงกลุ่มครั้งที่ 5</p>		

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
6 เวลา 60 นาที	"คิด บวก"	<p>1. เพื่อให้นักเรียนได้ ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ ผ่านมาเกี่ยวกับการที่จะ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ก้าวร้าว</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนรู้ถึงการ เปลี่ยนแปลงตนเอง</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักมอง โลกในแง่ดี</p> <p>4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึง การมองโลกในแง่ดี</p>	<p>ขั้นสร้างความรู้สึกปลอดภัย</p> <p>1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายต้อนรับนักเรียนด้วยการกล่าว สวัสดี และให้ นักเรียนทุกคนกล่าวคำคมประจำตัวของตนเอง</p> <p>2. ผู้วิจัยให้นักเรียนทบทวนกิจกรรมกลุ่มก่อนหน้านี้ (8 นาที)</p> <p>ขั้นยอมรับกลุ่ม</p> <p>3. ผู้วิจัยชวนให้นักเรียนเงียบและนับชีพจรการเต้นของจังหวะ (2 นาที)</p> <p>ขั้นรับผิดชอบตนเอง</p> <p>4. ผู้วิจัยอธิบายเพิ่มเติมถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมก้าวร้าวว่าต้องทำ อย่างไร</p> <p>5. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ตั้งข้อคำถามในประเด็นที่สงสัย (10 นาที)</p> <p>ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลง</p> <p>6. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่นเกม "ทายนิสัย" ร่วมกัน</p> <p>7. ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่มๆละ 7-8 คน</p>	<p>1.การตั้งคำถาม</p> <p>2.การทำ ความ กระจำ</p> <p>3.การสะท้อน ความรู้สึก</p> <p>4.การเงียบและ การฟัง</p> <p>5.การทบทวน ประโยค</p> <p>6.การให้ความ เข้าใจ</p> <p>7.การเสริมแรง</p> <p>8.การสรุป</p>	<p>1.กระดาษสีรูปหัวใจ</p> <p>2.กระดาษแผ่นใหญ่</p> <p>3.สีเมจิก</p> <p>4.ใบงานเรื่อง หัวใจ ดวงนั้น</p> <p>5.แบบบันทึกการ เรียนรู้ที่ 6 กิจกรรม คิดบวก</p> <p>6.อุปกรณ์บันทึกเสียง</p>

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
			<p>8. ผู้วิจัยแจกซองใส่กระดาษสีรูปหัวใจ 15 แผ่น ให้สมาชิกทุกกลุ่มทุกคน คนละ 1 ซอง</p> <p>9. ให้แต่ละคนเขียนชื่อตนเองบนซองกระดาษ และเขียนความดี (นิสัยดี) ของตน 1 อย่าง</p> <p>10. เขียนความดีของเพื่อนๆ ในกลุ่มทุกคนๆ ละ 1 อย่าง ลงในกระดาษสีรูปหัวใจ แล้วนำไปใส่ซองตามรายชื่อที่ปรากฏ</p> <p>11. นำกระดาษรูปหัวใจในซองมาเปรียบเทียบกับความดีของตนเองที่เขียนไว้ (30 นาที)</p> <p style="text-align: center;">ขั้นปิดกลุ่ม</p> <p>9. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปประเด็นและสาระที่ได้ในการเข้ากิจกรรมครั้งนี้</p> <p>10. ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความรู้สึกของตนเองถึงการทำกิจกรรมในวันนี้พร้อมเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ที่ 6 และนัดเวลาและสถานที่</p> <p>11. บันทึกการจัดกิจกรรมครั้งนี้ด้วยแบบบันทึกกระแสดวงกลุ่มครั้งที่ 6</p>		

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
7 (60 นาที)	“แบบอย่างที่ดี”	<p>1. เพื่อให้นักเรียนได้ ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในการ พุดในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับการ มองโลกในแง่ดี</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนเห็น สำคัญการเป็นแบบอย่างที่ดี</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจการ เป็นแบบอย่างที่ดี</p>	<p>ขั้นสร้างความรู้สึกปลอดภัย</p> <p>1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายต้อนรับนักเรียนด้วยการกล่าวสวัสดีและสูม ตัวแทนกล่าวคำคมเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมการทำกิจกรรม (5 นาที)</p> <p>ขั้นยอมรับกลุ่ม</p> <p>2. ผู้วิจัยให้นักเรียนทบทวนกิจกรรมกลุ่มก่อนหน้านี้</p> <p>3. ผู้วิจัยนำชวนนักเรียนร้องเพลงพร้อมเพรียงกันเพื่อเตรียมความพร้อม ของสมาชิก (5 นาที)</p> <p>ขั้นรับผิดชอบตนเอง</p> <p>4. ผู้วิจัยกล่าวนำถึงกิจกรรมในครั้งที่ผ่านมาพร้อมเปิดโอกาสให้นักเรียน ได้ตั้งข้อคำถามในประเด็นที่สงสัย (10 นาที)</p>	<p>1.การตั้งคำถาม</p> <p>2.การทำ ความ กระจำ</p> <p>3.การสะท้อน ความรู้สึก</p> <p>4.การเย็บและ การฟัง</p> <p>5.การทบทวน ประโยค</p> <p>6.การให้ความ เข้าใจ</p> <p>7.การเรียนรู้จาก ตัวแบบ</p> <p>8.การเสริมแรง</p> <p>9.การสรุป</p>	<p>1.ใบความรู้</p> <p>กรณีศึกษา เรื่อง ศิษย์ที่ครูไม่ต้องการ</p> <p>3.แบบบันทึกการ เรียนรู้ที่ 7 กิจกรรม แบบอย่างที่ดี</p> <p>4.อุปกรณ์บันทึกเสียง</p>

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
			<p style="text-align: center;">ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลง</p> <p>7. ผู้วิจัยเล่ากรณีตัวอย่างจากใบความรู้ที่ 7 เรื่องศิษย์ที่ครูไม่ต้องการ ที่ผู้วิจัยเตรียมไว้โดยบอกว่าขอให้นักเรียนตั้งใจฟังและติดตามไปด้วย</p> <p>8. เมื่อผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าถึงบุคคลประเภทใดที่นักเรียนต้องการ</p> <p>9. ผู้วิจัยชื่นชมและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมกันแสดงความคิดเห็น (30 นาที)</p> <p style="text-align: center;">ขั้นปิดกลุ่ม</p> <p>12. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความรู้สึกในการทำกิจกรรมครั้งนี้</p> <p>13. ผู้นำกลุ่มกล่าวขอบคุณสมาชิกกลุ่ม และนัดเวลาและสถานที่ในการเข้ากลุ่มครั้งต่อไป (10 นาที)</p> <p>14. บันทึกการจัดกิจกรรมครั้งนี้ด้วยแบบบันทึกกระแสดกลุ่มครั้งที่ 7</p>		

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
8 (60 นาที)	“ยังไม่สาย”	<p>1. เพื่อให้นักเรียนได้ ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ ผ่านมาเกี่ยวกับแบบอย่างที่ดี</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนรู้ถึงการ เป็นแบบอย่างที่ดี</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนได้สำรวจ สำนวณพฤติกรรมที่ต้องการ แก้ไข</p> <p>4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึง พฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข</p>	<p>ขั้นสร้างความรู้สึกปลอดภัย</p> <p>1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายต้อนรับนักเรียนด้วยการกล่าวสวัสดิและสุ่ม ตัวแทนกล่าวคำคมเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมในการทำกิจกรรม</p> <p>2. ผู้วิจัยให้นักเรียนทบทวนกิจกรรมกลุ่มก่อนหน้านี้ (5 นาที)</p> <p>ขั้นยอมรับกลุ่ม</p> <p>3. ผู้วิจัยนำชวนนักเรียนท่องสูตรคูณพร้อมเพรียงกันเพื่อเตรียมความพร้อมของสมาชิก</p> <p>4. ผู้วิจัยกล่าวนำถึงกิจกรรมในครั้งที่ผ่านมา พร้อมทั้งเล่าถึงการเป็นแบบอย่างที่ดีควรมีลักษณะอย่างไร</p> <p>5. ผู้วิจัยอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้ นักเรียนเกิดความมั่นใจในการทำ กิจกรรม (5 นาที)</p> <p>ขั้นรับผิดชอบตนเอง</p> <p>6. ครูตั้งคำถามนักเรียนด้วยคำถามต่อไปนี้ - นักเรียนต้องการแก้ไขพฤติกรรมอะไรก่อนเป็นลำดับแรก</p> <p>7. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ตั้งข้อคำถามในประเด็นที่สงสัย (10 นาที)</p>	<p>1.การตั้งคำถาม</p> <p>2.การทำ ความ กระจำ</p> <p>3.การสะท้อน ความรู้สึก</p> <p>4.การเย็บและ การฟัง</p> <p>5.การทบทวน ประโยค</p> <p>6.การให้ความ เข้าใจ</p> <p>7.การเสริมแรง</p> <p>8.การสรุป</p>	<p>1. กระดาษสีรูป สีเหลี่ยม</p> <p>2. ดินสอสี</p> <p>3.ใบงานเรื่อง ฉันทองทำได้</p> <p>4. แบบบันทึกการเรียนรู้ที่ 8 กิจกรรมยังไม่สาย</p> <p>5.อุปกรณ์บันทึกเสียง</p>

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
			<p style="text-align: center;">ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลง</p> <p>8. ผู้วิจัยแจกกระดาษสีรูปสี่เหลี่ยมให้นักเรียนทำใบงาน เรื่อง ฉันต้องทำได้ ให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมว่าสิ่งใดบ้างที่ต้องการแก้ไขเป็นลำดับแรก</p> <p>9. ผู้วิจัยให้นักเรียนนำเสนอพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขให้เพื่อนฟัง</p> <p>10. ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนร่วมกันแสดงความคิดเห็น (30 นาที)</p> <p style="text-align: center;">ขั้นปิดกลุ่ม</p> <p>11. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปประเด็นและสาระที่ได้ในการเข้ากิจกรรมครั้งนี้</p> <p>12. ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความรู้สึกของตนเองถึงการทำกิจกรรมในวันนี้พร้อมเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ที่ 8 ครั้งนี้</p> <p>13. ผู้นำกลุ่มกล่าวขอบคุณสมาชิกกลุ่มและนัดเวลาและสถานที่ในการเข้ากลุ่มครั้งต่อไป (10 นาที)</p> <p>14. บันทึกการจัดกิจกรรมครั้งนี้ด้วยแบบบันทึกกระแสดวงกลุ่มครั้งที่ 8</p>		

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
9 (60 นาที)	“ทบทวน”	<p>1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนรู้ถึงพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนรู้ถึงเหตุการณ์ความก้าวร้าว</p> <p>4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงพฤติกรรมก้าวร้าว</p>	<p>ขั้นสร้างความรู้สึกปลอดภัย</p> <p>1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายต้อนรับนักเรียนด้วยการกล่าวสวัสดิและสู่มตัวแทนกล่าวคำคมเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมในการทำกิจกรรม (5 นาที)</p> <p>ขั้นยอมรับกลุ่ม</p> <p>2. ผู้วิจัยให้นักเรียนทบทวนกิจกรรมกลุ่มก่อนหน้านี้</p> <p>3. ผู้วิจัยนำชวนนักเรียนร้องเพลงพร้อมเพรียงกันเพื่อเตรียมความพร้อมของสมาชิก (5 นาที)</p> <p>ขั้นรับผิดชอบตนเอง</p> <p>4. ผู้วิจัยกล่าวนำถึงกิจกรรมในครั้งที่ผ่านมา พร้อมทั้งเล่าถึงความรู้สึกของพฤติกรรมที่อยากแก้ไข</p> <p>5. ผู้วิจัยอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการทำกิจกรรม (10 นาที)</p>	<p>1.การตั้งคำถาม</p> <p>2.การทำความกระจ่าง</p> <p>3.การสะท้อนความรู้สึก</p> <p>4.การเขียนและการฟัง</p> <p>5.การทบทวนประโยค</p> <p>6.บทบาทสมมติ</p> <p>7.การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก</p> <p>8. การเสริมแรง</p> <p>9.การสรุป</p>	<p>1. ใบความรู้กรณีศึกษาเรื่อง ต่อยกัน</p> <p>2. แบบบันทึกการเรียนรู้ที่ 9 กิจกรรมทบทวน</p> <p>3.อุปกรณ์บันทึกเสียง</p>

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
			<p style="text-align: center;">ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลง</p> <p>7. ผู้วิจัยขอตัวแทน 4 คน เพื่อมาแสดงบทบาทสมมติ จากนั้นให้เวลาเตรียมตัวนำเสนอบทบาทสมมติ</p> <p>8. นักเรียนซึ่งเป็นตัวแทนออกมานำเสนอบทบาทสมมติ จากนั้นให้สมาชิกร่วมกันแสดงความคิดเห็นพร้อมทั้งร่วมกันวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในบทบาทสมมติ ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - พฤติกรรมที่เกิดขึ้นมีลักษณะอย่างไร - นักเรียนคิดว่าพฤติกรรมนั้นเหมาะสมหรือไม่ - นักเรียนได้ข้อคิดบทบาทสมมติครั้งนี้อย่างไร <p>9. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นพร้อมเปิดโอกาสให้สมาชิกได้ซักถาม (30 นาที)</p>		

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
			<p style="text-align: center;">ขั้นปิดกลุ่ม</p> <p>10. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันสรุปประเด็นและสาระที่ได้ในการเข้ากิจกรรมครั้งนี้</p> <p>11. ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความรู้สึกของตนเองถึงการทำกิจกรรมในวันนี้พร้อมเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ที่ 9</p> <p>12. ผู้นำกลุ่มกล่าวขอบคุณสมาชิกกลุ่ม และนัดเวลาและสถานที่ในการเข้ากลุ่มครั้งต่อไป (10 นาที)</p> <p>13. บันทึกการจัดกิจกรรมครั้งนี้ด้วยแบบบันทึกกระแสดวงกลุ่มครั้งที่ 9</p>		

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
10 (60 นาที)	“สัญญาของเรา”	<p>1. เพื่อให้นักเรียนได้ ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ ผ่านมาเกี่ยวกับพฤติกรรม ก้าวร้าว</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนอธิบาย ถึงความรู้สึกและประโยชน์ จากการเข้ากลุ่ม</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนยุติการให้ การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้ แนวคิดพฤติกรรมนิยม</p> <p>4. เพื่อให้นักเรียนสามารถ นำวิธีการที่ได้เรียนรู้ไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน</p>	<p>ขั้นสร้างความรู้สึกปลอดภัย</p> <p>1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายต้อนรับนักเรียนด้วยการกล่าวสวัสดิและให้นักเรียนทุกคนกล่าวคำคมประจำตัวของตนเอง</p> <p>2. ผู้วิจัยให้นักเรียนทบทวนกิจกรรมครั้งที่ผ่านมา (5 นาที)</p> <p>ขั้นยอมรับกลุ่ม</p> <p>3. ผู้วิจัยชวนให้นักเรียนให้ปิดตาเงิบ 1 นาที</p> <p>4. ผู้วิจัยให้นักเรียนนึกถึงการเปลี่ยนแปลงของตนเอง ตั้งแต่เริ่มทำ กิจกรรม (5 นาที)</p> <p>ขั้นรับผิดชอบตนเอง</p> <p>5. ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนเปิดเผยความรู้ในการเข้ากลุ่ม 9 ครั้งที่ผ่านมา</p> <p>6. ผู้วิจัยนำชวนให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นและร่วมกันให้ กำลังใจแก่กัน (10 นาที)</p> <p>ขั้นแก้ไขเปลี่ยนแปลง</p> <p>7. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำกิจกรรม “กระดานความรู้สึก”</p> <p>8. ผู้วิจัยแจกกระดาษสีรูปหัวใจโดยให้นักเรียนเลือกสีที่ตนชอบคนละ 1 ใบ</p>	<p>1.การตั้งคำถาม</p> <p>2.การทำ ความ กระจำ</p> <p>3.การสะท้อน ความรู้สึก</p> <p>4.การเงิบและ การฟัง</p> <p>5.การทบทวน ประโยค</p> <p>6.การให้ความ เข้าใจ</p> <p>7.การเสริมแรง</p> <p>8.การสรุป</p>	<p>1. กระดาษสีรูปหัวใจ</p> <p>2. ดินสอสี</p> <p>3. ยางลบ</p> <p>4. เพลง</p> <p>5.ใบความรู้เกม กระดานความรู้สึก</p> <p>5. แบบบันทึกการ เรียนรู้ที่ 10 กิจกรรม สัญญาของเรา</p> <p>6.อุปกรณ์บันทึกเสียง</p>

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดมุ่งหมาย	ขั้นตอนและกิจกรรม	เทคนิคที่ใช้	สื่อ/อุปกรณ์
			<p>9. ผู้วิจัยเล่าสิ่งที่ได้จากการปรึกษากลุ่มพร้อมกับแสดงความรู้สึกในการเข้ากลุ่มครั้งแรกจนถึงสิ้นสุดการเข้ากลุ่ม</p> <p>10. ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนความรู้สึก 1 ใบ แล้วนำมาติดที่กระดาษที่ได้เตรียมไว้</p> <p>11. ผู้วิจัยให้นักเรียนนำข้อความในกระดาษของตนเองมาติดบนฝาผนัง</p> <p>12. ผู้วิจัยให้ทุกคนแลกเปลี่ยนอ่านข้อความของเพื่อนๆพร้อมเปิดเพลงเบาๆ ใหฟัง (30 นาที)</p> <p style="text-align: center;">ขั้นปิดกลุ่ม</p> <p>13. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปกิจกรรมที่ผ่านมาทั้งหมด</p> <p>14. สมาชิกทุกคนกอดกันพร้อมทั้งกล่าวกำลังใจต่อกันและกันและยุติกลุ่ม (10 นาที)</p> <p>15. บันทึกการจัดกิจกรรมครั้งนี้ด้วยแบบบันทึกกระแสดวงกลุ่มครั้งที่ 10</p>		

ภาคผนวก ค

สื่อและอุปกรณ์ของโครงการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม

ครั้งที่ 1

ใบความรู้

กิจกรรม เกม “จำชื่อ”

ให้เริ่มพูดชื่อตัวเอง คนที่สองก็พูดชื่อของคนแรกและชื่อตัวเอง คนที่สามก็พูดชื่อคนแรกและชื่อคนที่สองและชื่อตัวเอง เพิ่มจำนวนไปเรื่อยๆ ดังนั้นเคราะห์กรรมจะตกอยู่กับคนสุดท้ายที่ต้องจำชื่อสมาชิกให้รอบวง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน
2. เพื่อฝึกไหวพริบของผู้เล่น

จำนวนผู้เล่น 15 คน

อุปกรณ์ –

สถานที่ ห้องแนะแนว

เวลา 30 นาที

วิธีเล่น

1. ผู้นำกิจกรรมบอกให้ทุกคนลุกขึ้นจับมือเป็นวงกลม
2. ผู้นำกิจกรรมชี้แจงกิจกรรม โดยมีกติกาว่า เมื่อบอกชื่อตัวเองแล้ว ให้ตามด้วยของฝาก ซึ่งของฝากจะต้องเป็นของที่กินได้ เช่น ขนม ผลไม้ ตัวอย่าง ผมชื่อ บี เอาผลไม้มาฝาก
3. ของฝากที่ตามหลังต้องสอดคล้องกับชื่อด้วย
4. ถ้าคนใดบอกชื่อตามด้วยของฝากไม่สอดคล้องหรือบอกซ้ำกับคนอื่นจะถูกลงโทษ
5. ผู้นำกิจกรรมบอกให้ทุกคนแนะนำที่ละคน จนครบทุกคน

ครั้งที่ 2

ใบความรู้

กิจกรรม เกม “มุมมองที่แตกต่าง”

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้รู้จักตนเองมากขึ้น
2. เพื่อสร้างความสนุกสนาน

จำนวนผู้เล่น 15 คน

อุปกรณ์ รูปภาพในหนังสือแมกกาซีน กรรไกร กาว สีเมจิก กระดาษ

สถานที่ ห้องแนะแนว

เวลา 30 นาที

วิธีเล่น

1. ผู้นำกิจกรรมให้สมาชิกเลือกรูปภาพที่เตรียมไว้
2. สมาชิกตัดรูปภาพในแมกกาซีนตามที่ตนชอบจากนั้นติดลงบนกระดาษ
3. ผู้นำกิจกรรมให้สมาชิกเขียนบรรยายความหมายที่ซ่อนในภาพของที่ตนเลือก
4. ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกบอกความรู้สึกของตนเองให้กับสมาชิกทุกคน

ครั้งที่ 3
ใบความรู้
กรณีศึกษา เรื่อง “ทะเลาะวิวาท”

เหตุการณ์กลุ่มนักเรียนทะเลาะวิวาททำร้ายคู่อริต่างสถาบันในช่วงเปิดเทอม ส่วนใหญ่เกิดตามป้ายรถประจำทาง ชุมชนสาธารณะ เป็นภัยที่น่ากลัวของผู้บริสุทธิ์ที่ไม่เกี่ยวข้อง มีโอกาสถูกลูกหลงบาดเจ็บหรือเสียชีวิต

คลิปล่าสุดที่มีประชาชนพากันเข้าไปรุมประณามผู้ที่ก่อเหตุในพื้นที่ จังหวัดสมุทรปราการ นักเรียนอาชีวะใช้อาวุธยิงคู่อริได้รับบาดเจ็บถูกหนามนำตัวส่งโรงพยาบาลสมุทรปราการ

ไทยรัฐออนไลน์ วันที่ 23 พฤษภาคม 2562 เวลา 05:01 น.

(ครั้งที่ 4)

ใบความรู้

เรื่อง “สาเหตุความก้าวร้าว”

สาเหตุความก้าวร้าวมาจาก.....?

1. เกิดจากความคับข้องใจ (Frustration) หมายถึง ภาวะทางจิตใจของบุคคลขณะที่ไม่สามารถบรรลุสิ่งที่ต้องการได้โดยมีอุปสรรคมาขัดขวาง ทำให้มีอาจไปถึงจุดหมายได้ตามที่ตั้งใจ
2. เกิดจากการอบรมเลี้ยงดู (Parenting) การเลี้ยงดูแบบใช้ความรุนแรงทั้งทางร่างกายและคำพูด การลงโทษ การข่มขู่ ไม่รับฟังความคิดเห็นหรือถูกปล่อยปละเลย
3. ครอบครัว (Family) ได้แก่ ครอบครัวที่มีความรุนแรง มีความขัดแย้งสูง แยกแยก พ่อแม่เป็นโรคทางจิตเวช ขาดความใกล้ชิด สิ่งเหล่านี้มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว
4. จากเพื่อน (Friend) เด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวมักมีพฤติกรรมบางอย่าง เช่น หุนหันพลันแล่นหรือมีปัญหาด้านการเรียนที่ทำให้ถูกปฏิเสธจากกลุ่มเพื่อนที่ไม่ก้าวร้าวจึงหันไปหากกลุ่มเพื่อนที่เกเรและมีพฤติกรรมก้าวร้าวตามกลุ่ม
5. โรงเรียน (School) เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวมักมีปัญหาในการเรียนหรือปัญหาพฤติกรรมด้านอื่นๆ ในโรงเรียนมาก่อนโรงเรียนที่เน้นความสำคัญกับเด็กที่สำเร็จในการเรียนมากเกินไปโดยไม่ได้ส่งเสริมความสำเร็จของนักเรียนแต่ละคนที่มีความสามารถต่างกัน .....

สรุปพฤติกรรมก้าวร้าว คือ การกระทำหรือแสดงกิริยาท่าทางในลักษณะที่รุนแรง ซึ่งทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจหรือทรัพย์สิน ไม่เป็นสิ่งที่พึงประสงค์ของสังคม ในที่นี้ผู้วิจัยศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนที่แสดงออกทางกาย ได้แก่ ทำลายของ การตบ ตี เตะ กัด ทะเลาะ ทำร้ายร่างกาย ชกต่อย และพฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกทางวาจา ได้แก่ โต้เถียง พูดไม่ไพเราะ การด่าว่า ชูชิบนิินทา การกล่าวหา

ครั้งที่ 5

ใบงาน

เรื่อง “พฤติกรรมก้าวร้าว”

พฤติกรรมก้าวร้าว
ที่ฉันเคยประสบ

พฤติกรรมก้าวร้าว
ที่ฉันเคยประสบ

พฤติกรรมก้าวร้าว
ที่ฉันเคยประสบ

พฤติกรรมก้าวร้าว
ที่ฉันเคยประสบ

พฤติกรรมก้าวร้าว
ที่ฉันเคยประสบ

ครั้งที่ 6

ใบความรู้

กิจกรรม เกม “ทายนิสัย”

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้รู้จักนิสัยของตนเองและผู้อื่นมากขึ้น
2. เพื่อความสนุกสนาน

จำนวนผู้เล่น 15 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่มๆ ละเท่ากัน

อุปกรณ์ 1.กระดาษสีรูปหัวใจ 2.กระดาษแผ่นใหญ่ 3.สีเมจิก

สถานที่ ห้องแนะแนว

เวลา 30 นาที

วิธีเล่น

1. ผู้นำกิจกรรมแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 7-8 คน
2. ผู้นำกิจกรรมแจกซองใส่กระดาษสีรูปหัวใจ 15 แผ่น ให้สมาชิกกลุ่มทุกคน คนละ 1 ซอง
3. ให้แต่ละคนเขียนชื่อตนเองบนซองกระดาษ และเขียนความดี (นิสัยดี) ของตน 1 อย่าง
4. เขียนความดีของเพื่อนๆ ในกลุ่มๆ ละ 1 อย่าง ลงในกระดาษสีรูปหัวใจ แล้วนำไปใส่ซองตามรายชื่อที่ปรากฏ
5. นำกระดาษรูปหัวใจในซองมาเปรียบเทียบกับความดีของตนเองที่เขียนไว้

ใบงาน
เรื่อง “หัวใจดวงนั้น”

ความดีของฉัน

.....

.....

ความดีของฉัน

.....

.....

ความดีของเพื่อน

.....

.....

ความดีของเพื่อน

.....

.....

ครั้งที่ 7

ใบความรู้

กรณีศึกษา เรื่อง ศิษย์ของครู

ศิษย์ที่ครูไม่ต้องการ

เด็กชายเดช เดชากุล เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นลูกคนเดียวของผู้มีอันจะกินคนหนึ่งถูกพ่อแม่ตามใจมากเกินไป เดชเป็นเด็กฉลาดแต่เขาไม่สนใจต่อการเรียนขาดเรียนบ่อย เอาแต่ใจตนเอง วันหนึ่งเดชมารเรียนตามปกติครูพรทิพย์จึงเรียกเดชมารพบที่โต๊ะหน้าห้องแต่เดชไม่ยอมออกมา เขาทำเป็นไม่สนใจต่อคำพูดของคุณครูและมีการโต้ตอบ ทำให้ครูไม่สามารถ ชมใจได้อีกจึงพูดสั่งสอนเดชอย่างโมโห วันรุ่งขึ้นเดชมารเรียนเพียงครึ่งวันแล้วก็หัวกระเป๋าดินคอตกลับบ้าน ครูพรทิพย์สังเกตว่าช่วงนี้เดชมารเรียนทุกวันแต่งกายเรียบร้อยแต่ซึมเศร้า ครูพรทิพย์ทำเป็นไม่สนใจใยดีเดช จนกระทั่งถึงวันสอบอ่านวิชาภาษาไทยเดชก็เข้ามาจะสอบแต่ครูไม่สนใจไม่พูดด้วย เขาก็เดินออกไปแล้วเดินกลับบ้านน้ำตาซึม วันรุ่งขึ้นเดชไม่มาเรียนหลายวันและครูได้ข่าวว่าเดชไม่สบายครูจึงไปเยี่ยม ที่บ้านเดชขอโทษคุณครู คุณครูพรทิพย์ให้อภัยเดชทุกอย่าง เพราะเดชได้ปรับปรุงตัวเองจนกลายเป็นคนละคน คุณครูพรทิพย์มีความสุขมาก

ชื่อผู้แต่ง พินิตย์ พันธประวัติ

สำนักพิมพ์ โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว ปีที่พิมพ์ 2525

ครั้งที่ 8

ใบงาน

เรื่อง “ฉันต้องทำได้”

ฉันอยากแก้ไข
พฤติกรรม

.....

.....

ฉันอยากแก้ไข
พฤติกรรม

.....

.....

ฉันอยากแก้ไข
พฤติกรรม

.....

.....

ครั้งที่ 9

ใบความรู้

กรณีตัวอย่าง เรื่อง “ต่อยกัน”

อามีนกับอาลีเป็นเพื่อนกัน ทั้งสองไปโรงเรียนแต่เช้าทุกวัน ในระหว่างทางสองคนได้เห็นนักเรียนกำลังทะเลาะชกต่อยกันบริเวณหน้าโรงเรียน จึงรีบห้ามไม่ให้ชกต่อยกัน ปรากฏว่าห้ามไม่ไหว อาลีจึงรีบวิ่งเข้าไปบอกครูอาชิ ครูอาชีก้เลยให้อาลีไปที่เกิดเหตุ ครูก็เลยเข้าไประงับเหตุการณ์นั้นได้

ครั้งที่ 10

ใบความรู้

กิจกรรม เกม “กระดานความรู้สึกรู้สึก”

วัตถุประสงค์

1. เพื่อแสดงความรู้สึกที่ดีต่อกัน
2. เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างกัน

จำนวนผู้เล่น 15 คน

อุปกรณ์ 1. กระดาษสี 2. ดินสอสี 3. ยางลบ 4. เพลง

สถานที่ ห้องแนะแนว

เวลา 30 นาที

วิธีเล่น

1. ผู้นำกิจกรรมแจกกระดาษสีโดยให้สมาชิกเลือกสีที่ตนชอบคนละ 1 ใบ
2. ผู้นำกิจกรรมเล่าสิ่งที่ได้จากการปรึกษากลุ่มพร้อมกับแสดงความรู้สึกในการเข้ากลุ่มครั้ง

แรกจนถึงสิ้นสุดการเข้ากลุ่ม

3. ผู้นำกิจกรรมให้สมาชิกเขียนความรู้สึก 1 ใบ แล้วนำมาติดที่กระดาษที่ได้เตรียมไว้
4. ผู้นำกิจกรรมให้สมาชิกนำข้อความในกระดาษของตนเองมาติดบนฝาผนัง
5. ผู้นำกิจกรรมให้สมาชิกแลกเปลี่ยนอ่านข้อความของเพื่อนๆพร้อมเปิดเพลงเบาๆ ให้ฟัง

แบบบันทึกการเรียนรู้ ครั้งที่ .....

ชื่อกิจกรรม .....

คำชี้แจง ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นตามประเด็นต่อไปนี้

1. สิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้จากการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้

.....

.....

2. ความรู้สึกในการเข้าร่วมกิจกรรมเป็นอย่างไร

3. แนวทางในการพัฒนาตนเอง

.....

.....

4. ขอ 3 คำ

.....

.....

5. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

ภาคผนวก ง

บันทึกการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม

แบบบันทึกกระแสกลุ่มครั้งที่ 1

ชื่อกิจกรรม “ฉันและเธอ”

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายและข้อตกลง กฎกติกา ระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่
2. เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักคุ้นเคยกันระหว่างผู้วิจัย
3. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกันระหว่างนักเรียนและผู้วิจัย
4. เพื่อให้รู้จักเขา รู้จักเรา
5. เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญในการเข้ากลุ่ม

ระยะเวลา	60 นาที
วันที่	2 กันยายน 2562
เวลา	14.40-15.40 น.
สถานที่	ห้องแนะแนว

ผลที่ได้จาก การทำกิจกรรมกลุ่ม

ผู้วิจัยกล่าวทักทาย พูดคุยเรื่องทั่วไป จากนั้นกล่าวแนะนำตนเอง เล่าความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของโปรแกรมกลุ่มให้รับทราบ ผู้นำกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกแนะนำตนเองเพื่อสร้างสัมพันธภาพและโดยการทำกิจกรรม “ฉันและเธอ” สมาชิก 5 เริ่มแนะนำชื่อตนเองเป็นคนแรก จากนั้นสมาชิกคนต่อไปแนะนำชื่อตนเองจนครบ ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกวางข้อตกลงกลุ่มร่วมกัน โดยสมาชิก 12 นำเสนอเรื่องการตรงต่อเวลา สมาชิก 8 เสนอการรักษาความลับภายในกลุ่ม จากนั้นผู้นำกลุ่มได้เปิดโอกาสให้สมาชิกแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่สงสัยในการเข้าโปรแกรมกลุ่ม จากนั้นร่วมกันสรุปประเด็นและนัดหมายในการเข้ากลุ่มครั้งต่อไป

การถอดเทปการสนทนาในกลุ่ม (ครั้งที่ 1)

- ผู้นำกลุ่ม : สวัสดีนักเรียนทุกคน วันนี้ครูมีกิจกรรม ฉันและเธอ มาให้นักเรียนได้ร่วมกันทำ ครูจะให้นักเรียนทุกคนยืนขึ้นจับมือเป็นวงกลมจากนั้นให้นักเรียนบอกชื่อของตนเองแล้วให้ตามไปด้วยชื่อของฝาก
- ผู้นำกลุ่ม : พร้อมรึยังครับ
- สมาชิก (ทุกคน) : พร้อมแล้วครับ
- สมาชิก 5 : ผมชื่อ (A) ผมเอาไอศกรีมมาฝาก
- สมาชิก 8 : ผมชื่อ (L) ผมนำสตรอเบอรี่มาฝาก
- สมาชิก 4 : ผมชื่อ (E) ผมนำเงาะมาฝาก
- สมาชิก 1 : ผมชื่อ (M) ผมนำกะทิมาฝาก
- สมาชิก 3 : ผมชื่อ (P) ผมนำขามาฝาก
- สมาชิก 10 : ผมชื่อ (G) ผมเอาปลากระพงมาฝาก
- สมาชิก 15 : ผมชื่อ (U) ผมนำไมโลร้อนมาฝาก
- สมาชิก 2 : ผมชื่อ (S) ผมนำน้ำปั่นมาฝาก
- สมาชิก 9 : ผมชื่อ (J) ผมเอากะปิมาฝาก
- สมาชิก 7 : ผมชื่อ (B) ผมนำขนมตัดมาฝาก
- สมาชิก 13 : ผมชื่อ (D) ผมเอาละมุดมาฝาก
- สมาชิก 14 : ผมชื่อ (H) ผมเอาปลาซาตินมาฝาก
- สมาชิก 12 : ผมชื่อ (Z) ผมนำคอฟฟี่มาฝาก
- สมาชิก 6 : ผมชื่อ (R) ผมพากล้วยบวดยี่มาฝาก
- สมาชิก 11 : ผมชื่อ (K) ผมเอาขนมอาเกาะฝาก
- ผู้นำกลุ่ม : (สรุปเพิ่มเติม) การทำกิจกรรมในวันนี้ เป็นการเริ่มต้นให้นักเรียนทุกคนได้คุ้นเคย ได้รู้จักเขาและรู้จักเราถึงแม้ทุกคนเคยรู้จักกันมาก่อนแล้ว ที่สำคัญคือต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจของนักเรียนทุกคน เช่น การเปิดเผยตนเอง มีความจริงใจและไว้วางใจกัน ความรับผิดชอบต่อกลุ่มรวมไปถึงการรักษาความลับ

- ผู้นำกลุ่ม : มีใครจะแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมไหมครับ
- สมาชิกทุกคน : เงียบ.....
- ผู้นำกลุ่ม : สำหรับวันนี้ครูขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่นักเรียนทุกคนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมครั้งนี้ เจอกันใหม่ครั้งหน้า สถานที่เดิม เวลาเดิม อินชาอัลลอฮ
- สมาชิกทุกคน : อินชาอัลลอฮครับ

แบบบันทึกกระแสกลุ่ม ครั้งที่ 2

ชื่อกิจกรรม “คิดต่าง”

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับความสำคัญในการเข้ากลุ่ม
2. เพื่อให้นักเรียนได้ทำความรู้จักเข้าใจตนเองและสมาชิกมากขึ้น
3. เพื่อให้นักเรียนเกิดความตระหนักในข้อดีและข้อเสียของตนเอง
4. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงข้อดีและข้อเสียของตนเอง

ระยะเวลา	60 นาที
วันที่	6 กันยายน 2562
เวลา	14.40 - 15.40 น.
สถานที่	ห้องแนะแนว

ผลที่ได้จาก การทำกิจกรรมกลุ่ม

ผู้นำกลุ่มกล่าวทักทายพูดคุยเรื่องทั่วไป จากนั้นร่วมกันแลกเปลี่ยนและทบทวนเรื่องราวและข้อตกลงที่ผ่านมาและบอกวัตถุประสงค์ในครั้งนี้ ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกทำกิจกรรม มุมมองที่แตกต่าง โดยสมาชิกเลือกรูปภาพแล้วไตร่ตรองนึกถึงตนเองแล้วบรรยายใต้ภาพแล้วร่วมกันแลกเปลี่ยนรูปภาพและความหมายที่ซ่อนในภาพที่ตนเลือก เพื่อให้สมาชิกเข้าใจตนเองและผู้อื่นมากขึ้นและได้สะท้อนความคิดความรู้สึกให้สมาชิกได้รับรู้ถึงข้อดีข้อเสียของตน จากนั้นผู้นำกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกร่วมกันสรุปประเด็นและนัดหมายในการเข้ากลุ่มต่อไป

การถอดเทปการสนทนาในกลุ่ม (ครั้งที่ 2)

ผู้นำกลุ่ม : หลังจากทีนักเรียนได้แบ่งกลุ่มเป็นสองกลุ่มแล้ว ครูจะให้นักเรียนเลือกรูปภาพที่ครูเตรียมไว้ ให้นักเรียนเลือกรูปภาพแล้วไตร่ตรองนึกคิดถึงตนเองผ่านรูปภาพแล้วบรรยายข้อดีข้อเสียของตนเอง

- สมาชิก 3 : รูปภาพของผมเป็นรูปก้อนหิน ที่เลือกรูปนี้เพราะว่าผมเป็นคนที่ไม่อ่อนไหว เวลาอยากได้อะไรต้องเอาชนะให้ได้เสมอ
- สมาชิก 5 : ภาพของผมเป็นภาพนาฬิกา เพราะว่าเป็นคนตรงต่อเวลา ผมจะมาโรงเรียนแต่เช้าเสมอ เวลาพ่อกับแม่ไม่อยู่บ้านผมจะรักษาคำพูดที่พ่อกับแม่สั่งไว้เสมอ
- สมาชิก 2 : ภาพของผมคือลูกฟุตบอล ผมสามารถใช้เตะลูกบอลออกไป แค่ลูกบอลที่สัมผัสกับปลายเท้าผมแค่นั้น มันทำให้ผมมีความสุขมากครับ
- สมาชิก 4 : รูปภาพของผมคือรูปท้องฟ้า ผมพูดไม่ถูกจริงๆ ว่าทำไมถึงชอบมากขนาดนี้ แต่ว่าเราชอบท้องฟ้าจริงๆ ชอบจนต้องเงยหน้ามองดูทุกครั้งเวลาออกไปข้างนอก
- สมาชิก 12 : รูปภาพของผมเป็นต้นไม้ เพราะเมื่อใดที่ผมได้ยินคำว่าต้นไม้ สิ่งแรกที่ผมนึกถึงคือความร่มเย็น แม้ใครจะไม่ได้นึกถึงต้นไม้ในแง่ลบเดียวกับผม แต่คงจะเห็นด้วยกับเราว่า ต้นไม้ให้ความร่มเย็น
- สมาชิก 11 : ภาพของผมเป็นนกกินผลไม้ บินบนท้องฟ้า เห็นโลกมุมสูง ส่งเสียงเพราะๆ เกาะตามกิ่งไม้ หาผลไม้อร่อยกิน
- สมาชิก 9 : ดอกกล้วยไม้ครับ เพราะผมคิดว่ากล้วยไม้เป็นดอกไม้ที่สวยงาม น่าทะนุถนอม มีความสวยงามและโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ แต่พอมองดูอีกมุมก็รู้สึกว่าดอกกล้วยไม้ถ้าไม่ดูแลก็จะตายง่าย
- สมาชิก 8 : ภาพของผมคือทะเล ผมชอบเล่นน้ำทะเลมาก ในวันหยุดเสาร์และอาทิตย์ ผมจะตามคุณพ่อไปหาปลาในทะเลครับ
- สมาชิก 10 : ภาพของผมเป็นรูปม้า ที่ผมชอบเพราะว่าม้าวิ่งเร็วและแข็งแรงครับ
- สมาชิก 6 : ภาพของผมคือรูปนก เพราะว่ามันน่ารัก เรียง สวยงาม
- สมาชิก 13 : ภาพของผมเป็นรูปสิงโต เพราะสิงโตมันแข็งแรง อดทน มีความมั่นใจสูง

- สมาชิก 7 : ภาพของผมเป็นท้องฟ้าและก้อนเมฆ ผมเห็นก้อนเมฆที่เรารู้สึกอยากจับมัน เพราะก้อนเมฆมันขาวบริสุทธิ์มาก
- สมาชิก 12 : รูปของผมคือดวงอาทิตย์ เพราะดวงอาทิตย์มันมีพลัง ผมรู้สึกสบายใจเมื่อตอนเห็นดวงอาทิตย์กำลังขึ้นตอนเช้าๆ ทำให้รู้สึกว่ามีชีวิตอีกรวัน
- ผู้นำกลุ่ม : (สรุปเพิ่มเติม) ครูดีใจมากในการทำกิจกรรมในวันนี้ นักเรียนทุกคนให้ความร่วมมือ ได้ดีมาก ครูอยากให้นักเรียนทุกคนปรบมือให้กำลังใจตนเองให้กับเพื่อนๆ ในกลุ่ม ครูเชื่อว่านักเรียนทุกคนทำได้
- ผู้นำกลุ่ม : สำหรับวันนี้ครูขอขอบใจนักเรียนทุกคน เจอกันใหม่ครั้งหน้า สถานที่เดิม เวลาเดิม อินซาอัลลอฮ
- สมาชิกทุกคน : อินซาอัลลอฮครับ

แบบบันทึกกระแสกลุ่ม ครั้งที่ 3

ชื่อกิจกรรม “ไม่ดี นะ”

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับข้อดีข้อเสียของตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจโทษของพฤติกรรมก้าวร้าว
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถควบคุมตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวได้
4. เพื่อให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์และสะท้อนคิดเหตุการณ์ได้
5. เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักความก้าวร้าวและวิธีป้องกันเมื่อประสบต่อเหตุการณ์ความก้าวร้าว

ได้

ระยะเวลา	60 นาที
วันที่	9 กันยายน 2562
เวลา	14.40 - 15.40 น.
สถานที่	ห้องแนะแนว

ผลที่ได้จาก การทำกิจกรรมกลุ่ม

การทำกลุ่มครั้งนี้เป็นการทำกลุ่มครั้งที่ 3 ผู้นำกลุ่มทบทวนข้อตกลงร่วมกันของกลุ่มและทบทวนเรื่องราวที่ได้พูดคุยกันในครั้งที่ผ่านมา ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกวิเคราะห์เหตุการณ์ในหนังสือพิมพ์สมาชิก 2 ไม่เหมาะสม เพราะเค้าทำให้คนอื่นเดือดร้อน สมาชิก 4 ไม่เหมาะสมครับ เพราะชาวบ้านกลัวที่โดนลูกหลงจนบาดเจ็บและก็ตาย สมาชิกทุกคนได้แบ่งปันเรื่องราวโดยผู้นำกลุ่มใช้เทคนิคการให้กำลังใจกับทุกคนและเชิญชวนร่วมกันสรุปทบทวนเรื่องราวพร้อมนัดหมายในการพบปะครั้งต่อไป

การถอดเทปสนทนาในกลุ่ม (ครั้งที่ 3)

- ผู้นำกลุ่ม : ในวันนี้ครูมีเรื่องราวจากในหนังสือพิมพ์อ่านให้ฟัง แต่พวกเราจะต้องช่วยครูแสดงความคิดเห็นว่า สิ่งที่เราได้ฟังนั้นเหมาะสมหรือไม่ และหากว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับเราจริงๆ เราจะรับมือกับมันอย่างไร
- ผู้นำกลุ่ม : ตอนนี้ครูอ่านจบแล้ว ครูอยากทราบว่า พวกเราคิดว่าเหตุการณ์นี้เหมาะสมหรือไม่ อย่างไร
- สมาชิก 2 : ไม่เหมาะสม เพราะเค้าทำให้คนอื่นเดือดร้อน
- สมาชิก 4 : ไม่เหมาะสมครับ เพราะชาวบ้านกลัวที่โดนลูกหลงจนบาดเจ็บและก็ตาย
- สมาชิก 7 : ไม่ดีเลย เพราะเด็กพวกนี้ชอบใช้ความรุนแรงเรื่องแค่นี้ก็ทะเลาะกัน
- ผู้นำกลุ่ม : เราคิดว่าเขาชอบใช้ความรุนแรงเพื่อแก้ปัญหามากกว่าการพูดคุยกันด้วยเหตุผล
- สมาชิก 15 : ใช่ครับ เพราะบางทีผมเคยได้ยินในข่าวเหมือนกัน แค่อยู่นละโรงเรียนกันก็ต้องเกลียดกัน
- สมาชิก 6 : เหมือนที่แถวบ้านทะเลาะกันเรื่องแย่งสนามบอล ไม่ทันได้เล่นก็ต่อยกัน
- ผู้นำกลุ่ม : แล้วตอนนั้นเราอยู่ในเหตุการณ์ เราเกิดความรู้สึกอย่างไรบ้างครับ
- สมาชิก 9 : แรก ๆ ก็สนุกดีครับ แต่พอเค้าต่อยกัน ก็รู้สึกว่ามันรุนแรงขึ้นก็เริ่มกลัว
- ผู้นำกลุ่ม : หากตอนนั้นเป็นพวกเราบ้าง ที่อยู่ในเหตุการณ์แทน 6 เราจะรู้สึกแบบไหน
- สมาชิก 1 : ตกใจครับ แต่คงรีบไปบอกผู้ใหญ่ให้มาช่วย
- สมาชิก 8 : ใช่ครับ

- ผู้นำกลุ่ม : เก่งมาก สิ่งที่เราคิดถูกต้องแล้ว เราจะไปช่วยห้ามก็คงไม่ได้ เรา
จะโดนทำร้ายกลับมาแทนด้วย (เสริมแรง) คราวนี้กลับมาที่ข่าวครู
อ่านให้ฟังเมื่อครู เราคิดอย่างไรบ้าง
- สมาชิก 10 : ไม่เหมาะสมมากครับ เพราะเค้าทำร้ายผู้อื่นด้วย
- สมาชิก 12 : ใช่ครับ เค้าทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ
- สมาชิก 11 : เค้าทำให้คนตายเป็นบาป
- ผู้นำกลุ่ม : แล้วถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเราจะรับมือกับมันอย่างไร
- สมาชิก 3 : ถ้าเป็นผมคงกลัวมาก คิดถึงพ่อกับแม่คงทำอะไรไม่ถูก
- สมาชิก 14 : แต่ถ้าวิ่งหนีคงไปซ่อนก่อน
- สมาชิก 8 และ 13 : ถ้าหากเราเจ็บหรือตายขึ้นมา พ่อแม่คงเสียใจมากเลย
- สมาชิก 9 : บางทีคนแบบนี้ก็น่าโดนจับไปให้หมด ไม่ควรมาอยู่ ทำให้คนอื่น
เดือดร้อน
- ผู้นำกลุ่ม : เก่งมากครับ ครูรู้สึกได้เลยว่า พวกเรารู้สึกกับเหตุการณ์ที่ครูเล่า
ให้ฟังจริง ทำให้ครูรับรู้ได้ว่าพวกเราไม่ได้อยากให้เหตุการณ์นี้เกิด
ขึ้นกับเราหรือคนที่เรารักรวมถึงผู้อื่นด้วย ดังนั้นพวกเราคิดว่าจะ
ทำอย่างไร เพื่อไม่ให้เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นกับเรา
- สมาชิก 1 : เวลาที่เราอยู่ด้วยกันต้องให้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ของเราเอง
- สมาชิก 14 : ใช่ครับ เราต้องไม่โกรธคนอื่นง่ายๆ
- ผู้นำกลุ่ม : แล้วถ้าเป็นคนอื่นมาโกรธเราแทน เราจะทำอย่างไร
- สมาชิก 14 และ 8 : เราก็คต้องคุยกันดีๆ และรู้จักพูดขอโทษด้วยครับ
- ผู้นำกลุ่ม : (สรุปเพิ่มเติม) นักเรียนทุกคนเก่งมาก กิจกรรมในวันนี้ ทุกคนทำ
ได้ดีมาก ช่วยกันตอบและแสดงความคิดเห็นกันทุกคนเลย
เพราะฉะนั้น หากวันหนึ่งเราเจอเหตุการณ์การใช้ความรุนแรง
เกิดขึ้น ครูคิดว่า พวกเราคงจะสามารถรับมือกับมันได้ดีทีเดียว
- ผู้นำกลุ่ม : สำหรับวันนี้ครูขอขอบคุณนักเรียนทุกคน เจอกันใหม่ครั้งหน้า
สถานที่เดิม เวลาเดิม อินซาอัลลอฮ
- สมาชิกทุกคน : อินซาอัลลอฮครับ

แบบบันทึกกระแสกลุ่ม ครั้งที่ 4

ชื่อกิจกรรม “ยอมรับมัน”

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับความก้าวร้าวและวิธีป้องกัน
2. เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจของพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น
3. เพื่อให้นักเรียนเห็นถึงสาเหตุที่เกิดจากพฤติกรรมก้าวร้าว
4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าว

ระยะเวลา	60 นาที
วันที่	12 กันยายน 2562
เวลา	14.40-15.40 น.
สถานที่	ห้องแนะแนว

ผลที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่ม (ครั้งที่ 4)

การทำกลุ่มครั้งนี้เป็นครั้งที่ 4 ซึ่งเป็นการทำกลุ่มที่สำคัญมาก เพราะสมาชิกได้เห็นถึงสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าวและแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหา สมาชิก 3 ได้กล่าวถึงสาเหตุเกิดจากครอบครัวที่แตกแยกทำให้ลูกไม่มีความสุข สมาชิก 10 สาเหตุมาจากเกม เดี่ยวนี้มีเกมฆ่ากัน ใช้ดาบ ใช้ปืน ยิงกัน สมาชิกทุกคนได้แบ่งปันเรื่องราวโดยผู้นำกลุ่มใช้เทคนิคการให้กำลังใจกับทุกคน และเชิญชวนร่วมกันสรุปทบทวนเรื่องราวพร้อมนัดหมายในการพบปะครั้งต่อไป

ตัวอย่างการเทพการสนทนาในกลุ่ม

ผู้นำกลุ่ม : จากเนื้อหาที่ครูอ่านและให้เราทำแผนผังความคิดไปนั้น เราช่วยกันสรุปสาเหตุของการพฤติกรรมก้าวร้าวหน่อยว่าเกิดจากอะไรบ้าง แล้วเราจะช่วยกันแก้ไขอย่างไร

- สมาชิก 3 : เกิดจากครอบครัวที่แตกแยกทำให้ลูกไม่มีความสุข
 ผู้นำกลุ่ม ; คือหมายความว่าพ่อแม่ที่แยกทางกันทำให้ลูกรู้สึกขาด
 ความอบอุ่นและขาดที่ปรึกษาไม่รู้จะพูดกับใครเลยทำตัว
 แยกๆ เพื่อให้พ่อแม่มาสนใจใช้ใหม่ครับ
- สมาชิก 3 : ใช่ครับ
 ผู้นำกลุ่ม : แล้วนักเรียนคิดว่าจะหาทางออกอย่างไรดี
- สมาชิก 12 : เราก็ต้องปรึกษาผู้ใหญ่ครับอย่างครูที่คอยช่วยเหลือพวก
 เรา
- สมาชิก 2 : ถ้าแบบนั้นเราก็พูดหรือถาม ยากับปู่ หรือญาติพี่น้องคน
 อื่นๆ เอาได้ครับ
- ผู้นำกลุ่ม : เก่งมากครับกับแนวทางที่ช่วยแก้ปัญหาในเรื่องของ
 ครอบครัวที่แตกแยกหากเราไม่สามารถปรึกษาพ่อกับแม่
 ได้ เรายังมีญาติผู้ใหญ่คนอื่นหรือปรึกษาคุณครูท่านอื่นๆ
 ก็ได้ ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นครูคนเดียว นอกจากนั้นยังมี
 สาเหตุอื่นอีกไหมครับที่ทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว
- สมาชิก 7 : เพื่อนครับ เพราะถ้าเราคบเพื่อนดี เราก็จะทำสิ่งที่ดี แต่
 ถ้าเราคบเพื่อนนิสัยไม่ดีเราก็จะเป็นเด็กเกเรไปด้วย
- สมาชิก 1 : การลงโทษครับ เพราะถ้าหากเด็กที่ถูกลงโทษแรงๆ และ
 เจ็บเขาก็จะกลัวแต่ไม่นานแล้วเขาก็จะทำอีก
- ผู้นำกลุ่ม : เก่งมากครับ หากคุณครูตีเด็กแรงๆ เด็กก็จะกลัวแค่
 ระยะแรกๆ แต่ถ้าไม่มีคุณครูอยู่ตรงนั้น เด็กคนนั้นก็ทำตัว
 เกเรเหมือนเดิม นอกจากนี้ยังมีสาเหตุใดบ้างครับ
- สมาชิก 10 : เกมครับ เดี่ยวนี้มีเกมฆ่ากัน ใช้ดาบ ใช้ปืน ยิงกัน พอ
 เด็กๆ ดู เขาก็เอามาตามกันเหมือนในหนัง คมแฝกครับที่
 เขาชอบใช้ไม้ตีกัน
- ผู้นำกลุ่ม : จากสาเหตุที่นักเรียนพูดถึงคือการเล่นเกม นักเรียนคน
 ไหนเล่นเกมประเภทนี้บ้าง เล่นแล้วรู้สึกอย่างไร

- สมาชิก 15 : รู้สึกสนุกครับ เล่นแล้วเราจะได้ของรางวัลเพื่อเพิ่มพลังให้ตัวเอง
- ผู้นำกลุ่ม : เล่นแล้วรู้สึกสนุกยิ่งเล่นกับเพื่อนหลายๆ คน ยิ่งสนุกเหมือนเราได้รับการยอมรับรู้สึกเหมือนเป็นเทพอะไรประมาณนั้นหรือไม่
- สมาชิก 2 : ใช่ครับ
- ผู้นำกลุ่ม: แล้วเคยไหมที่เราเอาพฤติกรรมจากเกมมาลอกเลียนแบบ
- สมาชิก 5 และ 13 : เคยครับ เคยเอาไม้มาไล่ตีกัน แต่โดนห้ามก่อนเพราะแม่บอกว่าเดี๋ยวไม้โดนหัว หัวแตก
- ผู้นำกลุ่ม : นักเรียนคิดว่าพฤติกรรมที่เล่นกันในเกมเป็นอย่างไร เอามาเล่นในชีวิตจริงได้ไหม
- สมาชิก 6 : ไม่ได้ครับ เพราะเหมือนในเกม ค่าใช้ป็นยิ่งกัน ถ้าเราเอาปืนมายิงกัน เราก็ตีตคูก
- สมาชิก 14 : ใช่ครับ เพราะในเกมเล่นไปตายเราก้เล่นใหม่ แต่ถ้าเป็นคนจริงๆ ตายแล้วก็ตายไปเลยครับ
- ผู้นำกลุ่ม : ใช่ครับ เพราะในเกมเราเล่นเพื่อให้สนุกๆ แต่ในชีวิตจริงเราทำไม่ได้ เพราะอะไร .....(เงียบ) เพราะเรามีกฎหมาย คนทำผิดก็ต้องตีดคูก คนที่ตายก็จะตายไปเลยไม่ฟื้นกลับมา สุดท้ายนี้ครูอยากให้นักเรียนช่วยกันสรุปหน่อยว่าเราจะมีทางแก้ไขให้กับพฤติกรรมก้าวร้าวนี้ได้อย่างไร
- สมาชิก 4 : หากเรามีปัญหาอะไรให้เราปรึกษาผู้ใหญ่ อย่าโกหก เพราะบางครั้งเราก้ทำทั้งหมดไม่ได้
- สมาชิก 9 : หรือไม่เราก้ไปบอกครูครับ เพราะครูเป็นผู้ใหญ่ ครูช่วยได้

ผู้นำกลุ่ม

: (สรุปเพิ่มเติม) ตอนนี้ครูอยากให้เราปรบมือให้กับตัวเอง
ดังกๆ ที่ในวันนี้เรามาช่วยกันทำแฉงผังความคิดและ
ช่วยกันตอบคำถาม ในวันนี้เราเรียนรู้ถึงสาเหตุและการ
หาแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าวกันแล้ว หลายๆ
อย่าง หลายๆ ความคิด เราสามารถนำไปใช้ได้จริงเมื่อเรา
ต้องเผชิญปัญหา ขอแค่เราอย่ากลัวที่จะแก้ไข เพราะเรา
ไม่ได้อยู่เพียงลำพังคนเดียวบนโลกใบนี้ เรามีพ่อแม่ ญาติ
พี่น้อง เพื่อนๆ รวมถึงคุณครูด้วยที่หวังดีต่อนักเรียน ใน
ฐานะครูเองก็อยากให้เห็นทุกคนเติบโตขึ้นเป็นคนดี
เข้มแข็ง เป็นที่ต้องการและเป็นกำลังสำคัญในสังคมด้วย
เช่นกัน ครูรักและเชื่อใจทุกคนนะครับ

แบบบันทึกกระแสกลุ่ม ครั้งที่ 5

ชื่อกิจกรรม “แล้วก็แล้วไป”

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าว
2. เพื่อให้นักเรียนรู้และสังเกตถึงการเปลี่ยนแปลงตนเอง
3. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้จากพฤติกรรมก้าวร้าว
4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงพฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดขึ้น

ระยะเวลา	60 นาที
วันที่	16 กันยายน 2562
เวลา	14.40-15.40 น.
สถานที่	ห้องแนะแนว

ผลที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่ม

ผู้นำกลุ่มทักทายสอบถามเรื่องทั่วไปและทบทวนข้อตกลงร่วมกันภายในกลุ่ม ผู้นำกลุ่มทบทวนเรื่องราวที่ได้พูดคุยกันในครั้งนี้ที่ผ่านมาและเปิดโอกาสให้สมาชิกสอบถามหรือแลกเปลี่ยนเรื่องราวที่ผ่านมา สมาชิกกล้าจะเล่าเรื่องราวที่ไม่ดีของตัวเองที่เคยเกิดขึ้นมาจากอดีต เป็นความกล้าที่จะยอมรับว่า สิ่งที่ตนเองทำเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องและได้เรียนรู้ถึงผลของการกระทำ บางคนโดนคุณครูลงโทษ บางคนถูกแม่ตี กลายเป็นบทเรียนที่สอนเราให้โตขึ้น

การถอดเทปการสนทนาในกลุ่ม (ครั้งที่ 5)

ผู้นำกลุ่ม : เมื่อสักครู่ ครูให้นักเรียนผ่อนคลายด้วยการหัวเราะไป
แล้ว ในการทำกลุ่มครั้งนี้ ครูอยากให้นักเรียนเล่า
เหตุการณ์ก้าวร้าวที่ตัวเองประสบกับตัว ไม่ว่าจะเราจะ
เป็นคนทำเองหรือใครทำแล้วเราเห็น ให้นักเรียนเล่าคน

- ละ 1 เหตุการณ์ และลองหาความรู้สึกของประสบการณ์
นั้น
- สมาชิก 14 และ 7 : ผมกับเพื่อนอยากเล่นฟุตบอล พวกผมเลยไปขอลูกบอล
จากคุณครู แต่ครูไม่ให้ ผมโมโหเลยหลุดปาก คำครูไป
ครับ
- สมาชิก 2 : ผมขอเงินแม่ไปเล่นเกม แต่แม่ไม่ให้ ผมเลยโกรธหยิบ
แก้วน้ำขว้างลงพื้นและโดนแม่ตีซ้ำ ผมเลยหนีเข้าห้องไป
ครับ
- สมาชิก 15 : ผมแย่งลูกบอลกับเพื่อนห้องข้างๆ ครับ พอแบ่งกัน เรา
เลยต่อยกันครับ
- สมาชิก 9 : วันนั้นผมโดนเพื่อนแกล้งเอารองเท้าผมไปซ่อนครับ ผม
โมโหเลยเอารองเท้าคนที่แกล้งไปโยนใส่ตัวเขากลับ เลย
โดนครูตีทั้งคู่ครับ
- สมาชิก 6 : ผมเคยไปขอเงินที่น้องครับ จะเอาไปซื้อขนม แต่น้อง
ไม่ให้ ผมเลยเตะน้อง แม่เห็นพอดี เลยโดนแม่ว่าและโดน
ตีครับ
- สมาชิก 5 : ผมเคยทะเลาะกับเพื่อน เพื่อนชอบมาด่าพ่อแม่ผม ผม
แค้นเลยปล่อยลมยางเพื่อนครับ วันนั้นเขาเชิญรถกลับบ้าน
ไป
- สมาชิก 8 : ผมทะเลาะกับพี่ครับ เพราะแย่งของเล่นกับผม จากนั้น
ผมโยนของเล่นใส่พี่ พอพี่ไม่ให้ของเล่นแล้ว พี่ก็ตีผม ผม
ต่อยกลับ เลยทะเลาะกันครับ
- สมาชิก 3, 11 และ 13 : เคยขอโทรศัพท์มาเล่นเกม แต่น้องไม่ให้ ผมกับน้อง
ทะเลาะกัน เลยปลั๊กน้องจนล้ม
- สมาชิก 12 : ผมตบหัวเพื่อนในตอนเช้าแถวกินข้าว เพราะที่ผมจ้อง
อยู่เป็นคนแรก แต่เพื่อนไม่ให้ ผมเลยตบและปลั๊กเพื่อน
ออกมา

ผู้นำกลุ่ม

: พวกเราทุกคนเก่งมากครับ ครูรู้สึกชื่นชมทุกคนที่กล้าจะเล่าเรื่องราวที่ไม่ดีของตัวเองที่เคยเกิดขึ้นมาจากอดีต เป็นความกล้าที่จะยอมรับว่า สิ่งที่คุณเองทำเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เราเรียนรู้ถึงผลของการกระทำ บางคนโดนคุณครูลงโทษ บางคนถูกแม่ตี กลายเป็นบทเรียนที่สอนเราให้โตขึ้น ครูหวังเป็นอย่างยิ่งว่า กิจกรรมในวันนี้ของพวกเรา จะช่วยให้เราคิดก่อนที่จะลงมือทำอะไรควรอะไรไม่ควร ทุกคนปรบมือให้กำลังใจตัวเองและเพื่อนๆ ดังๆ ครับ (เย้....)

แบบบันทึกกระแสดกลุ่ม ครั้งที่ 6

ชื่อกิจกรรม “คิดบวก”

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับการที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมก้าวร้าว
2. เพื่อให้นักเรียนรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงตนเอง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักมองโลกในแง่ดี
4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงการมองโลกในแง่ดี

ระยะเวลา	60 นาที
วันที่	20 กันยายน 2562
เวลา	14.40-15.40 น.
สถานที่	ห้องแนะแนว

ผลที่ได้จากการทำกลุ่ม (ครั้งที่ 6)

การทำกลุ่มครั้งนี้เป็นการทำกลุ่มครั้งที่ 6 เพื่อให้สมาชิกได้เข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดี สมาชิกได้เล่าข้อดีของตนเองและเรียนรู้ในการมองโลกในแง่ดีต้องปฏิบัติตัวอย่างไร สมาชิกทุกคนได้แบ่งปันเรื่องราวโดยผู้นำกลุ่มใช้เทคนิคการให้กำลังใจกับทุกคนและเชิญชวนร่วมกันสรุปทบทวนเรื่องราวพร้อมนัดหมายในการพบปะครั้งต่อไป

การถอดเทปการสนทนาในกลุ่ม (ครั้งที่ 6)

ผู้นำกลุ่ม : เมื่อสักครู่ พวกเราได้เล่นเกม “ทายนิสัย” ไปแล้ว ในการทำกลุ่มครั้งนี้ ครูอยากให้นักเรียนเขียนความดีของนักเรียนเอง 1 ความดี จากนั้นให้นักเรียนเล่าให้เพื่อนๆ ฟังครับ

- สมาชิก 11 : ข้อดีของผมคือ ผมสามารถถือศีลอดได้ครบ ผู้รู้จักที่จะแบ่งปันสิ่งของเล็กๆ น้อยๆ ให้เพื่อนและอีกอย่างผมยังช่วยแม่ทำความสะอาดบ้านได้
- สมาชิก 8 : ส่วนผมก็สามารถปฏิบัติตามคำสอน ฝึกอ่านอัลกุรอาน ละหมาดครบ 5 เวลาได้ครับ
- สมาชิก 1 : สิ่งที่ผมคิดว่าเป็นข้อดี คือผมเป็นคนที่ไม่โกรธใครง่ายๆ ชอบยิ้มให้กับเพื่อนๆ ตอนสละมาจับมือกัน
- สมาชิก 2 : ผมเป็นคนที่มีความรับผิดชอบครับ เวลาครูสั่งงานอะไร ผมก็จะพยายามทำงานเสร็จครับ เป็นคนที่รู้จักให้ภัย
- สมาชิก 6 : ผมเป็นคนที่พูดจาไพเราะ และชอบแบ่งของกินให้เพื่อนๆ เวลาผมพาขนมก็จะแบ่งให้เพื่อนเสมอ
- สมาชิก 15 : ข้อดีของผม คือ ผมสามารถถือศีลอดตลอดทั้งเดือน ยกเว้นตอนที่ผมไม่สบายก็ไม่สามารถถือศีลอดได้
- สมาชิก 3 : ผมไม่ชอบการโกหก เพราะผมเคยทำตอนเด็กๆ แล้วคุณแม่จับได้ แม่ตีผมเลยทำให้ผมไม่กล้าที่จะโกหกต่อไป
- สมาชิก 4 : ข้อดีของผมคือ การไม่เห็นแก่ตัว รู้จักช่วยเหลือผู้อื่น เวลาเพื่อนเดือดร้อนเสมอ
- สมาชิก 12 : ข้อดีของผมคือ เมื่อถึงเวลาละหมาด ผมชอบไปอาซานที่มีสยิดใกล้บ้านเสมอครับ ผมอยากช่วยสังคมในหมู่บ้านครับ
- สมาชิก 5 : ข้อดีของผม ผมจะช่วยแม่ล้างจานเป็นประจำครับ เวลาเล่นผมก็จะไปเล่นกับน้องเสมอครับ
- สมาชิก 7 : ความดีของผมคือ ผมจะศึกษาเรียนอัลกุรอานที่โรงเรียนสอนตาดีกาเพิ่มเติมครับ
- สมาชิก 10 : ผมจะทำงานที่ครูมอบหมายให้เสร็จเสมอครับ ก่อนที่จะไปเล่น ผมจะรับผิดชอบเวรประจำวันก่อนครับ

- สมาชิก 9 : ผมไม่ชอบพูดคำหยาบ กับเพื่อนๆครับ เวลาครูสั่งอะไร ผมก็จะทำตามเสมอครับ
- ผู้นำกลุ่ม : (สรุปเพิ่มเติม) เก่งมากครับทุกคน นักเรียนสามารถเขียนข้อดีของตนเองได้เพราะในวันนี้ ครูต้องการให้เรามองเห็นตัวเองซึ่งทุกคนก็พยายามเป็นอย่างดี ตอนนี้ครูอยากให้นักเรียนลองถอดตัวเองและชมตัวเอง ว่า เก่งมาก ๆ 3 ครั้ง และยิ้มให้กับตัวเองอย่างภาคภูมิใจด้วยนะ ครับ

แบบบันทึกกระแสกลุ่ม ครั้งที่ 7

ชื่อกิจกรรม “แบบอย่างที่ดี”

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับการมองโลกในแง่ดี
2. เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญการเป็นแบบอย่างที่ดี
3. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจการเป็นแบบอย่างที่ดี

ระยะเวลา	60 นาที
วันที่	23 กันยายน 2562
เวลา	14.40-15.40 น.
สถานที่ดำเนินการ	ห้องแนะแนว

ผลที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่ม

ผู้นำกลุ่มทักทายสอบถามเรื่องทั่วไปและทบทวนข้อตกลงร่วมกันภายในกลุ่ม ผู้นำกลุ่มทบทวนเรื่องราวที่ได้พูดคุยกันในเรื่องที่ผ่านมาและเปิดโอกาสให้สมาชิกสอบถามหรือแลกเปลี่ยนเรื่องราว ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกเล่าถึงการปฏิบัติตัวเมื่ออยู่ในสังคม สมาชิก 13 จะทำตัวเองไม่ให้เป็นที่เดือดร้อน จะเป็นคนดีของสังคมสมาชิก 2 ไม่ขโมยของคนอื่น สมาชิก 6 ได้พูดว่าเราต้องไม่ติดยาเสพติดครับ เพราะถ้าเราติดยา เราก็จะไม่มีสติ ถ้าเราทำร้ายคนอื่น คนอื่นก็จะทำร้ายเรา สมาชิกทุกคนได้แบ่งปันเรื่องราวโดยผู้นำกลุ่มใช้เทคนิคการให้กำลังใจกับทุกคนและเชิญชวนร่วมกันสรุปทบทวนเรื่องราวพร้อมนัดหมายในการพบปะครั้งต่อไป

การถอดเทปการสนทนาในกลุ่ม (ครั้งที่ 7)

- ผู้นำกลุ่ม : วันนี้ครูนำเรื่องราวบุคคลตัวอย่างจะมาเล่าให้นักเรียนฟัง โดยในวันนี้พวกเราจะต้องบอกครูให้ได้ว่า นักเรียนจัดอยู่ในกลุ่มบุคคลประเภทใด
- ผู้นำกลุ่ม : วันนี้ครูอยากทราบว่าพวกเราปฏิบัติตนอย่างไร เมื่ออยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ให้ครูและเพื่อนๆ ฟังหน่อย

- สมาชิก 13 : ผมจะทำตัวเองไม่ให้เป็นที่เดือดร้อน จะเป็นคนดีของสังคม
- ผู้นำกลุ่ม : พอจะอธิบายคำว่าคนดีให้เพื่อน ฟังหน่อย ได้ไหมครับ
- สมาชิก 2 : ไม่ขโมยของคนอื่น
- สมาชิก 9 : มีน้ำใจช่วยเหลือคนที่เขาต้องการช่วยเหลือ
- ผู้นำกลุ่ม : เก่งมาก เพื่อนๆ ช่วยปรบมือให้เพื่อนของเราหน่อย แล้วคนอื่นมีวิธีการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างไรบ้าง
- สมาชิก 4 : เราต้องไม่ทำเฉยเมื่อคนอื่นขอความช่วยเหลือ
- สมาชิก 1 : เราต้องช่วยกันดูแลสถานที่ต่างๆ ให้สะอาดเรียบร้อย
- สมาชิก 10 : เวลาที่เราคุยกันเราต้องไม่ใจร้อนและควรฟังเขาด้วย
- สมาชิก 7 : เราต้องมีเหตุผล ไม่คิดเอาเองว่าสิ่งที่ถูกต้องคือสิ่งที่เราคิด
- สมาชิก 14 : เราต้องไม่เห็นแก่ตัว ถ้ารู้จักที่จะแบ่งปัน ไม่อยากได้ของคนอื่น
- สมาชิก 11 : เราต้องไม่ทำตัวเองให้เดือดร้อนกลายเป็นภาระของคนอื่น
- ผู้นำกลุ่ม : ลองอธิบายอีกนิดว่าต้องทำยังไงบ้าง ?
- สมาชิก 11 : ไม่ทำลายของคนอื่นครับ
- ผู้นำกลุ่ม : ลองยกตัวอย่างมาหน่อยครับ ?
- สมาชิก 11 : ไม่ทำลายต้นไม้ในกระถางในบริเวณโรงเรียน เพราะถ้าเราทำลายแล้ว จะทำให้ภูมิทัศน์ในโรงเรียนของเราไม่น่าอยู่
- ผู้นำกลุ่ม : เยี่ยมมากเลยครับ
- สมาชิก 13 : เราต้องเรียนรู้นิสัยของผู้อื่น ว่าอะไรควรและไม่ควร
- สมาชิก 8 : เวลาถึงงานอะไร เราต้องไปช่วย เพราะถ้าเราไม่ช่วยเราก็จะเป็นคนเห็นแก่ตัว
- สมาชิก 12 : เราเป็นตัวเราก็กต้องเชื่อฟังผู้ใหญ่ อย่าดื้อ

- สมาชิก 5 : เราต้องไม่รังแกผู้อื่น ถึงคนอื่นทำเราก็อำนาจกลับเขาไม่ได้
ไม่งั้นจะทะเลาะกัน
- สมาชิก 3 : เราต้องรู้จักแบ่งปันกันครับ เพราะถ้าเรามีอะไรแล้วแบ่ง
ให้เขาไป เขาก็จะมีน้ำใจกับเราครับ
- สมาชิก 6 : เราต้องไม่ติดยาเสพติดครับ เพราะถ้าเราติดยา เราก็จะ
ไม่มีสติ ถ้าเราทำร้ายคนอื่น คนอื่นก็จะทำร้ายเรา
- ผู้นำกลุ่ม : (สรุปเพิ่มเติม) วันนี้ครูรู้สึกปลื้มใจและดีใจที่ทุกๆ คน
ช่วยกันตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นพร้อมกัน ใน
วันนี้ทุกคำตอบ ที่พวกเราตอบมาไม่มีใครตอบผิด เพราะ
ทุกคนรู้สึกแบบนี้จริงๆ ครูมีความรู้สึกได้ว่าทุกคนตั้งใจที่
จะช่วยกันตอบคำถามและหาวิธีที่จะเป็นคนดีในสังคม
วันนี้ครูขอชื่นชมพวกเราทุกคน ครูอยากให้ทุกคนปรบมือ
ให้กับตัวเองและเพื่อนๆ เพื่อเป็นการชื่นชมซึ่งกันและกัน

แบบบันทึกกระแสกลุ่ม ครั้งที่ 8

ชื่อกิจกรรม “ยังไม่สาย”

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับแบบอย่างที่ดี
2. เพื่อให้นักเรียนรู้ถึงการเป็นแบบอย่างที่ดี
3. เพื่อให้นักเรียนได้สำรวจพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข
4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข

ระยะเวลา	60 นาที
วันที่	27 กันยายน 2562
เวลา	14.40-15.40 น.
สถานที่	ห้องแนะแนว

ผลที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่ม

ผู้นำกลุ่มทักทายสอบถามเรื่องทั่วไปและทบทวนข้อตกลงร่วมกันภายในกลุ่ม ผู้นำกลุ่มทบทวนเรื่องราวที่ได้พูดคุยกันในครั้งนี้ที่ผ่านมาและเปิดโอกาสให้สมาชิกสอบถามหรือแลกเปลี่ยนเรื่องราว ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกเล่าถึงพฤติกรรมที่อยากแก้ไขว่าทำอะไรบ้าง สมาชิก 10 คนอยากแก้ไข ชอบทำลายข้าวของ สมาชิก 11 คนขอล้อชื่อ พ่อชื่อแม่เพื่อน และสมาชิกคนอื่น ชกต่อยบ้างทะเลาะบ้าง ทำให้ผู้นำกลุ่มรู้สึกชื่นชมทุกคนมากๆ ที่ทุกคนมีความกล้าที่จะบอกเล่าถึงความรู้สึกถึงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเอง จากนั้นผู้นำกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกร่วมกันสรุปประเด็นและนัดหมายในการเข้ากลุ่มต่อไป

การถอดเทปการสนทนาในกลุ่ม (ครั้งที่ 8)

ผู้นำกลุ่ม	:วันนี้ครูจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สำรวจพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขของตนเองว่ามีอะไรบ้าง ครูให้เวลานั่งสมาธิทบทวนตนเอง 5 นาที
------------	---

- สมาชิก 10 : พฤติกรรมที่ผมอยากจะเปลี่ยนมากที่สุด คือ การที่เวลา
โมโหแล้วผมจะพังของครับ
- ผู้นำกลุ่ม : แล้วตอนที่เราทำลายข้าวของเรา รู้สึกอย่างไรในขณะนั้น
- สมาชิก 10 : โกรธครับ มันไม่รู้จะทำอย่างไร เตะบ้าง โยนของบ้าง
- ผู้นำกลุ่ม : แล้วพอเราอารมณ์สงบลง เราก็มาดูสิ่งที่เราทำลายไป
เรารู้สึกอย่างไร
- สมาชิก 10 : กลัวครับ กลัวจะโดนแม่ตี กลัวว่าแม่จะไล่ผมออกจาก
บ้าน
- ผู้นำกลุ่ม : แล้วรู้สึกอย่างไรครับ หลังจากที่เราใจเย็นลงแล้ว
- สมาชิก 15 : ผมก็กลัวครับ ผมก็เคยโดนแม่ตี เจ็บมากครับ
- ผู้นำกลุ่ม : นั่นคือเหตุการณ์และความรู้สึกของเขาและคนรอบข้างที่
เรารับรู้ได้หลังจากที่เราสงบลงแล้ว
- ผู้นำกลุ่ม : คนต่อไปครับ ใครอยากเล่าก่อนบ้าง
- สมาชิก 1, 15, 11 : การที่เราไปล้อชื่อพ่อชื่อแม่ของเพื่อนครับ
- สมาชิก 5 : ใช่ครับ เวลาเราพูดล้อออกไป บางคนก็โกรธ บางคนก็ไม่
โกรธ
- สมาชิก 11 : ผมเคยล้อชื่อพ่อแม่เพื่อน เขาไปฟ้องครู ผมเลยโดนทำ
โทษให้วิ่งรอบสนามครับ
- ผู้นำกลุ่ม : จากนั้นก็เลยไม่มีการล้อชื่ออีกเลย ใช่ไหมครับ
- สมาชิก 11 : ใช่ครับ ผมอยากสัญญากับตัวเองว่า ไม่ล้ออีกแล้วต่อ
จากนี้
- ผู้นำกลุ่ม : คนต่อไปครับ
- สมาชิก 8 : พูดไม่ดีครับ ต่าจนแบบขึ้นมึงขึ้นกู
- สมาชิก 2 : ใช่ครับ บางคนพูดไม่ดี เราก็พูดไม่ดีกับเขาด้วย เคยมี
ครั้งหนึ่ง ครูเดินผ่านพอดี ครูก็ว่าแล้วบอกถ้าพูดอีกก็จะ
ทำโทษ

- สมาชิก 8 : จริงๆ ผมก็อยากพูดดีๆ ครับ แต่บางครั้งมันก็ลืมหืมตัวเอง
พูดออกไปแบบนั้น เพราะที่บ้านพ่อกับแม่ก็พูดกับผมแบบ
นั้นเหมือนกัน
- สมาชิก 3, 6, 14, และ 13: อยากลดพฤติกรรมชกต่อยครับ
- สมาชิก 3 : เพราะเวลาเราทะเลาะกับคนอื่นพ่อแม่ก็จะบ่น แล้วก็ว่า
ตลอดว่าทำไมชอบไปมีเรื่องกับคนอื่น
- สมาชิก 6 : บางครั้งผมก็อยู่ของผมนี่ๆ แต่คนอื่นชอบเข้ามาหาเรื่อง
ผม เดินมาตบหัวผมก่อน พอผมตบคืนมั่ง เขาก็ตบอีก พอ
เป็นแบบนี้แล้ว ผมก็เลยโมโหต่อเขาอีก
- สมาชิก 13 : ไซ้ครับครู บางครั้งเพื่อนมาจากไหนไม่รู้มาทำกับผม ผม
ก็ทำเขากลับบ้าง
- สมาชิก 14 : จริงๆ ผมไม่ชอบนะครู ที่ต่อยกับคนอื่น เพราะมันเจ็บ
โดนต่อแล้วยังโดนคุณแม่ ครูตีซ้ำอีก
- สมาชิก 4 และ 9 : อยากลดพฤติกรรมตีและเข้าไปแกล้งเพื่อน
- สมาชิก 9 : ผมชอบแกล้งเพื่อนบ่อยๆ แคะแกล้งสนุกๆ แต่พวกผู้หญิง
ชอบร้องไห้ไปฟ้องครู
- สมาชิก 4 : ผมอยากให้เพื่อนมาเล่นกับผม แต่บางครั้งผมก็ไม่ตั้งใจ
เล่นกับเพื่อนแรงๆ ผมรู้สึกผิดทุกครั้งเวลาที่ทำให้เพื่อน
ร้องไห้
- ผู้นำกลุ่ม : (สรุปเพิ่มเติม) ครูรู้สึกชื่นชมทุกคนมากๆ ที่ทุกคนมี
ความกล้าที่จะบอกเล่าถึงความรู้สึกถึงพฤติกรรมที่ไม่พึง
ประสงค์ของตนเองและรู้สึกดีใจเป็นอย่างมากที่ทุกคนมี
ความรู้สึกอยากจะปรับปรุงตัวเอง
- ผู้นำกลุ่ม : ตอนนี้นักเรียนอยากให้ทุกคนลองบอกกับตัวเองว่า “ฉัน
จะต้องแก้ไขตัวเองให้ได้ ฉันจะพยายามทำให้ได้” พร้อมๆ
กัน และครูอยากให้ทุกคนพูดว่า เราจะอดทนพร้อมกันอีก
ครั้ง

แบบบันทึกกระแสกลุ่ม ครั้งที่ 9

ชื่อกิจกรรม “ทบทวน”

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข
2. เพื่อให้นักเรียนรู้ถึงพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข
3. เพื่อให้นักเรียนรู้ถึงเหตุการณ์ความก้าวร้าว
4. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงพฤติกรรมก้าวร้าว

ระยะเวลา	60 นาที
วันที่	30 กันยายน 2562
เวลา	14.40-15.40 น.
สถานที่	ห้องแนะแนว

ผลที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่ม

ผู้นำกลุ่มทักทายสอบถามเรื่องทั่วไปและทบทวนข้อตกลงร่วมกันภายในกลุ่ม ผู้นำกลุ่มทบทวนเรื่องราวที่ได้พูดคุยกันในครั้งที่ผ่านมาและเปิดโอกาสให้สมาชิกสอบถามหรือแลกเปลี่ยนเรื่องราว ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกเล่าถึงบทบาทสมมติเรื่องของอาลี สมาชิกส่วนใหญ่เห็นด้วยกับพฤติกรรมของอาลี จนบางคนอยากให้อาลีเป็นเพื่อน สมาชิกทุกคนได้แบ่งปันเรื่องราวโดยผู้นำกลุ่มใช้เทคนิคการให้กำลังใจกับทุกคน จากนั้นผู้นำกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกร่วมกันสรุปประเด็นและนัดหมายในการเข้ากลุ่มต่อไป

การถอดเทปการสนทนาในกลุ่ม ครั้งที่ 9

ผู้นำกลุ่ม	: จากการแสดงบทบาทสมมติเรื่องของอาลีที่เพื่อนแสดงให้ดูนั้น นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของอาลีอย่างไรบ้าง
สมาชิก 7	: เห็นด้วยกับอาลีครับ เป็นวิธีที่ถูกต้อง

- สมาชิก 10 : คิดว่าอาลีมีความกล้าหาญมากครับที่กล้าเข้าไปห้ามถึงแม้จะช่วยไม่ได้ก็ตาม
- สมาชิก 1 : คิดว่ามันอันตรายครับ ถ้าหากอาลีเข้าไปห้ามแล้วโดนลูกหลงเข้าจะเจ็บตัวเอง
- สมาชิก 4 : ถูกต้องแล้วครับที่ไปตามผู้ใหญ่มาช่วย เพราะถ้าเราแยกเอง เราก็อาจจะโดนต่อยไปด้วยครับ
- สมาชิก 13 : ไม่เห็นด้วยครับที่อาลีเข้าไปห้ามเอง เพราะเราจะเสี่ยงโดนต่อย หรือไม่เราอาจจะไปต่อเขาเอาเองได้
- สมาชิก 14 : ก็ดีนะครับที่เข้าไปตามคนมาช่วย แต่ก็คิดว่าถ้าคนที่ชกกัน รู้ว่าอาลี ไปตามครู ทำให้โดนครูตี เขาก็อาจจะกลับมาต่อเราได้ครับ
- สมาชิก 11 : จะว่าอันตรายก็จริงครับ แต่ถ้าเราไม่ไปตามคนมาช่วย เขาก็ยังต่อยกัน อาจจะเจ็บมากได้ครับ
- ผู้นำกลุ่ม : นักเรียนคนต่อไป พูดต่อได้เลยครับ
- สมาชิก 12 : เห็นด้วยครับที่อาลีไปตามครูมาช่วย เค้าจะได้เลิกต่อยกัน
- สมาชิก 8 : ผมว่าอาลีเป็นคนดีใจดีครับ เค้าไม่กลัวและกล้าที่จะเข้าไปช่วยเหลือ ถ้าเป็นผมก็คงไม่ไปยุ่ง
- สมาชิก 9 : ผมรู้สึกว่ เค้าแก้ปัญหาได้ดี เพราะถ้าห้าม เพราะถ้าห้ามเองไม่ได้ก็ต้องไปหาคนมาช่วยครับ
- สมาชิก 5 : อาลีทำถูกต้องแล้วครับ
- ผู้นำกลุ่ม : ถูกต้องยังไงครับ อธิบายอีกนิดครับ
- สมาชิก 5 : อาลีเป็นคนดีมากครับ เพราะเค้าไม่ยอมเห็นคนทะเลาะกัน เลยเข้าไปห้ามไว้
- สมาชิก 7 : ผมอยากให้อาลีมาเป็นเพื่อนผมครับ เพราะเขาใจดีและไม่กลัวหากเพื่อนเดือดร้อนครับ

ผู้นำกลุ่ม

: จากการที่ครูได้ฟังนักเรียนแสดงความคิดเห็นต่อเรื่อง
ของอาลีนั้น อาลีเป็นเด็กดีมากเลย ครูขอชื่นชมในความ
กล้าหาญของเค้า และเค้าสามารถแก้ปัญหาได้ดี เค้าไป
ตามคุณครูมาช่วย จนบางคนอยากให้อาลีเป็นเพื่อนก็มี
หรือบางคนก็เป็นห่วงอาลี กลัวว่าอาลีจะได้รับอันตราย
อาจถูกต่อยได้ถ้าคนที่ทะเลาะรู้ว่าอาลีเป็นคนไปตาม
คุณครูมา

แบบบันทึกกระแสกลุ่ม ครั้งที่ 10

ชื่อกิจกรรม “สัญญาของเรา”

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมาเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าว
2. เพื่อให้นักเรียนอภิปรายถึงความรู้สึกและประโยชน์จากการเข้ากลุ่ม
3. เพื่อให้นักเรียนยุติการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยม
4. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำวิธีการที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ระยะเวลา	60 นาที
วันที่	4 ตุลาคม 2562
เวลา	14.40-15.40 น.
สถานที่	ห้องแนะแนว

ผลที่ได้จากการทำกลุ่ม

การทำกลุ่มครั้งนี้ เป็นครั้งสุดท้าย ซึ่งสมาชิกจะได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงตนเองภายหลังจากการทำกลุ่ม ผู้นำกลุ่มทบทวนข้อตกลงร่วมกันของกลุ่มและเชิญชวนสมาชิกกลุ่มอภิปรายทบทวนเรื่องราวทั้ง 9 ครั้งที่ผ่านมา โดยการเขียนความรู้สึกบนกระดาษที่อยู่ตรงหน้า ผู้นำกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มสะท้อนความรู้สึกที่ได้เข้ากลุ่มที่ผ่านมา สมาชิกทุกคนขอบคุณที่ได้รับคัดเลือกเข้าร่วมกลุ่มพร้อมเปิดโอกาสให้สมาชิกสวมกอดกันและให้กำลังใจกัน ผู้นำกลุ่มกล่าวขอบคุณในความร่วมมือและสมาชิกสามารถทำตามข้อตกลงร่วมกันได้ เปิดโอกาสให้สมาชิกสรุปการเรียนรู้จากกลุ่มและนำวิธีการที่ได้เรียนรู้นำไปใช้ชีวิตประจำวัน จากนั้นผู้นำกลุ่มกล่าวลากกลุ่ม

การถอดเทปการสนทนาในกลุ่ม (ครั้งที่ 10)

ผู้นำกลุ่ม : วันก่อนครูได้ฝากการบ้านให้นักเรียนกลับไปคิดทบทวนการเข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษากลุ่มครั้งที่ผ่านมา ครูจะให้เพื่อนนำเสนอบทเรียนและสิ่งที่เราได้เรียนรู้จาก

- การทำกลุ่มและให้นักเรียนเขียนและเล่าความรู้สึกบน
กระดาษที่ครูเตรียมไว้
- สมาชิก 8 : การทำกลุ่มครั้งนี้ ทำให้ผมได้เข้าใจตนเองและผู้อื่นมาก
ขึ้น จากที่เคยเป็นคนทีนินัยไม่ค่อยดี แต่พอมาทำกลุ่มครู
ผมได้รู้ถึงความดีของตนเองว่า เรามีความดีมากมายและ
เราสามารถแก้ไขปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงตนเองเป็นคน
ดีได้
- สมาชิก 3 : ผมได้ตระหนักและเห็นความสำคัญของการอยู่ร่วมกัน
โดยเฉพาะการเคารพกฎกติกา ถ้าเราไม่ปฏิบัติตามก็จะ
ทำให้ส่งผลเสียต่อพวกเรา ดังนั้นเราต้องทำตามกฎ
- สมาชิก 9 : ผมได้เรียนรู้และเห็นความสำคัญเรื่องของพฤติกรรม
ก้าวร้าว ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่พวกเราต้องเอาใจใส่ จาก
เมื่อก่อนเป็นคนที่ชอบแกล้งเพื่อน แต่พอมาเข้ากลุ่มทำให้
ผมเล็งเห็นความสำคัญเรื่องการปฏิบัติตนที่ดีต่อเพื่อนและ
คนรอบข้าง
- สมาชิก 2 : การเข้ากลุ่มทำให้ผมเห็นความสำคัญของการอยู่ร่วมกัน
เพราะเรามาอยู่เป็นส่วนรวม เราจะทำตามใจตนเองไม่ได้
หากเราได้รับมอบหมายให้ทำอะไร เราต้องทำหน้าที่นั้น
และอีกอย่างเราต้องทำตามผู้นำเสมอ
- สมาชิก 1 : การเข้ากลุ่มครั้งนี้ ทำให้ผมได้เรียนรู้อะไรมากมาย ได้รู้
ถึงความดีตัวเอง ซึ่งเมื่อก่อนเรามองข้ามและไม่ใส่ใจอีกทั้ง
ได้รู้ถึงความดีของเพื่อนอีกด้วย
- สมาชิก 7 : ผมได้เข้ากลุ่มครั้งนี้ ผมรู้สึกสบายใจ ได้เรียนรู้เรื่องราว
ต่างๆ มากมาย ทำให้ผมได้ทบทวนตนเอง โดยเฉพาะ
เรื่องมารยาท ผมจะตั้งใจเปลี่ยนแปลงตนเองให้ดีขึ้น
มากกว่านี้

- สมาชิก 4 : การเข้ากลุ่มทำให้ผมได้เห็นข้อดีของเพื่อนๆ แต่ละคนก็
จะมีความดีที่แตกต่างกันไป อะไรที่ไม่ดีก็ให้มันผ่านพ้นไป
สอนให้เป็นบทเรียน คิดแต่สิ่งที่ดีไว้
- สมาชิก 10 : การเข้ากลุ่มครั้งนี้ทำให้ผมเข้าใจการเป็นพลเมืองที่ดี ซึ่ง
สิ่งนี้จะ เป็นจะเป็นกำลังใจและแรงบันดาลใจให้เราทำ
ความดีต่อไปและช่วยเหลือแบ่งปันสิ่งดีๆ แก่คนรอบข้าง
- สมาชิก 6 : การเข้ากลุ่มครั้งนี้ทำให้ผมตระหนักเรื่องการอยู่ร่วมกัน
เราต้องช่วยเหลือแสดงความคิดเห็นภายในกลุ่มให้ได้และ
ต้องทำตามกฎระเบียบของการเข้ากลุ่ม
- สมาชิก 15 : ผมรู้สึกได้เรียนรู้ถึงกิจกรรมเข้ากลุ่ม ทำให้ผมได้กล้า
แสดงความคิดเห็นให้เพื่อนฟัง และรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า
มีความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้น
- สมาชิก 14 : การเข้ากลุ่มทำให้ผมตระหนักและเห็นความสำคัญของ
การมีพฤติกรรมที่ดีนั้นควรทำอย่างไร พอได้มาเข้ากลุ่มทำ
ให้เราเห็นถึงดีของเราและผู้อื่นด้วย
- สมาชิก 12 : สำหรับตัวผม จากเมื่อก่อนผมไม่ค่อยจะมีความ
รับผิดชอบตรงต่อเวลา พอได้มาเข้ากลุ่มทำให้ผมมี
ความรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้น ขอขอบคุณคุณครูมากๆ
ครับ
- สมาชิก 5 : สำหรับผมคือการเป็นแบบอย่าง ซึ่งแบบอย่างมี
ความสำคัญ เรามาอยู่ที่โรงเรียน เพื่อนๆ ก็จะดูเราเป็น
แบบอย่าง คุณครูก็จะรัก แต่เมื่อเราทำตัวไม่ดี เพื่อน าก็
จะไม่ชอบ ไม่มีใครอยากจะเล่นด้วย
- สมาชิก 13 : สำหรับผมคือ จากแรกๆ ผมไม่ค่อยเอาใจใส่และให้
ความสำคัญของการอยู่ร่วมกันภายในกลุ่ม พอมาเข้ากลุ่ม
ก็ได้มาพูดคุย ทำให้ผมมีความสุขและได้เห็นมุมมองความ
ดีของเพื่อนๆ อีกด้วย

- ผู้นำกลุ่ม : (สรุปเพิ่มเติม) สำหรับการทำกิจกรรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตั้งแต่ครั้งแรกเปิดกลุ่มมาจนถึงครั้งนี้การปิดกลุ่ม ครูขอขอบคุณพวกเราหลายๆ ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ดีมาโดยตลอดระยะเวลาของการเข้ากลุ่มและทุกครั้ง ก่อนที่เราจะปิดกลุ่ม ครูก็ได้ฝากการบ้านให้เราทบทวนพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ครูเชื่อว่า การที่นักเรียนมาอยู่ร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อพวกเราจะได้นำวิธีการหรือแนวทางไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้และสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข อย่างไรก็ตามเราจะมาพบกันอีกครั้งหนึ่งเพื่อทำแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว สุดท้ายนี้ ครูขอให้นักเรียนทุกคนเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ เป็นศิษย์ที่ดีของคุณครู และเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติ (ปิดกลุ่ม)
- ผู้นำกลุ่ม : วัสลามอะลัยกุมวาเราะฮมาตุลลอฮ วาบารอกาทุฮ
- สมาชิกทุกคน : วะอาลัยกุมุสسالามวาเราะฮมาตุลลอฮีวาบารอกาทุฮ

ภาคผนวก จ

หนังสือราชการ

สำนักงานอธิบดี

ที่ ศธ ๐๕๒๑.๒.๐๗๐๔/๐๐๕

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
ตำบลสุระสมิแล อำเภอเมือง
จังหวัดปัตตานี ๙๔๐๐๑

กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน .....นามผู้เชี่ยวชาญ.....

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน ๑ ชุด
  ๒. โปรแกรมการให้การปรึกษา จำนวน ๑ ชุด
  ๓. แบบประเมินโปรแกรมการให้การปรึกษา จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนายอุสมาน สะอิด รหัสนักศึกษา ๕๙๒๐๑๒๑๐๐๓ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริยา คูหา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ขณะนี้นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือวิจัยเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้ให้ความเห็นชอบเป็นเบื้องต้นไว้ขั้นหนึ่งแล้วนั้น

ดังนั้นเพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำขึ้นมีความครอบคลุมเนื้อหาสาระของเรื่องที่ทำการวิจัย และเป็นไปตามหลักการที่เหมาะสมของกระบวนการวิจัย ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์เรื่องดังกล่าว และให้ความเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือวิจัยของนักศึกษา ทั้งนี้หากมีข้อสงสัยหรือต้องการสอบถามเพิ่มเติมสามารถติดต่อได้ที่ผู้ดำเนินงานวิจัยหมายเลขโทรศัพท์ ๐๘-๒๒๖๕-๓๙๗๙

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบพระคุณท่านมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.บุญโรม สุวรรณพาหุ)

รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

สำนักงานภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

โทร. ๐ ๗๓๓๓ ๗๓๘๓ , ๐๘-๒๒๖๕-๓๙๗๙

โทรสาร ๐ ๗๓๓๓ ๗๓๘๔

อำนาจคู่มือ

ที่ อว ๖๘๐๒.๐๗๐๔/๐๓๕

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
ตำบลรู่สะมิแล อำเภอเมือง
จังหวัดปัตตานี ๙๔๐๐๐

๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนบ้านปาตา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน ๑ ชุด

๒. โปรแกรมการปรึกษากลุ่มตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นายอุสมาน สะอิด นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ รหัสนักศึกษา ๕๙๒๐๑๒๑๐๐๓ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริยา คูหา ซึ่งขณะนี้นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือวิจัยโดยผ่านความเห็นชอบจากผู้ทรงคุณวุฒิและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เรียบร้อยแล้ว

ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินงานวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความถูกต้องเหมาะสม ภาควิชาจิตวิทยา และการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์มายังท่าน อนุญาตให้นักศึกษาเก็บข้อมูลวิจัยในโรงเรียนของท่าน ทั้งนี้หากมีข้อสงสัยหรือต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม สามารถติดต่อได้ที่นักศึกษาผู้ดำเนินงานวิจัย ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘-๒๒๖๕-๓๔๗๖๔

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณท่านอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.บุญโรม สุวรรณพาหุ)

รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

สำนักงานภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

โทร. ๐ ๗๓๓๓ ๗๓๘๓ / ๐๘ ๒๒๖๕ ๓๔๗๖๔

โทรสาร ๐ ๗๓๓๓ ๗๓๘๔

สำเนาฉบับ

ที่ อว ๖๘๐๒.๐๗๐๔/๐๒๕

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
ตำบลสุตะมิแล อำเภอเมือง
จังหวัดปัตตานี ๙๕๐๐๐

๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านบางปู

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน ๖๗ ชุด

๒. โปรแกรมการปรึกษากลุ่มตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นายอุสมาน สะอิด นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ รหัสนักศึกษา ๕๙๒๐๑๒๑๐๐๓ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖” โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริยา คูหา ซึ่งขณะนี้นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือวิจัยโดยผ่านความเห็นชอบจากผู้ทรงคุณวุฒิและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เรียบร้อยแล้ว

ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินงานวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความถูกต้องเหมาะสม ภาควิชาจิตวิทยา และการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์มายังท่าน อนุญาตให้นักศึกษาเก็บข้อมูลวิจัยในโรงเรียนของท่าน ทั้งนี้หากมีข้อสงสัยหรือต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม สามารถติดต่อได้ที่นักศึกษาผู้ดำเนินงานวิจัย ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘-๒๒๖๕-๓๔๗๙

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณท่านอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.บุญโรม สุวรรณพาหุ)

รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

สำนักงานภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

โทร. ๐ ๗๓๓๓ ๗๓๘๓ / ๐๘ ๒๒๖๕ ๓๔๗๙

โทรสาร ๐ ๗๓๓๓ ๗๓๘๔

Pn2-C1/1.0

Certificate of Approval
The Research Ethics Committee for Humanities, Social Sciences and Education
Prince of Songkla University, Pattani Campus

REC Number : psu.pn.2-006/62

ชื่อโครงการ : ผลของโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

Project titled : Effects of Behavioural Group Counselling Program based on Behaviorism on Reducing Aggressive Behavior of Sixth Grade Students.

ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย : นายอุสมาน สะอิด

Principle Investigator : Mr. Usamarn Sa-Id

หน่วยงานที่สังกัด : คณะศึกษาศาสตร์

Affiliation of PI : Faculty of Education

co-investigators : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริยา คูหา

Review Method : Expedited

Documents acceptances :

1. Submission Form
2. Self-Assessment Form
3. Information sheet for research participant
4. Informed Consent Form
5. Child Assent Form
6. Research Project
7. Research tool

have been reviewed by the Human Research Ethics Committee in full compliance with the Declaration of Helsinki and the Belmont Report.

T. Kaenin

.....
Assoc. Prof. Dr. Theeraphong Kaenin
Chairman of Human Research Ethics Committee

Date of exemption : 05 April 2019

- Note :
1. No progress review required
  2. Submit notification of final report when finish

Research Unit, Curriculum and Faculty Development Office,
Educational Services Division, Prince of Songkla University, Pattani Campus.
181 Charoenpradit Road, Rusamilae, Muang, pattani 94000
Tel. +66-(0)7333 1251 Fax 66-(0)7333 1251

ภาคผนวก ฉ
คุณภาพเครื่องมือ

คุณภาพเครื่องมือ

ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักของเนื้อหา (IC) ของแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวและโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2538) ดังนี้

$$IC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IC	แทน	ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักของเนื้อหา
$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ตาราง 11 สรุปผลการตรวจแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวโดยผู้ทรงเชี่ยวชาญเพื่อประเมินดัชนีค่าความสอดคล้อง IOC (Index of Item Object Congruence)

ข้อ	คะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IC	สรุปผล	คำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
1)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
2)	0	+1	+1	2.00	0.67	ใช้ได้	
3)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
4)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
5)	-1	-1	+1	-2.00	-0.67	คัดออก	ไม่สอดคล้องกับนิยาม
6)	+1	0	+1	2.00	0.67	ใช้ได้	
7)	+1	0	+1	2.00	0.67	ใช้ได้	
8)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	

ตาราง 11 (ต่อ)

ข้อ	คะแนนการพิจารณาของ ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IC	สรุปผล	คำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
9)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
10)	-1	-1	0	-2.00	-0.67	คัดออก	ไม่สอดคล้องกับนิยาม
11)	-1	-1	0	-2.00	-0.67	คัดออก	ไม่สอดคล้องกับนิยาม
12)	-1	0	+1	0.00	0.00	คัดออก	ไม่สอดคล้องกับนิยาม
13)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
14)	-1	0	+1	0.00	0.00	คัดออก	ไม่สอดคล้องกับนิยาม
15)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
16)	+1	+1	0	2.00	0.67	ใช้ได้	
17)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
18)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
19)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
20)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
21)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
22)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
23)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
24)	+1	+1	0	2.00	0.67	ใช้ได้	
25)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
26)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
27)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
28)	+1	0	0	1.00	0.33	คัดออก	ไม่สอดคล้องกับนิยาม
29)	+1	-1	+1	1.00	0.33	คัดออก	ไม่สอดคล้องกับนิยาม
30)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
31)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
32)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
33)	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	

ตาราง 12 สรุปผลการตรวจโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมโดยผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินดัชนีค่าความสอดคล้อง IOC (Index of Item Object Congruence)

ครั้งที่	คะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IC	สรุปผล	คำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3				
1. กิจกรรม “ฉันและเธอ”	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
2. กิจกรรม “คิดต่าง”	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
3. กิจกรรม “ก้าวร้าว”	+1	0	+1	2.00	0.67	ใช้ได้	เปลี่ยนชื่อกิจกรรม “ไม่ดี นะ”
4. กิจกรรม “ยอมรับมัน”	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
5. กิจกรรม “แล้วก็แล้วไป”	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
6. กิจกรรม “คิดบวก”	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
7. กิจกรรม “แบบอย่างที่ดี”	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
8. กิจกรรม “จุดเปลี่ยน”	+1	+1	0	2.00	0.67	ใช้ได้	เปลี่ยนชื่อกิจกรรม “ยังไม่สาย”
9. กิจกรรม “ทบทวน”	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	
10. กิจกรรม “สัญญาของเรา”	+1	+1	+1	3.00	1.00	ใช้ได้	

ภาคผนวก ช

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ศาสตราจารย์ ดร. เรียม ศรีทอง ตำแหน่ง อาจารย์พิเศษ
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
คุณวุฒิ การศึกษาระดับบัณฑิต (เคมี)
การศึกษามหาบัณฑิต (การแนะแนว)
Ph.D. (Education)
University Kebangsaan Malaysia, MALAYSIA
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ยุพดี ยศวิเศษกุล ตำแหน่ง หัวหน้าภาควิชาการศึกษา
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
คุณวุฒิ ครุศาสตรมหาบัณฑิต (การประถมศึกษา)
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. นางนุชนางค์ ลิ้มสุชาติ ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนเทศบาล 3 (วัดพุทธภูมิ)
จังหวัดยะลา
คุณวุฒิ ครุศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา)
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ สกุล นายอุสมาน สะอิด

รหัสประจำตัวนักศึกษา 5920121003

วุฒิการศึกษา

วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
คบ. (การประถมศึกษา)	มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา	2546

ทุนการศึกษา

ทุนอุดหนุนการวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ตำแหน่งและสถานที่ปฏิบัติงาน

พนักงานราชการ (ตำแหน่ง ครูผู้สอน) โรงเรียนบ้านบางปู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาปัตตานี เขต 1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

การตีพิมพ์และเผยแพร่ผลงาน

อุสมาน สะอิด, ผศ. ดร. อริยา คุหา, ดร. มัยดี แวดราแม. (2563). ผลของการใช้โปรแกรมการให้การ
ปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้แนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารมนุษยศาสตร์สาร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (In Progress for
Publication)